

DE HARDY'S

ROVERS IN DE LUCHT

FRANKLIN W. DIXON

Gevaar uit de lucht

„Machtig, dat we nu een vliegveld hebben, zo dicht bij de Barmet-baai, " zei Frank Hardy.

„Ik wou, dat we eens met een vliegtuig de lucht in konden gaan, " antwoordde Joe, zijn broer.

„Zou je niet bang zijn?"

„Ik? Zou jij bang zijn?"

„Nee. "

„Ik ook niet. Kijk eens naar de recordhouders! Waar zouden die blijven, als ze bang geweest waren om op te stijgen?"

„Dat is zo, " gaf Frank toe. „Vliegtuigen zijn tegenwoordig betrekkelijk betrouwbaar. Bijna even veilig als onze sportwagen. "

De Hardy's reden over de weg, die van Bayport uit de kust van de Barmet-baai volgde. Het was lente. De sneeuw was van de heuvelhellingen verdwenen en het blauwe water van de baai schitterde in het zonlicht. Hun bestemming die middag was de nieuwe luchthaven, een paar mijl buiten de stad.

„Ik ben blij, dat de winter voorbij is, ook al hebben we een hoop plezier gehad op het Cabin-eiland, " merkte Joe op.

„Het zal nu niet lang meer duren voor we van school af zijn. "

„Als we slagen voor ons examen, " zei Frank kalm.

„Jij zult er wel doorrollen, " zei Joe. „Van mezelf ben ik niet zo zeker. Ik moet hard werken om je bij te houden. "

„Ja, maar ik heb door ziekte een heel jaar verloren. Hoe het

ook zij, we hebben steeds goede rapporten gehad en ik geloof, dat het wel mee zal vallen. Het is vreemd; zolang we naar school moesten, wou ik dat ik eraf was, en nu we er bijna af zijn, heb ik bijna spijt niet nog wat te kunnen blijven. "

„Ik ook, " zei Joe. „Ik ben benieuwd, waar we volgend jaar zullen zitten. "

„Op de universiteit, denk ik. "

„Ja, Mam wil, dat we gaan studeren. Wat mij betreft, ik zou liever samen met Vader aan het werk gaan. "

„Dat zou wel veel opwindender zijn, " zei Frank, „maar ik zie niet in, waarom we het op de universiteit niet naar onze zin zouden hebben. "

Hij stuurde zijn nieuwe sportwagen van de kustweg af, de weg op, die naar het vliegveld leidde, dat de vorige zomer was aangelegd.

„Waarom zouden ze het vliegveld zo ver van de stad af hebben aangelegd, " zei Joe.

„Ze hadden een heel groot terrein nodig en dit was het enige, dat ze konden krijgen. Bovendien, het is vlak bij de spoorweg en er staat altijd een trein te wachten, als het vliegtuig met de post aankomt, " zei Frank. „Vader vertelde me er gisteravond een en ander van. Ze proberen verschillende vaste diensten van de handelsluchtvaart langs de Bar-met-baai te doen komen. Het is niet uitgesloten, dat dit vliegveld het binnenkort heel druk zal krijgen. "

„Een piloot van een postvliegtuig moet een kerel zyn met stalen zenuwen, denk je niet? De post is bijna altijd stipt op

tijd. Ik wou, dat we er een kenden; dan zou hij ons misschien wel eens mee de lucht in nemen. "

„Chet Morton en de andere lui zouden groen worden van jaloezie, als dat gebeurde, " antwoordde Frank.

De sportwagen hotste en botste over de ongelijke weg. Een wegwijzer duidde aan, dat het vliegveld nog drie mijl verder lag. Toen de wagen even later de top van een flauwe helling bereikte, konden de Hardy's het uitgestrekte vliegveld in het dal zien liggen. Voor een van de loodsen stond een zilveren vliegmachine.

„Misschien dat we binnen tien jaar zelf een vliegtuig hebben, " zei Joe. „Iedereen reist dan per vliegtuig, zonder er nog bij na te denken. "

Frank remde krachtig, toen hij de wagen de betrekkelijk scherpe helling af stuurde. Even later gaf hij weer gas op de lange, rechte weg naar het vliegveld.

De jongens hadden al heel vaak vliegtuigen in de lucht gezien, maar nu hoopten ze, de kans te krijgen een vliegmachine eens van heel dichtbij te bekijken.

„Misschien kunnen we kennis maken met een van de piloten, " zei Frank. „Als hij tijd heeft, vertelt hij ons misschien een paar van zijn avonturen. "

Joe keek over zijn schouder en riep: „Kijk! Daar komt er één! We komen misschien net op tijd om het te zien landen. " Boven het lawaai van de motor van hun eigen wagen konden de jongens het geraas van de vliegtuigmotor horen. De machine kwam in een scherpe hoek naar beneden.

„Wat doet dat ding vreemd, " zei Frank. „Meestal gaan ze even rustig als vogels. "

„Nou, die daar is allesbehalve rustig, " antwoordde Joe. „Zou de piloot moeilijkheden hebben?"

Het vliegtuig vloog inderdaad erg onregelmatig. Het vloog met schokken, naar links en naar rechts en het kwam gevaarlijk laag.

„Als hij zo sterk blijft dalen komt hij nooit op het vliegveld terecht, " zei Frank. „Hij zou nog veel hoger in de lucht moeten zijn. Kijk! Hij komt recht naar beneden, hoewel het vliegveld nog een paar mijl verwijderd is. "

„Ik hoop, dat hij niet op de weg zal landen. Dan zou hij ons met z'n machine wel eens kunnen raken!"

„Als hij op deze weg wil landen, verongelukt hij, " verklaarde Frank. „Een vliegtuig moet heel veel ruimte hebben om te kunnen landen. "

Frank moest natuurlijk zijn aandacht voornamelijk aan het sturen besteden, maar Joe zat onophoudelijk achterom te kijken naar de vliegmachine.

„Ik geloof, dat die knaap werkelijk in moeilijkheden zit, " zei Joe. „Hij komt recht op de weg af!"

Ze konden de machine nu heel duidelijk zien. Ze zagen zelfs het gezicht van de piloot in de cockpit. Het vliegtuig daalde nog steeds met een verschrikkelijke snelheid en in een zo scherpe hoek, dat het nooit het vliegveld zou kunnen bereiken.

Frank duwde het gaspedaal naar beneden. De sportwagen

sprong vooruit en veroorzaakte een wolk van stof. Doch de snelheid van de wagen was niets vergeleken bij die van het vliegtuig. De afstand verminderde zienderogen en het vliegtuig daalde nog steeds.

„Lieve help!" schreeuwde Joe ontsteld. „Die knaap komt regelrecht op ons af!"

„Niet, als ik er iets aan kan doen, " antwoordde Frank grimmig.

Joe keek over zijn schouder. Hij kon nu de onderdelen van het landingsgestel al zien. Het geraas van het vliegtuig was oorverdovend. Het kwam hoe langer hoe lager.

Even later ging de neus van de machine in de hoogte en begon het vliegtuig licht te klimmen. Joe slaakte een zucht van verlichting. Maar daar dook het vliegtuig weer naar beneden.

Joe zag de bladen van de propeller in de zon schitteren.

De sportwagen raasde met een snelheid van bijna honderd kilometer voort en Frank durfde geen oog van de weg af te houden.

„Waar is hij nou?" vroeg hij scherp.

„Hij zit ons vlak op de hielen en komt nog steeds naar beneden!"

Joe's stem verried zijn angst. Er was geen sprake van, dat de machine het vliegveld nog zou bereiken, want het vloog veel te laag en daalde nog steeds. Een ogenblik vroeg Joe zich af of de piloot er misschien een grapje van maakte en opzettelijk op hen af kwam om hen angst aan te jagen, maar toen bedacht hij zich. Geen piloot kon dwaas genoeg zijn om de grap zo

lang te doen duren.

Hoewel er een zeer krachtige motor in de sportwagen zat, was de vliegmachine nog veel sterker en sneller. Het vliegtuig was geen tweehonderd meter meer boven de grond en de neus wees bijna loodrecht naar beneden. Binnen enkele seconden zou het vliegtuig te pletter storten en het was zo goed als zeker, dat het boven op de sportwagen van de Hardy's neer zou komen.

De sportwagen vloog vooruit, maar het vliegtuig naderde met een ontzettende snelheid.

„We zijn er geweest!" schreeuwde Joe.

Tenzij er een wonder gebeurde, zou het vliegtuig op de wagen te pletter storten!

Het ongeluk

Frank Hardy kon zijn wagen bijna niet meer in bedwang houden. Hij keek even naar de snelheidsmeter; de naald trilde een heel stuk boven de honderd per uur.

Het was zo goed als zeker, dat het vliegtuig op de weg terecht zou komen.

Eensklaps boog Joe zich naar voren.

„Kijk! Een zijweg!" riep hij uit. „Probeer de zijweg in te slaan!"

Nu zag ook Frank de zijweg. Als hij die nu maar bijtijds kon bereiken! Het geraas van de nog steeds dalende vliegmachine was zo verschrikkelijk, dat de jongens elkaar niet meer konden verstaan. Ze hoorden de wind langs de machine huilen. Joe zag de piloot met zijn helm en zijn geweldige stofbril, die wilde bewegingen maakte met zijn armen.

Frank hield even in, toen hij de hoek van de zijweg naderde. Hij trok het stuurwiel om en stuurde de wagen de zijweg in. De achterwielen schoten weg; de remmen piepten; de wagen stond een ogenblik op het punt om te slaan. Maar Frank slaagde erin de wagen in bedwang te houden en schoot even later de weg in.

Op hetzelfde ogenblik raasde het vliegtuig achter hen langs. Het was zo dichtbij, dat de tip van de rechtervleugel bijna de achterbak van de wagen raakte.

Toen stortte de machine neer.

Frank moest al zijn aandacht aan zijn stuur besteden en zag

het ongeluk niet gebeuren. De wagen slingerde over de ongelijke weg, een wolk van stof en zand achter zich latend. Het rechterwiel kwam in een diepe put terecht. Het stuur kreeg een schok. De wagen schoot naar rechts, vloog over een ondiepe sloot en kwam tot staan tegen een houten omheining. Joe had niet opgelet en vloog bijna met zijn hoofd door de voorruit van de wagen. Toen viel hij met een zware bons tegen het portier.

„Oef!" zei hij. „'n Tamelijk wild ritje, zou ik zeggen!"

Frank was met zijn borst tegen het stuurwiel terechtgekomen; anders zou hij misschien ook met zijn hoofd door de voorruit gegaan zijn. Zijn ribben deden pijn, maar hij was blij, dat een ongeluk vermeden was.

„Ik ben blij, dat we niet over de kop zijn geslagen, " hijgde hij, zodra hij weer adem kon halen.

„En dat de omheining stevig genoeg was om ons tegen te houden. "

„Ik vraag me af wie die idiote piloot was. ", „Misschien was er met die kist van 'm iets niet in orde. "

„Ik ben blij, dat we op het laatste nippertje konden ontsnappen. Ik dacht, dat we er ditmaal gewéést waren. "

Joe keek weer over zijn schouder om te zien, wat er verder met het vliegtuig was gebeurd.

Het was met de neus naar de grond naar beneden gekomen, maar op het allerlaatste ogenblik was de piloot erin geslaagd de machine in een meer horizontale stand te krijgen. Het landingsgestel raakte de grond en knapte af. De machine

sprong de lucht in, kwam weer op de grond terecht en met een gekraak van hout en metaal begroef het vliegtuig zijn neus in het stof van de weg. De staart schoot de hoogte in en ging helemaal over de kop, zodat het vliegtuig ten slotte ondersteboven kwam te liggen.

Er bleef niet veel van over!

De Hardy's, die ternauwernood ontsnapt waren aan een ongeluk, dat vermoedelijk dodelijk geweest zou zijn, klommen haastig uit hun wagen. Ze renden naar het neergestorte vliegtuig.

We zullen van deze gelegenheid gebruik maken, hen even aan de lezers voor te stellen.

Frank en Joe Hardy waren de zoons van Fenton Hardy, een wereldberoemde detective, die vroeger bij de politie in New York was geweest. Hij had zoveel succes gehad met het oplossen van een paar bijna hopeloze gevallen, dat hij het besluit genomen had voor eigen rekening te beginnen. In het begin van zijn carrière als privé-detective had hij een paar klinkende successen behaald en sindsdien werd er van alle kanten een beroep gedaan op zijn diensten. Zijn zoons droomden ervan zijn voetstappen te drukken.

De Hardy's woonden in Bayport, een snel groeiende stad aan de Barmet-baai aan de kust van de Atlantische Oceaan. Frank en Joe waren op het lyceum. Hoewel de grote, donkerharige Frank een jaar ouder was dan zijn broer, die blond krullerig haar had, zaten ze in dezelfde klas, daar Frank door ziekte een vol jaar verloren had. Meneer en mevrouw Hardy.

wilden, dat hun jongens naar de universiteit zouden gaan. Mevrouw Hardy wilde, dat de een dokter werd en de ander advocaat. Maar de jongens dachten er anders over. Het beroep van hun vader trok hen aan. Ze wilden detective worden.

Eerlijk gezegd hadden de jongens aanleg voor het vak. Ze hadden al zo dikwijls bewezen, dat ze veelbelovende detectives waren, dat Fenton Hardy meende, dat ze een succes zouden kunnen maken van deze zo moeilijke en veeleisende carrière. De Hardy's hadden een paar raadsels opgelost, die de politie van Bayport niet had kunnen oplossen. De mensen van Bayport kenden de Hardy's allemaal en wisten, dat ze meer moed, scherpzinnigheid en vindingrijkheid bezaten dan de meeste jongens van hun leeftijd.

Frank en Joe Hardy werden voor het eerst voorgesteld in het eerste deeltje van deze serie De Hardy's: „De schat in de toren". Daarin wordt verhaald hoe ze erin slaagden een schat terug te vinden, die uit een landhuis was gestolen. Hun verdere avonturen en successen worden verteld in de volgende delen van deze serie, achter in dit boek vermeld. Tijdens de winter, die voorafging aan de lente, die nu net begonnen was, hadden de Hardy's een paar weken doorgebracht op het Cabin-eiland in de Barmet-baai. Tijdens deze vakantie slaagden ze erin een zeer kostbare verzameling postzegels, die gestolen was, terug te vinden. Dit avontuur wordt verteld in het deel: „Het geheim van Cabin-eiland".

Toen de Hardy's langs de landweg in de richting renden van de plaats, waar het vliegtuig was neergestort, hadden ze er weinig hoop op, de piloot nog levend aan te treffen.

„Hij zal volkomen verpletterd zijn, " hijgde Joe.

„Het vliegtuig is niet in brand gevlogen, " zei Frank. „Hij hééft nog een kans. "

Op dat moment hoorden ze een kreet om hulp.

De kreet kwam van onder de wrakstukken van het vliegtuig en de jongens renden er op af.

Hoewel de mensen van het vliegveld het ongeluk hadden zien gebeuren en in grote getale naar de plaats van het ongeluk kwamen, waren de Hardy's het eerst bij het wrak. Ze hoorden het kreunen en roepen van iemand, die onder het wrak lag.

„We zullen een paar van de wrakstukken op moeten lichten om de arme kerel te helpen, " zei Frank snel. Hij keek om zich heen. Het was onbegonnen werk, te proberen de wrakstukken met de hand op te lichten. Hij zag een lange ijzeren staaf liggen. „Dat is het, wat we moeten hebben; dit kan als koevoet dienen!"

De jongens grepen de ijzeren staaf en brachten hem naar het wrak. Ze staken één uiteinde van de staaf onder het wrak, schoven er een grote steen onder en probeerden of alles goed zat.

Nog steeds klonk het gekreun onder de wrakstukken vandaan.

„Hoor eens even!" schreeuwde Frank. „We zullen trachten het wrak op te lichten. Bent u erg gewond?"

„Ik ben bijna dood!" kreunde de piloot. „Haast je wat en til

die kist op!"

„Kom eronder uit, als wij het opgelicht hebben!" zei Frank. De jongens duwden het losse uiteinde van de lange staaf met geweld naar beneden. Ze hoorden een vreselijk gekraak, maar het wrak kwam in de hoogte. Joe was de eerste, die de piloot zag bewegen. De man trachtte onder de wrakstukken uit te kruipen. Zijn gezicht was op verschillende plaatsen gekwetst en hij bloedde, maar het feit, dat hij zich nog vrij kon bewegen, wees erop, dat hij niets gebroken had.

De jongens slaagden erin het wrak zo hoog op te lichten, dat de piloot onder de wrakstukken uit kon kruipen.

„Was er iemand bij u?" vroeg Frank.

De piloot trachtte op te staan. Hij schudde ontkennend zijn hoofd. De jongens lieten de staaf los en het wrak zakte weer in elkaar.

De piloot kwam op de jongens toe. Ze zagen, dat hij een beetje wankelde en dat het hem moeite kostte in evenwicht te blijven. Zijn uniform was op een paar plaatsen gescheurd. Zijn gezicht bloedde, maar verder scheen hij niet ernstig gekwetst te zijn.

„Hoe voelt u zich?" vroeg Joe.

De piloot bleef voor hen staan en staarde hen een paar ogenblikken aan; hij zwaaide heen en weer en zijn gezicht was hoogrood.

„Ik was er bijna geweest, " mompelde hij. „Het scheelde geen haar!"

Hij keek over zijn schouder naar het vernielde vliegtuig en

hikte.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Frank. „Kreeg u last met de motor of had u geen brandstof meer?"

„Ik weet het niet, " antwoordde de piloot met dikke tong. „Ik weet niet, wat er gebeurde. Ik weet alleen maar, dat het niet mijn schuld was. Het was allemaal de schuld van die idioten in de sportwagen. "

„Die idioten in de sportwagen?"

„Ja, een paar snotneuzen reden in een sportwagen over de weg naar het vliegveld. Ik wilde, dat ze zouden stoppen, maar dat deden ze nu net niet. Ik wilde ze bang maken om ze te dwingen te stoppen, maar ze raasden voort over de weg. Toen ontdekte ik, dat ik geen hoogte meer kon krijgen. Ik was te dicht bij de grond en allemaal door de schuld van die idioten in de sportwagen. "

Frank en Joe keken elkaar veelbetekenend aan. Het was duidelijk, dat de man hen bedoelde. En het was even duidelijk, dat hij te veel gedronken had.

„Wij zaten in die wagen, " zei Frank. „Als u denkt, dat het ongeluk onze schuld is, vergist u zich lelijk. U vermoordde ons bijna. Als we niet net op het laatste ogenblik van de weg afgegaan waren, zou u boven op ons gevallen zijn. "

De piloot keek de jongens aan met een gemene blik in zijn bloeddoorlopen ogen.

„Zo! Zaten jullie in die wagen?" echode hij. „Dan zijn jullie verantwoordelijk voor het ongeluk!"

„Wat een onzin! Het was uw eigen schuld!"

„Het was niet mijn schuld. Jullie wilden niet stoppen. Ik was bang, dat ik jullie zou raken en daardoor verloor ik de beheersing over mijn machine. " De piloot scheen zich geweldig op te winden. „Maar jullie zullen hiervoor boeten!" vervolgde hij. „M'n kist is naar de haaien en ik ben ternauwernood aan de dood ontsnapt, omdat jullie te dwaas waren om even langs de kant van de weg te blijven staan!" Frank en Joe Hardy staarden de man ongelovig aan. De onrechtvaardigheid van deze beschuldiging spotte met alle verbeelding. Ze stonden net op het punt een heftig antwoord te geven, toen ze stemmen hoorden en zagen, dat een aantal mensen in hun richting kwam. Het waren landbouwers, die in de onmiddellijke omgeving aan het werk waren geweest en snel naar de plaats van het ongeluk gekomen waren. „Wat is er gebeurd?" vroeg één van de mannen. „Iemand gedood?" „Het vliegtuig is te pletter gevallen, " antwoordde Frank, „maar de piloot is ongedeerd. " „In weerwil van jullie stompzinnigheid, " snauwde de piloot. Hij wendde zich tot de boeren en vervolgde: „Het is puur geluk, dat ik nog leef. Ik probeerde op de weg te landen, maar deze jonge idioten bleven in hun wagen een paar meter voor mij uit razen, zodat ik de kist niet aan de grond kon zetten. Ik wist niet meer, wat ik moest beginnen en verloor de beheersing over mijn machine. " De landbouwers keken met ernstige gezichten naar de Hardy's.

Frank lachte.

„ U kunt, geloof ik, beter wachten tot u weer nuchter bent, " zei hij tegen de piloot, „voor u dergelijke beschuldigingen uit. Hoe komt het, dat u dronken aan het stuur van een vliegtuig zat?"

„Wie zegt, dat ik dronken ben?" vroeg de piloot uitdagend. Hij trad met gebalde vuisten op de jongens toe. „Mijn machine is vernield en ik stel jullie daar verantwoordelijk voor!"

Bedreigingen

„U kunt ons de schuld van dat ongeluk niet geven!" riep Frank uit. „Dat is toch onzin! Wij reden met onze wagen op de weg, waar onze plaats was. Als u een noodlanding wilde maken, had u het op een veld moeten doen, waar ruimte genoeg was.

"

„Ik zal landen waar ik wil, " antwoordde de piloot boos.

„Waarom moest u ons nu net hebben?" vroeg Joe. „We deden alles wat we konden om u uit de weg te blijven, maar het leek er hard op, dat u ons opzettelijk wilde raken. "

„O ja? Nou, jullie zullen er wel meer van horen. Ik zal de heren van de post op de hoogte stellen en jullie zullen voor de schade op moeten draaien. "

„Dat zit nog, " zei Frank rustig.

Een lange, magere boer kwam naar voren.

„Ik heb alles zien gebeuren, " zei hij traag. „Ik stond daar op de top van die heuvel en kon alles goed zien. Als ik u was, meneer de piloot, zou ik maar niet proberen het deze jongens moeilijk te maken!"

„Waarom niet?"

„Omdat ze niet schuldig zijn. Het was allemaal uw eigen schuld! En als u zo dwaas zou zijn toch te proberen de jongens aansprakelijk te stellen, zal ik voor hen getuigen. Ze reden kalm en niets vermoedend over de weg, toen u als een roofvogel op hen neerdook. Vergeet niet, dat de openbare

weg aan voertuigen toebehoort en niet aan vliegtuigen. Jullie denken zeker, dat je alles maar mag? Jullie hebben de hele lucht en dan willen jullie andere mensen ook nog het gebruik van de wegen betwisten!"

„O ja?" snauwde de piloot. „Nou, het zal me een genoeg zijn uw argumenten aan gruzelementen te slaan, als u komt getuigen. "

„Ik verheug me er nu al op, Giles Ducroy, " antwoordde de boer. „Maar ik zal beginnen met te vertellen, dat je zo dronken was als een kanon op het ogenblik, dat het ongeluk gebeurde. "

Dit argument maakte indruk op de piloot.

„Ik ben niet dronken, " gromde hij, „alleen maar zenuwachtig. "

„Dan moet je een raar stelletje zenuwen hebben, dat je adem zo naar sterke drank ruikt, " kaatste de boer terug. „Ik vraag me af hoe vaak je nog met een vliegtuig de lucht in zult mogen gaan, nadat ik mijn verhaaltje verteld heb. "

De piloot wendde zich af.

„Ik heb geen tijd voor uw gebazel, " gromde hij. „Ik heb alleen met deze jongens te maken. Ik waarschuw jullie, " zei hij, naar Frank en Joe loerend, „dat jullie herrie zullen krijgen; meer herrie dan jullie op het ogenblik verwachten. " Net op dat ogenblik naderde een geweldige vrachtwagen uit de richting van het vliegveld. De chauffeur stopte en keek met verbazing naar het wrak, dat de weg versperde. Een paar boeren trokken de wrakstukken weg, om de vrachtwagen te

laten passeren. Giles Ducroy trad arrogant op de vrachtwagen toe.

„Chauffeur!" „Ja?"

„Ik heb de luchtpost bij me. Je moet die zakken zo vlug mogelijk naar Bayport brengen. "

„Wie zegt dat?" vroeg de chauffeur kalm.

„Ik, " antwoordde Giles Ducroy. „Ik ben de piloot van dit vliegtuig. "

De chauffeur keek naar de wrakstukken.

„Ik heb het gevoel, dat je met die kist niet dikwijls meer de lucht in zult gaan, " merkte hij op.

Een paar boeren grinnikten. Giles Ducroy werd rood van woede.

„Geen onzin, " zei hij scherp. „Het is mijn plicht er zorg voor te dragen, dat de post op tijd in Bayport arriveert. "

De chauffeur slaakte een zucht.

„Waarom heb je de post dan niet met je vliegtuig gebracht?" vroeg hij.

„Zie je dat dan niet? Ik ben verongelukt!"

„Ik vraag me af hoe dat mogelijk was op zo'n mooie dag!" zei de chauffeur en keek veelbetekenend naar de heldere lucht. Giles Ducroy verloor zijn geduld. Hij trad op het wrak toe en begon tussen de wrakstukken te zoeken tot hij de zakken met post gevonden had. Hij bracht ze zelf naar de vrachtwagen en gooide ze erop.

„Hier!" zei hij. „Maak nu maar, dat je zo snel mogelijk op het postkantoor bent. "

„In orde, commandant!" zei de chauffeur met een overdreven buiging. „De luchtpost moet op tijd komen. En..... eh....., als ik zonder benzine kom te zitten, neem ik wel eenparachute!" Hij grijnsde en reed weg.

Het spreekt vanzelf, dat de piloot nog een beetje bozer geworden was na deze discussie, waarin de chauffeur, te oordelen naar het gelach van de toeschouwers, beslist de overwinning had behaald. Hij rende naar het wrak.

Verschillende mensen stonden er omheen. Giles Ducroy beval hen achteruit te gaan en bedreigde iedereen, die het vliegtuig aan zou raken, met de vreselijkste straffen.

„Jullie, " zei hij nog tegen de Hardy's, voor hij naar het vliegveld ging, „zullen hier nog wel meer van horen. Jullie zijn verantwoordelijk voor dit ongeluk en ik zal ervoor zorgen, dat jullie gestraft worden!"

Hij verwijderde zich en het viel iedereen op, dat hij niet erg stevig op zijn benen stond.

De magere boer, die het voor de jongens opgenomen had, trad op hen toe.

„Zo'n man zou niet mogen vliegen, " zei hij. „Ik wed, dat hij op staande voet ontslagen zou worden, als zijn chefs wisten, dat hij dronk tijdens de dienst. "

„Denkt u, dat hij ons last kan bezorgen?" vroeg Frank. „Het was toch niet onze schuld, dat hij verongelukte? Wededen wat we konden om hem uit de weg te blijven en het was op het laatste nippertje, dat ik een zijweg in kon slaan om te voorkomen, dat hij boven op ons zou vallen. "

„Zoals ik al zei, " antwoordde de boer, „ik zag precies, wat er gebeurde. Ik weet, dat jullie er niets aan konden doen en ben bereid te komen getuigen, als Ducroy het jullie moeilijk zou willen maken. Mijn naam is Jim Perrin en de mensen, die me kennen, weten, dat mijn woord mijn woord is. Ik ben bereid tegen wie dan ook te vertellen, dat jullie geen schuld hebben aan dit ongeluk, net zomin als ik. "

„Dat is heel vriendelijk van u, meneer Perrin, " zei Frank dankbaar. „Als we herrie krijgen, zullen we graag een beroep doen op u. "

„Natuurlijk. Kom gerust. Ik zal jullie helpen zoveel ik kan. " De landbouwer ging een kijkje nemen bij de wrakstukken. De jongens besloten niet naar het vliegveld te gaan, om niet de kans te lopen Giles Ducroy nog eens tegen het lijf te lopen. Ze gingen terug naar hun wagen, slaagden erin hem weer op de weg te krijgen en keerden terug naar Bayport.

Ondanks de geruststellende woorden van de hartelijke boer bleven de jongens onder de indruk van de gebeurtenis. Ze hadden er geen idee van hoe ver Giles Ducroy zou gaan. Ze wisten alleen maar, dat hij er geen been in zou zien de waarheid geweld aan te doen om alle schuld van zijn schouders te wentelen. Evenals de meeste jongens dachten de Hardy's, dat mensen in uniform iets meer te vertellen hadden dan gewone burgers. Ze vreesden, dat de autoriteiten meer geloof zouden hechten aan het verhaal van de piloot dan aan het hunne.

„Ik geloof, dat we er verstandig aan zouden doen Vader in te

lichten, " zei Frank. „Ik weet wel, dat we ons niets te verwijten hebben, maar als Giles Ducroy met een beschuldiging komt, zouden we moeilijkheden kunnen krijgen. "

„Goed idee, " gaf Joe toe.

Thuis brachten zij hun wagen naar de garage en gingen naar binnen. Ze begaven zich naar de werkkamer van hun vader. Fenton Hardy was aan het werk, maar hij schoof zijn papieren onmiddellijk opzij, toen zijn zoons binnenkwamen. Hij keek hen met een glimlach aan.

„Wat is er aan de hand?" vroeg hij. „Jullie zien eruit, alsof je iets hindert. "

„Dat is ook zo, Vader, " zei Frank.

„Iets gebeurd met de wagen?"

„Niet bepaald. We waren getuige van een vliegtuigongeluk en er bestaat veel kans, dat wij ervoor aansprakelijk gesteld zullen worden. "

Meneer Hardy keek de jongens ongelovig aan.

„Hoe kunnen jullie nu aansprakelijk gesteld worden voor een vliegtuigongeluk?"

Frank legde precies uit wat er gebeurd was.

„We konden er werkelijk niets aan doen, " besloot hij.

„Integendeel, als die zijweg er niet geweest was, zouden we door dat vliegtuig verpletterd zijn. "

„Zei je niet, dat Ducroy dronken was?"

„Ja, hij had gedronken. Zijn adem rook naar sterke drank. "

„Dan geloof ik niet, dat hij ver zal komen met zijn poging om de schuld op jullie af te wentelen, " zei Fenton Hardy. „Zijn

chefs zullen niet mals zijn, als ze ontdekken, dat hij gedronken had. Bovendien hebben jullie een getuige, die meneer Perrin. Ik denk wel, dat ze zijn woord zullen geloven. "

„Ondertussen moeten we natuurlijk afwachten, wat Ducroy zal doen, " zei Frank.

„Ik zal eens met de heren van de post gaan praten, " beloofde Fenton Hardy. „Ik heb daar wel een paar vrienden. Jullie weten toch nog wel, dat ik een paar jaar geleden een eind aan die postdiefstallen heb gemaakt? Daarom geloof ik wel, dat mijn woord daar gewicht in de schaal zal leggen. Ik zal nu meteen een paar mensen gaan opzoeken. Ik zal de zaak precies uitleggen en ik geloof niet, dat jullie je zorgen behoeven te maken. "

„Dat is reuze van u, Vader, " zei Frank.

„Reuze!" echode Joe.

„Ik kan toch niet rustig blijven toezien, terwijl mijn zoons aansprakelijk gesteld worden voor een ongeluk, waarmee ze niets te maken hebben?" zei meneer Hardy hartelijk. Hij greep naar zijn hoed en besloot: „Hoe eerder dit varkentje gewassen wordt, hoe liever het jullie zal zijn, niet? Dan ga ik meteen maar eens kijken!"

Een beschuldiging

Het vliegtuigongeluk kwam de volgende dag op de eerste pagina van de kranten van Bayport en nog verschillende dagen daarna werd er heel wat over geschreven. De Hardy's lazen onder meer, dat het bestuur van de Posterijen een onderzoek naar de oorzaak instelde.

Verschiedende reporters kwamen een bezoek brengen aan Frank en Joe Hardy. Niettegenstaande de jongens precies vertelden hoe het ongeluk gebeurd was, lazen ze tot hun schrik in de kranten, dat de reporters veel meer geloof hechtten aan de verklaringen van de piloot dan aan de hunne. Giles Ducroy aarzelde niet de jongens de schuld te geven. „Ik stortte met mijn vliegtuig te pletter, " verklaarde hij in een interview, „omdat ik trachtte die wagen te ontwijken. De jongens bleven opzettelijk in mijn weg rijden, zodat ik geen geschikte plaats kon vinden om een noodlanding te maken. Ze brachten me zo in de war, dat ik mijn geduld en de beheersing over mijn machine verloor. "

Het zag er niet zo mooi uit voor de jongens, want verschillende kranten schreven openlijk, dat er maatregelen getroffen moesten worden tegen de Hardy's, als het verhaal van de piloot met de waarheid strookte.

„Pieker maar niet, hoor!" ried Fenton Hardy hun aan. „Het komt allemaal best in orde. Concentreer je voorlopig maar op je examen. "

Dat was gezonde taal. De jongens waren in hun laatste jaar en er hing heel veel van het komende examen af. Als ze niet slaagden, zouden ze de hoogste klas nog eens over moeten doen en die tijd kon je nooit meer inhalen.

Frank en Joe deden hun best, zich zo goed mogelijk voor te bereiden. Onder normale omstandigheden zouden ze niet bang geweest zijn voor het examen, maar door de geschiedenis met Giles Ducroy konden ze hun hoofd niet helemaal bij hun werk houden.

Frank schudde moedeloos zijn hoofd, toen de jongens op een middag de school verlieten.

„Wat heb jij ervan gemaakt?" vroeg hij aan Joe.

„Niet veel bijzonders. "

„Ik weet zeker, dat ik antwoorden fout heb, " zei Frank.

„De vragen waren erg moeilijk. Daar was iedereen het over eens. "

„Ik had ze misschien goed kunnen hebben, als ik er met mijn volle aandacht bij geweest was, maar ik dacht voortdurend aan de herrie, die we zullen krijgen, als het bestuur van de Posterijen het verhaal van Ducroy gelooft. "

„Ja, daar zit ik ook over in, " zei Joe. „Maar tóch was het onze schuld niet. "

„Natuurlijk niet, maar Ducroy is één van hun mensen en ze zullen hem eerder geloven dan ons. "

„Als wij beschuldigd worden, zullen we ons verdedigen en verklaren, dat Ducroy dronken was. "

„Misschien krijgen we niet eens de kans ons te verdedigen. "

De jongens liepen langs een kiosk en Joe zag ineens een bekende naam boven een hoofdartikel van een krant.

„Hé! Kijk nou es!" zei hij.

Hij kocht een krant en bleef met Frank op de hoek van de straat staan om de kop te lezen.

LUCHTPOSTPILOOT DUCROY ONTSLAGEN ALS GEVOLG VAN ONGELUK NABIJ HET VLEGVELD VAN BAYPORT

Joe floot zacht tussen zijn tanden. De jongens lazen het krantenartikel verder, dat als volgt luidde: Giles Ducroy, piloot van het vliegtuig, dat nabij het vliegveld van Bayport te pletter stortte, werd heden door het bestuur van de Posterijen ontslagen. Het onderzoek naar de oorzaak van het ongeluk bracht aan het licht, dat Ducroy die dag zowel als voorafgaande dagen veel gedronken had. Reeds verschillende malen was Ducroy door zijn chefs gewaarschuwd, dat maatregelen tegen hem getroffen zouden worden als hij bleef drinken. Deze waarschuwingen hadden kennelijk niet het gewenste resultaat. Collega's van Ducroy deelden mede, dat hij een gevaar betekende voor de veiligheid van het luchtverkeer en dat hem verboden zou moeten worden ooit nog een vliegtuig te besturen.

Dientengevolge werd ook Ducroy's vliegbrevet ingetrokken. De Hardy's keken elkaar zwijgend aan. „Dat wil zeggen, dat ze ons de schuld niet geven, " merkte Frank ten slotte op. „Dat staat er niet in, Frank. "

„Ze kunnen ons toch niet meer aansprakelijk stellen nu bewezen werd, dat Ducroy dronken was?" Op dat ogenblik

hoorden ze een vertrouwde stem: „Hé! Hebben jullie het nieuws al gehoord?" De Hardy's keken op en zagen dat Chet Morton, een van hun vrienden, op hen afkwam. Hij zwaaide met een krant. „We hebben het net gelezen, " antwoordde Joe. „Dat stond hem al lang te wachten, " zei Chet. „Ik praatte gisteren met één van de lui van het grondpersoneel van het vliegveld en die zei ook al, dat Ducroy ontslagen moest worden. Hij dronk altijd. Niemand was verbaasd, dat hij ten slotte een ongeluk veroorzaakt had. "

„Het spijt me, dat hij zijn baantje kwijt is, " zei Frank „maar ik denk wel, dat hij het verdient. Als ze hem hadden laten blijven, zou hij misschien een ernstig ongeluk veroorzaken en iemand doden. "

„Hij heeft óns bijna gedood, " herinnerde Joe hem Als ik nu maar zeker wist, dat ze ons de schuld niet geven "zou ik met een gerust hart aan m'n werk kunnen gaan " „Maak je geen zorgen, " zei Chet. „Jullie zullen niet meer lastig gevallen worden. Dat Ducroy ontslagen werd, bewijst dat niemand zijn verhaaltje geloofde. " Plotseling gaf Frank zijn broer een por. „Daar komt hij. " „Wie?" „Ducroy!"

Joe keek over zijn schouder en zag de ex-piloot die hun richting uit kwam. De man zag er boos uit en scheen geen aandacht te besteden aan de mensen, die hem nakeken en elkaar vertelden, wie hij was.

„Net doen of je 'm niet ziet, " zei Joe. „Waarom zouden we ruzie zoeken.

De Hardy's deden net of ze Giles Ducroy niet gezien hadden,

maar de piloot scheen niet van plan te zijn zo'n mooie gelegenheid voorbij te laten gaan. Hij stak zelfs de straat over om zich des te sneller bij de jongens te voegen „Wat is hij nu weer van plan?" mompelde Chet Morton Ducroy bleef bij de jongens staan. Hij duwde Chet Morton opzij en keek de Hardy's nijdig aan. „Wel?" vroeg hij snauwend. „Zijn jullie nu tevreden?"

„Wat bedoelt u?" vroeg Frank.

„Ik vraag of jullie tevreden zijn, nu ik mijn baantje verloren heb, " vroeg de ex-piloot.

„Daar hadden wij absoluut niets mee te maken, " antwoordde Frank.

„O nee? Ik verloor mijn baantje door dat ongeluk en dat ongeluk werd veroorzaakt door jullie!"

„In de krant staat een heel andere reden, " merkte Joe kalm op.

„In de krant staat, dat ik ben ontslagen wegens dronkenschap, maar op het ogenblik van het ongeluk was ik even nuchter als nu!"

„En nu bent u ook niet bepaald helemaal nuchter, " mompelde Chet liefjes. Ducroy wendde zich tot Chet.

„Bemoei je er niet mee, " snauwde hij. „Dit gaat je niets aan en ik zal je dankbaar zijn, als je je grote bek houdt. "

„Nou, omdat u het me zo vriendelijk vraagt, " zei Chet sarcastisch. Ducroy wendde zich weer tot de Hardy's.

„Met jullie tweeën ben ik nog niet klaar, " zei hij woedend. „Ik mag mijn baantje dan hebben verloren, maar daar zullen

jullie voor boeten. "

„Hoe?" vroeg Frank.

„Zo!" zei Ducroy en hij gaf Frank zo'n geweldige stomp tegen zijn neus, dat de jongen achteruit wankelde. De aanval was zo verrassend, dat niemand de slag had zien aankomen.

Joe kwam onmiddellijk in actie, toen zijn broer aangevallen werd. Hij sprong op Ducroy toe en stompte hem met zo'n kracht op zijn rechteroog, dat dit voor een hele tijd dicht zou blijven. Ducroy slaakte een kreet van pijn en sloeg naar Joe, die snel achteruit sprong, zodat de klap hem niet raakte. Frank was ondertussen tot zichzelf gekomen.

„Laat het aan mij over, Joe, " zei hij tegen zijn broer en trad recht op de ex-piloot toe.

Ducroy zwaaide met zijn vuisten, doch Frank dook er onderdoor en trof zijn tegenstander met zijn harde vuist op de kin. Ducroy was veel groter dan Frank en ook veel zwaarder, maar hij had geen idee van boksen. Af en toe kwam hij aanrennen met zijn hoofd omlaag en zwaaide met zijn armen als molenwieken. Elke slag zou een os gevelde hebben, als hij raak geweest was, doch geen enkele klap trof doel.

Frank danste op zijn tenen achteruit om aan de zwaaiende armen te ontsnappen en wachtte, tot hij een opening zag.

Lang hoefde hij niet te wachten.

Op een ogenblik, dat Ducroy beide armen wijd zijwaartsgespreid hield, sprong Frank op hem toe en trof hem met zo'n enorme kracht op de kin, dat de ex-piloot kreunend in elkaar zakte.

„Is 't zo genoeg?" vroeg Frank.

Verschillende mensen waren blijven staan om te kijken en nu verscheen ook Con Riley, een lid van de plaatselijke politie, op het toneel.

„Wat heeft dit te betekenen?" vroeg hij bars. „Een straatgevecht? Waar gaat het om?"

Frank wendde zich van Ducroy af.

„Alleen maar een ruzietje, " zei hij. „Die man gaf me een klap en ik sloeg terug. "

„Zo is het, " zei Chet Morton. „Ik stond erbij en zag het gebeuren. Ik kan getuigen, dat die man de aanvaller was. "

Giles Ducroy kwam langzaam overeind en Riley greep hem bij de kraag.

„Ik geloof, dat ik jou maar eens mee zal nemen naar het bureau, " zei hij dreigend. „Hoe kom je erbij een jongen aan te vallen, niet half zo groot als jij?"

„Laat hem maar gaan, " zei Frank sussend. „Het is niet mijn bedoeling een vervolging tegen hem in te stellen. "

Con Riley aarzelde even, maar dan liet hij Ducroy los.

„Nou, als je het vraagt..., " zei hij weifelend. Dan snauwde hij tegen Ducroy: „Maak, dat je wegkomt! Zorg ervoor, dat ik je niet meer betrap, want dan ga je de doos in. "

Giles Ducroy mompelde een paar woorden, maar hij was verslagen en hij wist het. Con Riley wendde zich tot de omstanders en wuifde met zijn gummistok.

„Doorlopen, " zei hij. „Doorlopen. "

De toeschouwers verwijderden zich.

De Hardy's en Chet Morton zetten hun wandeling voort. Chet maakte Frank een compliment voor de keurige manier, waarop hij met de aanvaller had afgerekend.

„Ik wed, dat zijn kin nog een week pijn zal doen!"

„Ik heb een hekel aan dergelijke gevechten, " zei Frank.

„Vader zou woedend zijn, als hij hoorde, dat ik in een straatgevecht gemengd was. "

„Je kon er toch niets aan doen?" zei Chet. „Hij viel je aan en je kon niets anders doen dan je verdedigen. Maar je deed het prima, joh!"

Frank herinnerde zich de gemene blik, die Ducroy hem had toegeworpen, voordat hij de benen had genomen.

„Ik ben bang, dat we die kerel nog niet voor het laatst gezien hebben, " zei hij.

Angstige dagen

Pas de volgende avond werd het rapport van het onderzoek naar de oorzaak van het ongeluk gepubliceerd. Tot grote vreugde van de Hardy's stond in het rapport te lezen, dat ze volkomen van elke blaam gezuiverd waren.

Het betreffende deel van het rapport luidde als volgt: Het diepgaande onderzoek naar de oorzaak van het ongeluk bracht aan het licht, dat Giles Ducroy, alvorens op te stijgen, veel gedronken had en dat hij op het ogenblik van het ongeluk nog steeds onder drankinvloed verkeerde. Dit werd door betrouwbare getuigen bevestigd. Onder die omstandigheden was Ducroy niet in staat een noodlanding te maken en hij is dan ook alleen verantwoordelijk voor het ongeluk. Zijn dwaze poging om twee jongens verantwoordelijk te stellen, die toevallig met hun wagen in de buurt waren, moet ook aan dronkenschap toegeschreven worden. Het leven van de jongens werd door de onverantwoordelijke piloot bedreigd en ze kunnen in geen enkel opzicht aansprakelijk gesteld worden voor het ongeluk.

Frank maakte een lichtsprong, toen hij dit gelezen had.

„Hoera!" riep hij uit. „Dat is een pak van m'n hart!"

„Ik wed, dat Vader een goed woordje voor ons heeft gedaan," zei Joe blij.

„Dat zou me niet verbazen," antwoordde Frank. „Zullen we het hem gaan vragen?"

Toen ze de werkkamer van de detective betraden glimlachte deze toen hij zag dat de jongens in hun schik waren.

„Wat is er gebeurd?" vroeg hij. „Hebben jullie een miljoen geërfd?"

„Beter nog," verklaarde Frank. „De kranten hebben openlijk toegegeven, dat wij geen schuld hebben aan het ongeluk. Dat zat ons vreselijk dwars, weet u."

„Hebt u een goed woordje voor ons gedaan, Vader?" vroeg Joe.

„O, ik heb even met de inspecteur van de Posterijen gepraat," zei meneer Hardy. „Hij is een oude vriend van me; ik heb hem destijds eens een paar maal een plezier kunnen doen. Maar ik geloof niet, dat dat gesprek nodig was geweest. Ze zouden jullie nooit beschuldigd hebben, maar in ieder geval kon ik voorkomen dat ze zich door Ducroy bij de neus lieten nemen."

„Het was in ieder geval reuzefijn van u, Vader, dat u voor ons in de bres gesprongen bent," zei Frank. „En we weten niet, hoe we u moeten bedanken."

„Ik wel," antwoordde hun vader. „Zorg ervoor, dat jullie je diploma halen. Meer vraag ik niet!"

„We zullen doen, wat we kunnen," beloofde Frank.

„Ik ben niet bang meer voor het examen, nu we van die zorg af zijn," zei Joe.

Gedurende de rest van de week wijdden de Hardy's zich met hart en ziel aan hun werk. Elke morgen gingen ze opgewekt naar school in de overtuiging, dat ze klaar waren voor de

moeilijkste vragen. Ze wisten, dat het laatste deel van het examen voor hen een succes was. Als ze voor het eerste gedeelte nu maar net voldoende hadden gehad, hoefden ze zich voor de uitslag geen zorgen te maken.

„Maar dat is 't nu juist, " zei Joe. „Die eerste dagen! Ik was er helemaal niet met mijn gedachten bij en ik twijfel eraan of ik wel voldoende gehaald zal hebben. "

„Pieker er niet meer over, " zei Frank. „Het examen is voorbij en nu kunnen we er toch niets meer aan. veranderen. Laten we nu maar rustig op de uitslag wachten. "

„Ik wou, dat we nu al een tip kregen, " zei Chet Morton. „Als ik er dit jaar niet bij ben, geselt mijn vader me met een kat met zeven staarten. Dan kan ik wel inpakken, als ik er niet door ben. Wat doen jullie deze vakantie?"

„Uitslag afwachten, " antwoordde Frank. „Als we erdoor zijn, denk ik, dat Vader ons naar de universiteit wil laten gaan. "

Jerry Gilroy, een vriend van de Hardy's en Chet, voegde zich bij hen.

„Wat ga jij nu doen, Jerry?" vroeg Chet.

„Ik heb een baantje, " antwoordde Jerry kalm.

„Een baantje? Nu al?" riepen de anderen verrast uit.

„Ja, ik begin maandag te werken als jongste reporter voor „De Banier". "

Jerry stak zijn borst vooruit en trok de rand van zijn hoed een beetje dieper over zijn ene oog.

„Dat is een baan met goede vooruitzichten, " zei Tony Prito, die zich ook bij de anderen gevoegd had. „Dan heb je

vrijkaartjes voor alle voorstellingen in de stad en je hoeft je niks van de politie aan te trekken bij brandjes en zo!"

„Nou..... eh....." zei Jerry aarzelend, „ik ben jongstereporter, en voorlopig krijg ik niets anders te verzorgen dan de rubriek „overlijden" en „openbare verkopeningen". Natuurlijk zal ik mijn best doen om zo gauw mogelijk hogerop te komen!" Tony Prito vertelde, dat zijn ouders al beslist hadden naar welke universiteit hij ging en dat Phil Cohen waarschijnlijk met hem mee zou gaan.

„Wat erop neerkomt, " zei Joe somber, „dat onze goede, oude club binnen een paar maanden uit elkaar zal vallen. "

„Dat is zo, " zei Chet. „Ik stel voor een reuzefuif te houden, zodra de uitslag van het examen bekend is. "

„Een picknick!" zei Frank.

„Goed idee, " zei Jerry Gilroy. „Ik zal zorgen, dat er een stuk van in de krant komt. "

„Waar zal de picknick gehouden worden?" vroeg Tony Prito. „In het strandbos?"

„Het strandbos is de enige geschikte plaats om een goede picknick te houden, " zei Frank. „We nodigen alle lui van de hoogste klas uit. De meisjes ook. "

„Is dat nu wel nodig?" vroeg Chet, die niets om meisjes gaf.

„Ach joh, we kunnen ze moeilijk overslaan, " antwoordde Frank. „Trouwens, als de meisjes erbij zijn hoeven we zelf niet voor eten te zorgen. "

„Dat is waar, daar had ik niet aan gedacht, " zei Chet, die een zwak had voor lekker eten. „Laat ze dan maar meegaan. "

„Zeg, Jerry, " zei Frank, „hou jij de berichten, die van de school op de redactie binnenlopen in de gaten. De uitslagen worden altijd een dag van tevoren aan de kranten doorgegeven, niet? Als de stadsredacteur het goedvindt, mag je de lijsten misschien inkijken, zodra ze binnen zijn. "

„En bel ons dan direct op, hè!" voegde Chet eraan toe. Jerry beloofde, dat hij zijn beide ogen wijd open zou houden. Franks voorstel een picknick te houden, viel in de smaak van iedereen, die uitgenodigd werd. De meesten beseften, dat ze elkaar binnen afzienbare tijd volkomen uit het oog zoudenverliezen en dat die picknick misschien wel de laatste gelegenheid zou zijn, dat ze nog eens allemaal bij elkaar waren.

De dagen, die nog aan de grote picknick voorafgingen, waren niet zo prettig, want de meesten wachtten met angst en bezorgdheid in het hart op de bekendmaking van de examenuitslag.

Twee dagen verstreken zonder nieuws van Jerry Gilroy, die echter van de redacteur de belofte gekregen had, dat hij de lijsten in mocht zien, zodra ze op de redactie aan zouden komen.

De Hardy's waren zo ongeduldig, dat ze geen ogenblik stil konden zitten. Als ze niet met hun sportwagen op weg waren, kon men ze aan boord vinden van hun boot, de Sleuth, die een van de snelste was van de Barmet-baai.

Op dinsdagmorgen was een groot aantal jongens bij elkaar gekomen in het turnzaaltje achter het huis van de Hardy's.

Chet Morton zat op een vensterbank een appel te eten, zoals gewoonlijk. Biff Hooper trainde zich op de zandzak. Tony Prito trachtte een paar ingewikkelde oefeningen uit te voeren aan het rek, terwijl Phil Cohen en Joe Hardy enthousiast aan het worstelen waren. Frank zat op de grond met een baseballbat, dat gespleten was en gerepareerd moest worden.

„Je wordt geroepen, Frank, " zei Chet, die door het venster het huis van de Hardy's kon zien.

Frank liep naar de deur en zag zijn tante Gertrude, die hem wenkte binnen te komen. „Telefoon!" riep ze.

„Dat is Jerry!" riep Frank tegen de anderen.

De anderen hielden direct op met hun sport. Frank struikelde bijna in zijn haast om het huis zo snel mogelijk te bereiken.

De anderen kwamen dicht bij elkaar voor het venster staan. Ze zagen Frank in de woning verdwijnen. Hij bleef een hele tijd weg.

„Slecht nieuws natuurlijk, " kreunde Chet. „Anders was hij allang terug geweest. "

„Goed nieuws!" zei Joe. „Wedden?" Hij trachtte de anderen op te vrolijken.

Eindelijk kwam Frank naar buiten. Hij liep heel langzaam met zijn schouders ver naar voren gebogen.

„Zeg het meteen maar!" schreeuwde Chet hem toe.

Frank keek op, schudde moedeloos zijn hoofd en slaakte een diepe zucht.

„Ik wist het wel, " kreunde Chet. „We zijn allemaal gezakt. "

Ze renden op Frank toe. Hij keek hen aan, alsof hij zijn laatste

oortje versnoept had.

„In 's hemelsnaam, laat ons niet langer op de pijnbank liggen!“ riep Tony. „Was het Jerry? Wat zei hij?“

„Het was Jerry, " bekende Frank met een grafstem. „Ik weet niet hoe jullie het vinden, jongens, maar wat mij betreft....." Zijn stem stakte in zijn keel en hij schudde weerzijn hoofd.

„Moeten we allemaal nog een jaar terug naar school?" vroeg Joe fluisterend.

„Trek het jullie niet te erg aan, jongens. Het is een feit, dat de examens moeilijker waren dan vroeger. "

„Ja, het was veel moeilijker, " gaf Chet toe, „maar je wilt ons toch niet wijsmaken, dat er niemand geslaagd is? Ik wist wel, dat ik gestraald was, maar ik dacht, dat de anderen er wel door zouden rollen. "

„De uitslagen zijn bekend, " zei Frank. „Ik weet, dat jullie het vreselijk zullen vinden, maar we zijn allemaal, allemaal, horen jullie!, geslaagd!"

„Wat?" schreeuwden ze allemaal tegelijk.

Frank ging op zijn handen staan.

„We zijn allemaal geslaagd!" gilde hij dol van blijdschap. Hij ging op de grond zitten en begon bulderend te lachen. „Zeg nu maar es, dat ik geen komedie kan spelen!"

Biff Hooper slingerde een bokshandschoen naar Frank. Phil Cohen greep Tony Prito om het middel en begon met hem te walsen. Chet gooide een halve appel, waar hij aan bezig was, door het raam en ging op zijn hoofd staan. Joe klom als een aap in het rek. Iedereen was wild van enthousiasme.

De school hadden ze gehad!
„En nu de picknick!" zei Frank.

De hut in het bos

Een paar dagen werden besteed aan de voorbereidingen voor de picknick die de volgende zaterdag in het strandbos zou plaatsvinden. De jongens maakten allerlei plannen voor die dag en de meisjes bakten de lekkerste koekjes en cakes die je maar bedenken kunt. Toen Chet Morton een idee kreeg van de hoeveelheden voedsel, die werden klaargemaakt, voorspelde hij, dat de picknick een groot succes zou worden. „Een picknick staat of valt met het eten, dat je krijgt, " verklaarde hij.

Callie Shaw, het speciale vriendinnetje van Frank Hardy, vond het ook jammer dat de club uit elkaar zou raken.

„We hadden 't alles bij elkaar toch heel plezierig op school. Soms denk ik wel eens: ik wou dat we allemaal gestraald waren en allemaal samen nog een jaar over hadden moeten doen. "

„Daar dacht je anders over, toen je naar school ging voor het wiskunde-examen, " herinnerde Iola Morton, Chets zuster, haar.

„Ja, natuurlijk. Als we weer naar school moesten, zouden we ook weer van alles aan te merken hebben, " antwoordde Callie lachend. „In ieder geval ben ik blij, dat we nog eens allemaal samen uitgaan voor de klas definitief uit elkaar gaat. "

„Over een poosje zullen er niet veel oude bekenden meer in de stad zijn, " zei Frank Hardy. „Een heel stel gaat naar de universiteit; anderen gaan hier of daar werken, zodat de hele

club werkelijk uit elkaar zal vallen. "

„Ik hoop, dat het mooi weer zal zijn voor de picknick, " zei Joe.

„We hadden geluk met ons examen, " zei Iola, „dus zullen we ook wel geluk hebben met het weer. "

Iola's optimisme was niet misplaatst geweest. Toen de dag van de picknick aanbrak was de hemel onbewolkt en iedereen voorspelde een warme, zonnige dag.

Mevrouw Hardy had een grote mand klaargemaakt voorhaar zoons, gevuld met de lekkerste dingen. Ze laadden die mand in hun sportwagen, met hun badgoed en hun baseballhandschoenen. Er was afgesproken, dat ze Callie Shaw zouden gaan halen. Iola zou samen met haar broer gaan. Het moest een echte picknick worden, had Chet gezegd, „niet zo'n melig theepartijtje. " Daarom had iedereen bevel gekregen, om tien uur stipt op een bepaalde plaats in het bos te zijn. Toen de Hardy's en Callie Shaw er een paar minuten voor tienden aankwamen, waren de meesten er al. Chet kwam na een paar minuten met Iola en Biff Hooper, die hij onderweg had opgepikt. Om half elf was iedereen present. Het strandbos lag tussen het strand en de kustweg en strekte zich over een aanzienlijke afstand langs de kust van de Barmet-baai uit. Er waren talrijke prachtige wandelpaden door het bos. Er was een prachtig, groot grasveld, waar men de meest uiteenlopende spelletjes kon doen en er was een klein huisje, waar men niet alleen zijn kleren op kon bergen, maar waar ook een grote haard stond. De jongens hadden van de

boswachter vergunning gekregen om dat huisje te gebruiken. Terwijl de meisjes de lunchmanden en -dozen uit-, pakten om een maaltijd klaar te maken, maakten enkele jongens zich nuttig door drijfhout te verzamelen om vuur te maken. De Hardy's en hun vrienden gingen zwemmen. Ze vonden een oud vlot en deden een prettig spelletje. Om beurten klommen ze op het vlot om dat te verdedigen tegen iedereen, die erop wilde klimmen. Chet Morton had hogere ambities. Hij wilde naar het eind van de wereld varen in een geïmproviseerde zeilboot, die hij maakte van een aantal oude planken en een stuk zeil, dat hij op het strand gevonden had. Maar de zeilboot kon zijn gewicht niet houden en ging roemloos onder met Chet erbij, tot grote hilariteit van de anderen.

Toen de jongens uit het water kwamen om te gaan eten, hadden ze honger als wolven. Ze begroetten Callie Shaw dan ook met gejuich, toen ze, als hoofdkokkin, met een stuk hout op een oude pan hamerde om aan te kondigen, dat het eten klaar was. Er waren bergen eten en drinken. Je zou gedacht hebben, dat er genoeg was voor een troep, die driemaal talrijker was, doch de jongens en meisjes, die een mooi plekje onder de bomen hadden gevonden, aten allemaal alsof ze uitgehongerd waren.

De enige, die na het eten een lang gezicht trok, was Chet.

„Wat is er met jou aan de hand?" vroeg Tony Prito.

„Heeft het je niet goed gesmaakt? Het was de beste maaltijd, die ik in maanden gehad heb!"

„Het eten was best, " zei Chet moedeloos.

„Waarom kijk je dan zo sip?"

„Ik heb nooit geluk, " zei Chet met een zucht. „Er gaat altijd iets mis. "

„Heb je niet genoeg gegeten?" vroeg Callie bezorgd. „Er is nog genoeg van alles. "

„Nee, dank je. Ik geloof niet, dat ik nog een hap door m'n keel zou kunnen krijgen, " bekende Chet. „Misschien over een uurtje, maar..... nou ja, 't doet er niet toe. "

„Wat is er dan mis?" vroeg Tony. „Ik begrijp je niet. Je zegt zelf, dat het eten lekker was en dat je genoeg hebt gehad. "

„En óf hij genoeg heeft gehad, " zei Joe. „Ik heb hem drie porties aardappelsla zien nemen. "

„Dat vind ik nu juist zo erg, " zei Chet.

„Buikpijn?" vroeg Iola bezorgd.

„Nee, nee. Luister, we begonnen met bonen. Die smaakten zo lekker, dat ik drie porties nam. Toen kwam de aardappelsla, waarvan ik me ook drie keer bediende. Toen waren er sandwiches. Die gleden zo fijn naar binnen, dat ik er een dozijn van opat. Toen kwamen de taartjes, waarvan ik er ook een dozijn verorberde. Toen was ik, eh, had ik geen plaats meer. "

„Ik vind, dat je geen reden tot klagen hebt, " zei Jerry Gilroy.

„Wat wil je nou nog meer?"

„Ik ben dol op chocoladepudding, " zei Chet somber.

„Chocoladepudding is mijn lievelingskostje. "

„Er was genoeg chocoladepudding voor iedereen, " zei zijn

zuster. „Er zijn zelfs nu nog twee potten vol over. "

„Dat weet ik, " zei Chet, „maar dat is nu juist de ellende. Ik wist niet, dat er chocoladepudding kwam en hield geen plaatsje open. Toen ik de pudding zag, kon ik al niet meer! En de pudding ging m'n neus voorbij. "

De anderen keken elkaar hulpeloos aan.

„Wat doen we nu met zo'n kerel?" vroeg Phil Cohen. „Hij is nooit tevreden. "

„Ik geloof, dat hij een beetje beweging nodig heeft, " zei Iola op dreigende toon.

„O nee!" smeekte Chet, die een lekker plaatsje in de schaduw gevonden had en al was gaan liggen om een dutje te doen.

„Misschien hebben jullie het nog niet ontdekt, jongens, " zei Iola, „maar Chet kan helemaal niet tegen kietelen!"

„Nee, Iola, nee!" gilde het slachtoffer.

Maar Iola boog zich over haar broer en begon hem te kietelen tot hij om genade smeekte. De anderen, die geen idee hadden gehad van Chets zwakheid, kwamen ook op hem af en kietelden de ongelukkige Chet tot hij op de vlucht moest gaan. Ze zetten de achtervolging in. Ze lieten hem lopen, tot hij geen stap meer kon verzetten en hijgend en blazend neerviel.

„Nu heeft hij misschien weer plaats voor drie porties van zijn geliefde chocoladepudding, " zei Iola Morton lachend.

Nadat Chet zijn deel van de algemene belangstelling had gekregen, werden allerlei spelletjes gedaan. Het hoogtepunt van de middag was de boksmatch tussen Biff Hooper, Jerry

Gilroy, Phil Cohen en Tony Prito, die stuk voor stuk geblinddoekt waren. Biff Hooper, die zichzelf de sterkste bokser van de troep noemde, deed een woedende aanval op een boom, in de mening dat het Jerry was. Toen de boom na een half dozijn moordende slagen nog niet gevallen was, haalde Biff de blinddoek van zijn ogen weg en trok zo'n schaaftachtig gezicht, dat de anderen in lachen uitbarstten. Nadien gingen de meesten zwemmen, doch de Hardy's spraken af eens een bezoekje te brengen aan een geheimzinnige hut, die in een uitloper van het bos stond. Ze hadden reeds vaak over die hut gesproken, maar nog nooit de kans gekregen er een kijkje te nemen. Frank was van oordeel, dat de hut een plaats van samenkomst was voor smokkelaars en dat was de reden, waarom de jongens er nu zoveel belang in stelden.

„Mogen we mee?" vroeg Callie Shaw, toen de broers aanstalten maakten om te vertrekken.

Callie en Iola waren achtergebleven om de boel op te ruimen, toen de anderen waren gaan zwemmen.

„Natuurlijk," antwoordde Frank.

„Kom, Iola!"

De meisjes voegden zich bij de jongens en met z'n vieren sloegen ze een pad in, dat door het bos slingerde.

„Waar gaan jullie heen, Frank?" vroeg Callie.

„We willen eens gaan kijken in de kleine hut in de oostelijke uitloper van het bos," zei Frank. „Joe en ik hebben het er al dikwijls over gehad, maar we zijn er nog nooit geweest. Dit is

nu een mooie gelegenheid. "

„Denken jullie, dat er iets aan de hand is met die hut?" vroeg Iola. „Wat opwindend!"

Joe haalde zijn schouders op.

„Misschien is het maar een idee, " zei hij, „maar het zou ons niet verbazen, als die hut door smokkelaars werd gebruikt. " „Smokkelaars?" riep Callie uit. „Dan ga ik niet verder mee. Ik heb hoegenaamd geen zin om in aanraking te komen met smokkelaars. "

„Maak je geen zorgen, Callie, " zei Frank lachend. „In de eerste plaats zijn we er niet zeker van, dat er smokkelaars komen en in de tweede plaats zullen die kerels heus niet zo dom zijn hier midden op de dag te vergaderen. "

Callie verzamelde haar moed en ze zetten hun wandeling voort. De hut stond diep in het bos en het duurde een hele poos voor ze die plaats bereikten. Eindelijk kregen ze een glimp van de hut te zien, toen ze een bocht in het pad volgden. De hut stond midden tussen de bomen, zodat je hem niet kon zien, tenzij je wist, dat hij er was.

„Ziet er niet erg aantrekkelijk uit, die hut, " zei Iola.

„Maar de verwachte smokkelaars zijn er!" fluisterde Callie, haar ogen groot van schrik. „Zie je ze niet, Frank? Daar, tussen de bomen. Ze gaan in de richting van de hut. "

„Stop!" zei Frank. „Een ogenblikje. "

Ze staarden alle vier naar de mannen, die een pad volgden, dat naar de hut leidde. De kerels schenen er geen erg in te hebben, dat ze bespied werden, want ze keken niet één keer

om. Een ogenblik werden ze door een groep struikgewas aan het gezicht onttrokken. Dan kwamen ze weer in zicht. Een van de mannen bleef voor de hut staan, haalde een sleutel uit zijn zak en opende de deur. De drie mannen gingen naar binnen. Frank wendde zich tot de anderen.

„Kom, we gaan terug, " zei hij zacht.

„Waren het smokkelaars?" vroeg Callie. „Laten we dan maar maken, dat we wegkomen voor ze ons ontdekken. "

Ze keerden terug naar het grote grasveld.

Een keer zei Joe: „Ik ben er niet zeker van, maar ik geloof, dat ik één van die mannen ken. "

Frank keek hem waarschuwend aan. Hij wilde de meisjes niet bang maken. Daarom zei hij niets. Maar hij had ook één van de mannen herkend: het was niemand anders dan Giles Ducroy!

Een geheimzinnig gesprek

Toen de meisjes en de Hardy's het grote grasveld bereikten, verontschuldigten Frank en Joe zich bij Callie en Iola. De meisjes gingen naar de zwemmers kijken. De jongens bleven alleen.

„We moesten maar teruggaan naar de hut, vind je niet?“ zei Frank zacht.

„Waarom? Heb je één van de drie mannen herkend?“

„En jij?“

„Ik weet het niet zeker, maar één deed me aan Ollie Jacobs denken, “ zei Joe. „Als hij het inderdaad was, zijn ze daar iets aan het bekokstoven, want als Ollie Jacobs in de buurt is, wordt er iets op touw gezet, dat het daglicht niet kan verdragen. “

„Ollie Jacobs? Dan moet de tweede Newt Pipp's zijn. Hij en Ollie zijn al een hele tijd onafscheidelijk en de meeste mensen zien ze liever gaan dan komen. “

„Wie zou de derde geweest zijn? Ik kon hem niet goed zien. “

„Ik wel, “ zei Frank. „Het was Giles Ducroy. “

Joe floot tussen zijn tanden.

„Zo, is dat zijn gezelschap tegenwoordig! Wat zouden ze daar in die hut uitspoken?“

„Laten we erop af gaan, misschien ontdekken we het dan. We kunnen de hut naderen zonder van binnen uit gezien te worden en dan horen we misschien iets. “

„Vooruit, laten we het in ieder geval proberen. Het kan interessant worden!"

De jongens renden langs het pad. Een keer keek Joe tussen de kruinen van de bomen naar de dreigende regenwolken, die uit het westen kwamen aandrijven.

„Het zal wel gaan regenen, " zei hij.

„Dat duurt nog wel even. Ik ga toch niet terug, " zei Frank. „Ik wil weten wat die kerels van plan zijn!"

„Anders ik wel!" antwoordde Joe.

Toen de jongens de hut in het oog kregen, werden ze ergvoorzichtig. Ze bleven het pad niet volgen, doch drongen in het bos door om de hut van de achterkant te besluipen.

„Er moet hier ergens een heel oude weg liggen, " fluisterde Joe. „Daarlangs zijn ze natuurlijk gekomen. "

„Ja, ik kan hem van hieruit zien, " antwoordde Frank. „En kijk, er staat een wagen onder de bomen geparkeerd. "

„O, zijn ze op die manier hier gekomen. Waarschijnlijk houden ze een vergadering. Er zit vast een of ander zaakje in de lucht! Wedden?"

Heel behoedzaam slopen de jongens op de hut toe. Er stonden zoveel struiken rond de hut, dat ze er vlakbij konden komen. Daar het in de omgeving erg stil was, zouden ze kunnen horen, wat er besproken werd, zonder gezien te worden.

Zodra ze vlak bij de hut waren, hoorden ze een gemompel van stemmen. Het duurde niet lang voor ze een spleet tussen de balken ontdekten, waardoor ze naar binnen konden

kijken. Het was erg donker in de hut, maar toch herkennen de jongens Giles Ducroy, Ollie Jacobs en Newt PIPPS. Een fles whisky en glazen stonden tussen hen op de wankelende tafel. „Ik weet, wat ik zeg, " zei Ducroy met verheffing van stem. „Ik geef jullie een kans, die andere mannen met beide handen zouden aangrijpen. "

„Het lijkt niet gek, " gaf Ollie Jacobs toe. Hij was een kleine, stevig gebouwde kerel met dicht bij elkaar staande ogen.

„Maar 't is riskant, erg riskant. "

„Wie niet waagt, die niet wint, " zei Ducroy, terwijl hij een slok uit de fles nam.

„Dat is zo, " zei Newt PIPPS, „maar ik heb helemaal geen zin een kogel in mijn body te krijgen. "

„Een kogel?" riep Ducroy uit. „Doe niet zo dwaas. Het loopt allemaal gesmeerd. "

„Misschien, " mompelde Jacobs. „Weet je zeker, dat het geld er zal zijn?"

„Natuurlijk. Ik zou het toch niet vertellen, als ik er niet zeker van was?"

Newt PIPPS haalde zijn schouders op.

„Ik ben niet banger dan één van jullie, " zei hij, „maar dit is een grote zaak. Veel groter dan ik totnogtoe ooit heb opgeknapt en dat bevalt me niet!"

„Hoe groter de zaak, hoe groter de winst, " merkte Ducroy op.

„Ja, en hoe groter de risico's!"

Ollie Jacobs keek onbehaaglijk om zich heen.

„Praat niet zo hard, " zei hij. „Als iemand ons hoort, zijn we de sigaar. "

„Wie zou ons horen?" vroeg Ducroy, wiens stem verried, dat hij alweer te veel gedronken had. „Ik heb jullie juist gevraagd hierheen te komen, omdat het hier rustig is. Geen mijlen in de omtrek is een levende ziel te bekennen. "

„Op andere dagen misschien niet, " zei Jacobs, „maar vandaag is er een hele troep schooljongens op het grasveld aan het picknicken. "

„Ik dacht al, dat ik iemand zag, toen we hierheen kwamen, " zei Newt Pipp's.

„Werkelijk?" vroeg Ducroy. „Waarom heb je dat dan niet gezegd?"

„Ik had me toch kunnen vergissen. "

„Als je denkt, dat er iemand in de buurt kan zijn, ga dan even kijken. Als iemand ons wil af luisteren, moet hij in ieder geval vlak bij de hut zitten. "

Tot ontsteltenis van de Hardy's stond Newt Pipp's meteen op. Hij wankelde op zijn benen; hij had ook al te veel gedronken.

„Geen slecht idee, " zei Newt., 'k Ga meteen even. "

Frank en Joe hadden geen tijd te verliezen. Het was maar een kwestie van seconden voor Newt Pipp's achter de hut zou komen. Zo voorzichtig mogelijk trokken ze zich terug in de richting van een grote struik in de buurt.

Toen ze erin gekropen waren, ontdekten ze, dat die struik niet veel bescherming bood, maar ze durfden niet verder te gaan, uit vrees dat Pipp's hen zou horen.

Ze waren geen seconde te vroeg geweest. Zware voetstappen weerklonken opzij van de hut en even later verscheen Newt Pipp's om de hoek. De jongens zagen Pipp's heel duidelijk, maar hij zag hen niet; in de eerste plaats, omdat hij dronken was en in de tweede plaats, omdat hij kennelijk niet verwachtte iemand te vinden. Hij stelde geen onderzoek in. Hij keek alleen maar even naar links en naar rechts en keerde dan naar de hut terug.

Frank slaakte een zucht van verlichting.

„Dat was op het nippertje, " fluisterde hij.

„Nou!"

De Hardy's wachtten tot de deur van de hut met een harde klap gesloten werd. Dan slopen ze weer naar de hut om verder te luisteren.

Newt Pipp's ging weer op zijn plaats zitten.

„Iets gezien?" vroeg Ducroy kortaf.

„Er is niemand in de buurt, maar je kan niet voorzichtig genoeg zijn, " antwoordde Pipp's.

„Dat is zo, " merkte Ollie Jacobs op. „Je weet maar nooit of er niet toevallig iemand rondhangt. "

„Nou, " zei Ducroy, „ik kan hier niet de hele dag blijven zitten. Ik heb jullie een voorstel gedaan en ik zou graag weten, wat jullie ervan denken. "

Ollie en Newt keken elkaar even aan.

„Wat denk jij ervan, Ollie?"

„Ik weet het niet. Er zit een bonk geld voor ons aan, dat is een feit. En ik zit op 't ogenblik bar slecht in m'n slappe was. "

Giles Ducroy leunde voorover en sloeg met zijn vuist op de tafel.

„We kunnen er de man tienduizend dollar uithalen of meer, " riep hij. „Vertel me nu maar eens, waar jullie dat ergens anders even gemakkelijk kunnen verdienen!"

„Gemakkelijk, jawel, " zei Newt, „maar 't is gevaarlijk. "

„En we kunnen een gaatje in ons hoofd krijgen, " voegde Ollie eraan toe.

„Ik loop dezelfde risico's als jullie, maar ik deins er niet voor terug, " zei Ducroy. „Kom nu maar over de brug met jullie beslissing. "

„Tienduizend dollar is natuurlijk een bom duiten, " gaf Newt toe, „maar wat heb ik eraan als ik met dat geld in mijn zak word neergepakt?"

„Zo is 't maar net, " zei Ollie.

Op dat ogenblik rommelde de donder door de lucht en grote regendruppels begonnen op het dak van de hut te kletteren. Frank en Joe keken op en zagen, dat ze een nat pak zouden krijgen.

„Het begint te regenen, " zei Ducroy, „en ik wil op de grote weg zijn voor deze smerige landweg in een modderbaan veranderd is. Kunnen jullie er nu niet over beslissen of jullie meespelen?"

„Weet je, wat we zullen afspreken?" zei Ollie, terwijl hij de fles leeg goot in zijn glas. „Newt en ik zullen de hele zaak nog eens rustig bepraten. Er is veel geld mee te verdienen, maar de gevaren zijn ook niet mis. "

„Schei nu uit over die gevaren, " zei Ducroy wild. „Ik zeg jullie, dat de zaak veilig is; anders zou ik er zelf ook niet aan beginnen. " ()„Ja, dat zeg jij, maar wij willen er nog eens over praten.

„Ollie heeft gelijk, " zei Newt. „We zullen je nog wel vertellen, wat we beslist hebben. "

„Wanneer? Ik kan geen jaren wachten. "

„Natuurlijk niet. Vanavond hoor je van ons. "

„Goed, " gromde Giles Ducroy. „Vergeet het niet. Kom nu maar mee. Het begint te gieten en ik moet terug naar destad.

" . „De drie mannen verlieten de hut. Het stortregende inderdaad. De Hardy's keken elkaar met niet begripende blikkenaan. . .

„Ik wou dat ik wist, wat die drie schooiers van plan zijn, zei Frank, terwijl hij met zijn broer een schuilplaats zocht voor de regen.

Een puzzel

Het werd weldra duidelijk, dat het niet de minste zin had te schuilen en het eind van de bui af te wachten. De lucht zat potdicht en het zag ernaar uit, dat het de hele dag zou blijven regenen. Daarom renden de Hardy's naar het grasveld terug. Zolang ze onder de bomen waren, bleven ze nog een beetje droog, maar toen ze een open plaats overstaken, werden ze tot op hun huid toe nat. Het weerlichtte onophoudelijk en het onweer was niet van de lucht.

„Dit is het eind van de picknick, " hijgde Joe, terwijl ze voortsnelde.

„Nou! Iedereen zal wel kletsnat zijn. "

De bomen kreunden en zuchtten in de stormwind. Er volgde een geweldige bliksemschicht en onmiddellijk daarop hoorden de jongens een scheurend, krakend geluid.

„De bliksem is in een boom geslagen, " zei Frank.

Toen ze het grasveld in zicht kregen, zag Frank meteen, dat hij gelijk had gehad. Vlak aan de rand van het grasveld lag een eeuwenoude eik op de grond. De geweldige stam was door de bliksem in tweeën gesplitst. De stukken waren neergestort; nog slechts wat stompjes staken uit de grond.

De jongens en meisjes hadden een schuilplaats 'gezocht in het huisje. De meesten waren bleek van angst, want de bliksem was angstig dicht bij hen ingeslagen en het was slechts aan een toeval te danken, dat de boom op het grasveld was

neergekomen en niet op het huisje.

Toen Frank en Joe over het veld naar het huisje spurten, slaakten de anderen een kreet van opluchting.

„Daar zijn ze!\", „Daar zijn de Hardy's!\", „Eindelijk!”

„Waar zijn jullie geweest?” schreeuwde Chet Morton, toen ze druipnat naar binnen duikelden. „We hebben ons zo bezorgd gemaakt. We waren bang dat jullie door de bliksem getroffen waren. ”

„De bliksem schijnt dichter bij jullie ingeslagen te zijn dan bij ons, ” zei Frank, terwijl hij naar het water keek, dat uit zijn kleren droop.

„We wisten ons geen raad, ” zei Callie, terwijl ze dichter op Frank toetrad. „Toen de bui begon, zijn we allemaal hier bij elkaar gekomen, behalve Joe en jij. We hadden er geen idee van, waar jullie zaten. ”

„O, we waren nog een eindje om, ” zei Frank. „Er is niets aan de hand, behalve dat we zo nat zijn als een kat. ”

„Niets aan de hand?” herhaalde Iola Morton. „En onze heerlijke picknick dan? Die is nu helemaal bedorven!”

„Er zit niet veel anders op dan naar huis te gaan, ” zei Chet Morton. Hij wendde zich tot de Hardy's en vervolgde: „Jullie hebben een pracht van een vuurwerk gemist!”

„Het lijkt er wel op, dat jullie de dans maar op het nippertje zijn ontsprongen, ” zei Frank.

„En of, zeg! Een fantastische bliksemschicht schoot uit de lucht, recht op ons af. De bliksem sloeg in die woudreus. We hoorden eerst een oorverdovende donderslag en toen begon

de boom te kraken. "

„Ik dacht, dat hij recht op ons huisje zou storten, " zei Callie met trillende lippen.

„De boom wankelde heen en weer, alsof hij niet wist in welke richting hij zou vallen, " vervolgde Chet. „Als hij op het huisje gestort was, zou er van ons niet veel heel gebleven zijn en dan had Iola met recht over een mislukte picknick kunnen spreken. "

Het grote gevaar, dat hen bedreigd had, had een einde gemaakt aan hun opgewekte stemming. Ze hadden geen zin meer, te blijven en niemand protesteerde, toen Frank Hardy voorstelde naar de wagens te rennen en te maken, dat ze weg kwamen. De bagage werd verdeeld. Even later verlieten de jongens en meisjes het huisje en renden naar de wagens, die aan het eind van de oprijlaan geparkeerd waren. Iedereen kreeg een plaatsje en twee minuten later was het grasveld verlaten, alsof er die dag niets te doen geweest was.

Het regende nog steeds dat het goot. De jongens en meisjes, die in een open wagentje zaten, werden door en door nat.

Frank had de voorzorg genomen de kap op te zetten, zodat Iola Morton en Callie Shaw tenminste droog bleven.

Zonder verdere tegenslagen bereikte de stoet de grens van de stad. De jongens stopten maar heel even om de inzittenden van de andere wagens een afscheidsgroet toe te roepen. Frank en Joe brachten de beide meisjes naar een tante van Callie. Er was afgesproken, dat Iola daar ook zou blijven tot Chet haar zou komen afhalen. De Hardy's zagen er niet erg netjes uit in

hun natte kleren, maar ze waren het er met de meisjesover eens, dat het een onvergetelijke picknick was geweest. Ze hadden het reuze plezierig gehad, en de onweersbui veranderde daar niets aan.

Thuis gingen Frank en Joe zich gauw verkleden. Hun moeder maakte intussen wat warmes voor hen klaar in de keuken.

„Wat jammer!" zei ze. „Jullie hadden je zoveel van die picknick voorgesteld!"

„Nou, het eerste gedeelte was een feest," zei Frank, „en ik ben blij, dat we dat tenminste gehad hebben. "

Toen hun moeder weer even naar de keuken was gegaan zei Frank: „Ik mag niet zeggen, dat het een verloren dag is. "

„Bedoel je Ducroy?"

„Ja, natuurlijk. We hebben toch maar ontdekt, dat hij iets van plan is. Ik zou wel eens willen weten, waar het allemaal om gaat. "

„Een vies zaakje," zei Joe, „dat 's vast. "

„Tienduizend dollar per man," zei Frank zacht. „Dat is een massa geld. Te veel voor zulke lui om er op eerlijke wijze aan te komen!"

„Ollie Jacobs en Newt Papps hebben in hun hele leven nog geen dollar eerlijk verdiend," zei Joe. „Trouwens, de reden dat ze tegen het voorstel van Ducroy waren, was dat ze de kans liepen neergeschoten te worden. "

„Misschien zijn ze van plan een bank te beroven. "

„Ik wou, dat we vroeg genoeg waren geweest om iets over het plan zelf te horen. Misschien was het alleen maar geraaskal

van half dronken kerels. "

„Ja, daar heb ik ook aan gedacht. " Frank schudde zijn hoofd.

„Toch zou het me niet verbazen, als Giles Ducroy een misdadiger werd nu hij zijn baantje kwijt is. "

„Denk je, dat we Vader op de hoogte moeten brengen?"

„Nog niet. Tenslotte waren ze half dronken, die kerels.

Misschien wilde Ducroy zich alleen maar gewichtig voordoen door over veel en gemakkelijk verdiend geld te praten. We weten eigenlijk niet, waar het over gaat. We zouden een gek figuur slaan tegenover Vader, als hij om feiten vroeg en we hem alleen maar zouden kunnen antwoorden, dat we een paar dronken lui hebben horen kletsen. "

„Trouwens, hij zou niet meer kunnen doen dan wij; dat wil zeggen, niets!" zei Joe.

„Behalve wachten en onze ogen goed openhouden. "

„Dat doen we zeker. We kunnen het spoor van Ducroy weer proberen op te pikken en dan te weten zien te komen, wat hij van plan is. We hebben één groot voordeel, hij weet niet, dat we ze afgeluisterd hebben. "

„Ja, hij weet niet, dat we in de buurt waren. "

„Dat gesprek intrigeert me, " zei Joe. „Stel nou, dat het alleen maar dronkemanspraat was? Waarom waren die kerels dan op zo'n afgelegen plaats om over die zaak te praten? Nee, ik weet zeker, dat ze wel degelijk een plan hadden, dat ze in volkomen afzondering wilden bespreken. Ollie Jacobs en Newt PIPPS zijn geen zoete jongetjes en met Giles Ducroy vormen ze een trio, dat herrie kan schoppen. "

Hun moeder kwam op dat moment weer binnen, zodat de jongens hun gesprek moesten afbreken. Mevrouw Hardy begon over de toekomst te praten. Ze wilde weten wat de jongens van plan waren, nu ze hun eindexamen achter de rug hadden.

„In de eerste plaats moeten we nog op de uitreiking van de diploma's wachten, " antwoordde Frank. „Volgende week in de feestzaal van de school. "

„Dan moet ik voor een nieuwe japon zorgen. "

„Ja, u mag wel zorgen er op uw best uit te zien, Moeder, " zei Joe lachend. „Het gebeurt maar één keer, dat u uw jongens hun einddiploma in ontvangst ziet nemen. "

„Ik ben blij, dat jullie zo je best hebben gedaan, " zei mevrouw Hardy, „maar aan de andere kant ben ik ook een beetje treurig. Want jullie zijn nu al gauw volwassen en niet langer mijn jongens. "

„We blijven altijd uw jongens, hoor, al worden we honderd jaar, " zei Frank, terwijl hij zijn arm om zijn moeder heensloeg.

„Hebben jullie er al over nagedacht, wat je na de vakantie gaat doen?" vroeg mevrouw Hardy. „Jullie weten, dat ik er altijd op gerekend heb, dat je naar de universiteit zou gaan. "

De jongens keken ernstig.

„We zullen er nog eens over na moeten denken, " zei Joe.

„Het zal een moeilijke beslissing worden. "

„Jullie hele toekomst hangt er vanaf, " waarschuwde mevrouw Hardy.

„Misschien zal ik er na de vakantie anders over denken, " zei Frank, „maar nu heb ik zo genoeg van de school, dat ik nooit meer een leerboek in mijn handen wil nemen. "

„Ik ook niet, " zei Joe.

Mevrouw Hardy glimlachte. Ze vertrouwde erop, dat haar jongens een verstandige beslissing zouden nemen.

Verdwenen post

De avond van de uitreiking van de diploma's brak aan. De plechtigheid was dezelfde als die van vorige jaren, maar had natuurlijk grote betekenis voor de geslaagden en hun ouders. Meneer en mevrouw Hardy waren buitengewoon trots op hun jongens. Mevrouw Hardy straalde van vreugde, toen haar zoons, die zich in hun donkere pakken niet erg op hun gemak voelden, naar het podium gingen om hun diploma's in ontvangst te nemen. Chet Morton was zo zenuwachtig en onhandig, dat hij struikelde op de trap, die naar het podium leidde en dat hij zijn diploma liet vallen op het ogenblik, dat het hem werd overhandigd.

De meisjes zagen er allemaal aardig uit in hun beste jurken; de jongens waren allemaal keurig gekleed en de rector van de school deed zijn best om de indruk te wekken, dat de redevoering, die hij elk jaar bij de uitreiking van de diploma's uitsprak, nieuw was. Er werden speeches gehouden, waaruit vertrouwen sprak in de jeugd en in de toekomst van Bayport en de geslaagden waren bijzonder trots op Callie Shaw, die uit hun aller naam een paar woorden van dank uitsprak. Het officiële gedeelte van de plechtigheid werd gevolgd door een soort bonte avond. Iola Morton voerde een solo uit op haar viool; Biff Hooper droeg een uiterst modern gedicht voor en Tony Prito speelde als een virtuoos op zijn harmonika. De clou van de avond was het optreden van een

komisch orkest onder leiding van Chet Morton. Chet was in zyn element. Hij droeg een brandweerhelm en op zijn bovenlip had hij een geweldige snor geplakt. Frank Hardy en zijn broer Joe, met hoge hoeden en vlammenrode halsdoeken, bespeelden de trommels. Jerry Gilroy, in een jas die tot op de grond hing, trachtte op een saxofoon te spelen; hij slaagde er niet in, er ook maar één noot uit te halen, tot Chet een hele rits worstjes uit de hoorn te voorschijn had gehaald. Phil Cohen speelde de fluitpartij op een fluit, die slechts één noot had. Alles bij elkaar maakten de jongens een herrie, die de zenuwen van de toehoorders op een zware proef stelde, maar ze deden het met zulk een ernst, dat de mensen dubbel lagen van het lachen.

Dat was niet alleen het hoogtepunt, maar ook het laatste nummer van het programma. Toen de jongens en meisjes die avond de school verlieten, voelden ze allemaal een beetje heimwee. Ze wisten, dat ze niet meer naar de school terug zouden keren, „tenzij“, zoals Chet zei, „ze beroemd zouden worden en later uitgenodigd zouden worden om een lezing te houden over „Het geheim van het Succes“. "

„Tussen haakjes, " zei Frank, „we hebben nog geen plannen gemaakt voor de vakantie. "

„We trekken er natuurlijk op uit, " zei Joe.

„Ik speel niet meer mee, " zei Chet. „Verleden zomer zouden we er ook op uit trekken om een paar heerlijk rustige weken door te brengen en wat gebeurde er? We kwamen in de knoei met een bende smokkelaars!"

„Het avontuur liep toch goed af, nietwaar?" zei Frank. „Ook al verdween jij een tijdje spoorloos. "

„Als ik er nu opuit trek, " hield Chet vol, „dan is het naar een heel rustige plaats aan de kust, waar ik kan zwemmen, eten en rusten, zonder me om iets te hoeven bekommeren, "

„Klinkt niet gek, " zei Joe, „maar waar vind je zo'n van de wereld afgesloten plaats?"

„Kunnen we niet naar het Cabin-eiland gaan?" stelde Biff Hooper voor. De anderen keken Biff aan.

„Denk je, dat meneer Jefferson dat goed zal vinden?" vroeg Chet.

Frank lachte.

„Waarom niet? Toen we zijn verzameling postzegels hadden teruggevonden, heeft hij ons toch beloofd, dat we de hut op het eiland zo vaak en zo lang zouden mogen gebruiken als we zelf wilden? Nee, meneer Jefferson zal er geen bezwaar tegen hebben. "

„Ik zou het wel prettig vinden daar een tijdje te gaan kamperen, " zei Joe. „We kunnen er met onze boten naar toe gaan en van het eiland ons hoofdkwartier maken. Daar kunnen we net doen, waar we het meeste zin in hebben. "

„Helemaal geen gek idee van je, Joe, " zei Chet goedkeurend. „Als we behoefte hebben aan opwinding, kunnen we op onderzoek uitgaan met de boten of te voet op het eiland zelf. "
„Joe en ik hebben de hele vakantie voor ons, " zei Frank. „Na de vakantie gaan we ofwel naar een universiteit ofwel aan het werk, Vader helpen. "

„Weten jullie het nog niet zeker?“

„Wij willen graag Vader met zijn detectivewerk gaan helpen, " zei Joe, „maar Moeder en Vader willen, dat we naar de universiteit gaan. Er zal nog heel wat over gepraat moeten worden. "

„Nou, " zei Chet, „dat hoeft geen invloed te hebben op onze plannen voor de komende weken. Als jullie uit willen gaan, kunnen jullie op mij rekenen. We kunnen nog een paar lui vragen mee te gaan; hoe meer zielen, hoe meer vreugd. "

„Véél lui? Dat zal niet lukken, " merkte Joe op.

„Waarom niet? Ze zullen blij zijn, dat ze mee mogen. "

„Een heel stel gaat meteen aan het werk, " verklaarde Joe.

„Anderen zijn lid van de sportvereniging en moeten regelmatig trainen, ook al staan er voorlopig geen wedstrijden op het programma. En Dick Roylet neemt een heel stel vriendjes mee op een autotocht. "

„Er zijn er nog genoeg, die graag met ons mee zullen gaan, " meende Frank.

Toen de Hardy's hun ouders de volgende dag op de hoogte stelden van hun plannen, keken mevrouw en meneer Hardy elkaar veelbetekenend aan.

„Is het niet beter, dat jullie je langzamerhand gaan voorbereiden voor de universiteit?" vroeg meneer Hardy.

„Moeten we werkelijk naar de universiteit?" vroeg Frank.

Meneer Hardy keek zijn zoons ernstig aan.

„Jullie weten, dat dat van het begin af de bedoeling is geweest.

" Joe kreunde.

„Ik zal een snert-advokaat worden, " zei hij dof.

„En ik een snert-dokter, " voegde Frank eraan toe. „Vader, waarom geeft u ons geen kans als uw helpers? We houden van detective-werk en dat is het enige, dat we met plezier doen. Hebben we niet bewezen, dat we aanleg hebben?"

„Ik moet toegeven, dat jullie een natuurlijke aanleg voor het vak hebben, " gaf meneer Hardy toe, „maar toch had ik liever, dat jullie een andere richting kozen. "

„Zelfs een richting, waarvoor we geen van beiden ambitie hebben, Vader?" vroeg Joe. „Een man kan toch alleen maar succes hebben, als hij iets doet, waar hij met hart en ziel bij is?"

„Dat is zo, " moest meneer Hardy toegeven, „maar ik wil er toch nog eens over nadenken. "

„Geef ons nog een paar weken uitstel, " stelde Frank voor.

„Laat ons nu nog één keer met onze vrienden op stap gaan en daarna zullen we de knoop doorhakken. "

Mevrouw Hardy knikte.

„Daar heb ik geen bezwaar tegen. En jij, Fenton?" zei ze.

„In orde, " gaf ook de detective toe. „We zullen er nu niet verder op ingaan, maar als jullie terugkomen van jullie tochtje, moet er een beslissing genomen worden. Ik hoop, dat jullie je bij mijn beslissing neer zullen leggen. Ik wil jullie niet dwingen tot iets, dat jullie liever niet doen, maar ik mag jullie toekomst niet uit het oog verliezen. "

„We weten, dat u steeds het beste met ons voorheeft, Vader, " zei Frank, „maar het is nu eenmaal een feit, dat we als

detective op de wereld gekomen zijn. "

Mevrouw Hardy glimlachte.

„Jullie weten tenminste wat jullie willen en dat is meer dan de meeste jongens van jullie leeftijd kunnen zeggen. We zullen er voorlopig niet meer over praten. Geniet nog een paar weken van jullie vrijheid, maar denk erom, dat de beslissing niet altijd maar uitgesteld kan worden. "

De twee jongens konden echter niet onmiddellijk met het maken van plannen beginnen. In de eerste plaats was Chet voor een paar dagen de stad uit en ze wilden geen afspraken maken zonder dat Chet erbij was.

Toen zij de volgende dag zaten te ontbijten, kwam hun vader bij hen. „Kom straks even naar mijn werkkamer, " zei hij. „Ik moet eens met jullie praten. "

„Goed, Vader, dadelijk na het ontbijt. "

Toen Fenton Hardy hen weer alleen gelaten had, vroegen de jongens zich natuurlijk af, wat er aan de hand zou zijn.

„Ik herinner me niet, dat we de laatste dagen iets hebben uitgehaald, " zei Joe, „behalve dan dat gebroken ruitje in de garage. "

„Daar zou Vader ons nooit een verwijt van maken, " zei Frank. „Trouwens, ik heb al een nieuwe ruit besteld. Die wou ik er vanmiddag inzetten. "

„Dan is er iets bijzonders aan de hand. "

Ze aten snel, want ze waren erg nieuwsgierig naar wat hun vader met hen wilde bespreken. Toen ze de werkkamer van de detective binnenkwamen, legde meneer Hardy de lange

brief, die hij aan het lezen was, opzij.

„Ik heb een nieuwe zaak onderhanden, " verklaarde de detective op de man af, „en ik dacht, dat jullie me misschien een beetje zouden kunnen helpen. Jullie horen vaak dingen, die ik nooit te weten kom. Het is een ernstige zaak en ik weet nog niet, hoe ik die aan moet pakken. "

„Waar gaat het om, Vader?" vroeg Frank.

„Ik heb een brief ontvangen van het bestuur van de Posterijen. Het schijnt, dat er zakken met waardevolle luchtpost uit een hangar van de vlieghaven zijn verdwenen. "

„Gestolen?"

„Vermoedelijk. Ze kunnen bijna niet op een andere manier zijn zoekgeraakt. De post wordt doorgaans zorgvuldig bewaakt. Toevallig had de trein, die de post van het vliegveld af moest halen, een paar minuten vertraging en in die korte tijd werden de zakken niet bewaakt. Natuurlijk een onachtzaamheid, maar het was nu eenmaal zo en toen de trein kwam, waren de postzakken verdwenen. Er is nog geen ruchtbaarheid gegeven aan de diefstal, maar vroeg of laat zal het toch wel uitlekken. Tot nu toe heeft niemand enig houvast en is de zaak een volkomen mysterie. "

„Geen enkel spoor?" drong Joe aan.

„Geen enkel. De enige mensen, die in de buurt waren, behoorden tot het personeel van de post of het vliegveld. Het zijn stuk voor stuk betrouwbare mannen. Zoals de zaak nu ligt ben ik geneigd te veronderstellen, dat de een of andere buitenstaander zich schuil heeft gehouden, zijn kans heeft

afgewacht, de zakken onbeheerd heeft zien staan, ze heeft ingepikt en de benen heeft genomen. "

Frank leunde op zijn stoel naar voren.

„Misschien kunnen we u beter helpen dan u verwachtte, ¹ zei hij opgewonden. „Misschien kennen we de daders van deze diefstal. "

„Hoezo?" vroeg Fenton Hardy verbaasd.

Frank en Joe vertelden hun vader nu van het avontuur, dat ze tijdens de picknick in het bos beleefd hadden. Ze vertelden dat ze Giles Ducroy en zijn twee kameraden aangetroffen hadden in de hut in het bos en een deel van hun gesprek hadden afgeluisterd.

„Ducroy trachtte die twee kerels over te halen, een of andere misdaad te plegen, " besloot Frank, „maar ze waren er niet erg voor te vinden, omdat de risico's te groot waren. Ducroy zei, dat ze minstens tienduizend dollar de man zouden verdienen. Misschien hadden ze het over het stelen van de post. "

Fenton Hardy had met belangstelling geluisterd.

„Een heel verdacht gesprek, dat is zeker, " gaf hij toe, „maar de zakken post waren geen dertigduizend dollar waard. De mensen van de Posterijen zeiden, dat de schade ongeveer tweeduizend dollar bedraagt. Overigens wordt Giles Ducroy al verdacht. "

„Is hij gearresteerd?" vroeg Frank.

Fenton Hardy schudde zijn hoofd.

„De autoriteiten dachten onmiddellijk aan Giles Ducroy, toen de diefstal ontdekt werd. Ze wisten dat hij ontslagen was en

wel eens op wraak zou kunnen zinnen. Het eerste wat zij deden was uitzoeken waar hij op de dag van de diefstal was. "

„En wat was het resultaat?"

„Hij was de hele dag in Philadelphia. "

„Kon hij het bewijzen?" vroeg Frank.

„Hij had twee getuigen, die zijn alibi konden staven en de politie moest hem weer laten gaan. "

„Ik zou wel eens willen weten, wie die getuigen waren, " mompelde Frank. „Ik geloof niet, dat Ducroy in Philadelphia geweest is. "

Ook Joe twijfelde aan de geloofwaardigheid van Ducroy's alibi.

„Hij is een sluwe kerel, Vader, " zei hij. „Hij mag er dom uitzien, maar hij is niet zo dom als hij lijkt. "

Op zoek naar sporen

Dat Giles Ducroy erin was geslaagd zijn alibi te bewijzen op de dag van de diefstal van de zakken met post, zat de Hardy's een hele tijd dwars.

Toen hun vader hun van de diefstal vertelde, was hun eerste gedachte dat Ducroy en zijn handlangers de daders waren en dat dit de zaak was, waar ze in de boshut over gesproken hadden. Nu waren twee dingen in strijd met deze theorie. In de eerste plaats had Ducroy een alibi en in de tweede plaats hadden de postzakken niet de waarde gehad, waarover de drie misdadigers hadden gesproken.

„Niettemin ben ik er nog steeds van overtuigd, dat Giles Ducroy iets met de diefstal te maken heeft, " zei Frank. „Alibi of geen alibi. "

„Misschien heeft hij de diefstal niet zelf gepleegd, " opperde Joe. „Misschien is hij naar Philadelphia gegaan om een alibi te hebben en heeft hij het aan Ollie Jacobs en Newt Pippas overgelaten de diefstal te plegen. "

„Dat is een mogelijkheid, " gaf Frank toe. „Weet je, wat we zullen doen? We gaan terug naar de hut in het bos. Ik zou daar nog wel eens een kijkje willen nemen. Misschien vinden we er sporen, die ons een houvast kunnen geven. "

Joe ging onmiddellijk akkoord met dit voorstel. Niet veel later waren de jongens in hun sportwagen op weg. Ze lieten hun wagen aan de rand van het bos staan en gingen te voet verder

naar de hut.

„We hebben geen kans gehad, de hut te onderzoeken, toen we hier de vorige keer waren, " zei Joe. „Misschien hebben ze iets achtergelaten, dat ons op het goede spoor kan brengen, een tekening of een paar woorden op een stukje papier. "

„Het is in ieder geval erg verdacht, dat de diefstal werd gepleegd, onmiddellijk nadat Giles Ducroy en zijn handlangers over een of andere boevenstreek hadden zitten praten. "

„Zo denk ik er ook over!"

De deur van de hut was niet gesloten en de jongens konden zonder moeilijkheden naar binnen gaan. De hut was bijna leeg. Er stonden alleen een wankele tafel, een paar stoelen en enkele lege kisten.

„Niet veel bijzonders, " merkte Frank op, „maar het kan geen kwaad eens goed rond te kijken. "

Joe vond een lege fles in een hoek van de hut; het was misschien wel de fles, die Ducroy en zijn vrienden samen leeg gedronken hadden tijdens hun ontmoeting in de hut.

Franks aandacht werd gewekt door een groot aantal sigarettenpeukjes in een schaalje op de tafel.

„Sigarettenpeukjes zijn al heel vaak verradertjes geweest, " zei hij, terwijl hij de peukjes aandachtig bekeek. De meeste waren erg kort. Op een paar, die nog een beetje langer waren, zag hij de letters „RE". De andere letters van het woord waren samen met het papier en de tabak opgerookt.

„Welk merk sigaretten zou dit zijn?" zei Frank. Hij doorzocht

de hut op een methodische manier en ten slotte vond hij, wat hij zocht. Onder een van de kisten lag een verfrommeld pakje, waar sigaretten in gezeten hadden. Hij streek het glad en bestudeerde het. „Red Ribbon", las hij.

„Daar heb je niet veel aan, " zei Joe lachend. „Half Bayport rookt Red Ribbon. "

„Je kan nooit weten, " zei Frank en liet het lege pakje in zijn zak glijden.

„Wees maar voorzichtig, " waarschuwde Joe hem. „Als Moeder dat in je zak vindt, zal ze denken dat je gerookt hebt. "

„Moeder weet heus wel, dat we niet roken, " antwoordde Frank. „En ik heb nu eenmaal een gevoel, dat dit pakje ons nog eens goede diensten zal bewijzen. "

Hoewel de jongens de hut van onder tot boven doorzochten, vonden ze helemaal niets, dat hen op de goede weg kon helpen. Hun speurtocht scheen totaal vruchteloos geweest te zijn.

„Ducroy en zijn kameraden zijn te sluw om iets achter te laten, dat hen aan de galg kan brengen, " zei Joe. „We zullen het op een andere manier moeten proberen. "

„Vader is met de zaak bezig en ik twijfel er niet aan, dat hij meer resultaat zal hebben dan wij, omdat hij nu eenmaal over bronnen van informatie beschikt, waar wij nog geen idee van hebben. Alles wat we voorlopig kunnen doen is onze oren openhouden. "

De jongens waren een beetje ontmoedigd, toen ze naar Bayport terugkeerden. Toen ze bijna thuis waren, vergaten ze

eensklaps het geheim van de gestolen post, want ze kwamen hun onafscheidelijke vrienden, Chet Morton en Biff Hooper, tegen.

„Jullie moeten we net hebben!" riep Chet opgewekt uit. „We zijn al bij jullie thuis geweest, maar je moeder zei, dat jullie weg waren. "

„Wat is er aan de hand?" vroeg Joe.

„Nou, Biff en ik dachten, dat het net een goeie middag was om een boottochtje te maken. We zouden eens naar het Cabin-eiland kunnen varen om te kijken of alles daar in orde is. We kunnen gaan kijken, wat er nog is en wat we mee moeten nemen, als we daar gaan kamperen. Verleden winter hebben we er wat potten en pannen achtergelaten, maar ik weet niet, of alles er nu nog is. "

„Dat plan om naar het Cabin-eiland te gaan, gaat toch door?" vroeg Biff.

„Natuurlijk gaan we. We kunnen vanmiddag nog net even naar het eiland gaan om er een kijkje te nemen, Chet, " zei Frank. „Stap in, dan zetten we eerst de wagen in de garage. " De Hardy's brachten hun wagen naar huis en gingen hun moeder vertellen, dat ze even heen en weer gingen naar het Cabin-eiland. Een kwartiertje later waren de vrienden op weg naar het botenhuis. Ze hadden geen eten meegenomen, want de Sleuth, de boot van de Hardy's, was heel snel en ze konden voor het eten terug zijn.

Het was een warme dag en de jongens waren blij, dat ze op het koele water konden zijn in plaats van in de stad, waar de

temperatuur drukkend was. Het was er benauwd. In de verte hoorden ze onweer rommelen.

Toen de Sleuth zich langzaam van Bayport, verwijderde, merkte Biff op: „Ik wed dat we vannacht onweer krijgen. "

„Dan hebben wij niets te vrezen, " antwoordde Frank. „We zijn al lang terug voor het donker wordt. "

De Sleuth gleed rustig door het water, met Joe aan het roer. Zodra ze de smalle uitloper van de baai bij de in de zon blakerende stad uit waren, voelden ze een even stevige als verfrissende bries.

„Hè!" zei Chet met een zucht. „Dat noem ik leven!"

Toen ze bij het eiland kwamen, zagen de jongens dreigende, zwarte wolken in het oosten. Af en toe klonk het gerommel van onweer.

„We zullen niet lang op het eiland kunnen blijven, " zei Frank. „Die bui komt sneller dan ik verwacht had. "

„Het duurt nog uren voor hij hier is, " zei Chet. „We hebben tijd genoeg. "

„Laten we 't hopen. Toch doen we beter niet te veel tijd te verliezen, " hield Frank vol. „We zullen een kijkje gaan nemen in de hut en dan meteen terugkeren. Ik heb geen zin om door een storm overvallen te worden. De Sleuth is een stevig bootje, maar de golven kunnen hier, in het open deel van de baai, reuze hoog lopen. "

Degenen, die de avonturen van de Hardy's in het boek Het geheim van Cabin-eiland hebben gelezen, weten, dat het eiland, dat ver in de baai van Barmet lag, het eigendom was

van Elroy Jefferson, een schatrijke antiquair van Bayport. Meneer Jefferson had op het eiland een stevige bungalow laten bouwen, die in alle opzichten bewoonbaar was. Hij was er niet vaak, maar zijn vrouw en zijn zoon des te meer. Nadat hij hen beiden door een vreselijk ongeluk had verloren, was meneer Jefferson nooit meer naar het huisje op het eiland teruggekeerd, omdat alles hem daar aan de dierbare overledenen had herinnerd. Uit dankbaarheid tegenover de Hardy's, die zijn gestolen auto en zijn verdwenen verzameling postzegels opgespoord hadden, had meneer Jefferson hun de sleutel van de bungalow gegeven. Zij mochten er zo vaak en zo lang gaan logeren als ze zelf wilden.

Joe stuurde de Sleuth het botenhuis in. De jongens legden de boot vast en klommen langs het vertrouwde paadje naar de bungalow. Toen ze voor het laatst op het eiland waren, was alles bedekt geweest met een dikke laag sneeuw. Nu leek het eiland een stukje van het paradijs met de prachtig groene weiden en de bomen, die volop in blad stonden.

„Opschieten!" waarschuwde Frank. „Die bui kan elk ogenblik loskomen. "

Hij deed de deur van de bungalow open en ze gingen naar binnen. De schoorsteen, die tijdens een storm beschadigd was, was gerepareerd door werklieden, die meneer Jefferson naar het eiland had gestuurd. Er schenen ook een paar werkvrouwen meegekomen te zijn, want alles zag er netjes en zindelijk uit. In de keukenkasten vonden de jongens alles, wat een kok maar kon wensen, een hele serie potten, pannen,

ketels, enz.

„Hij schijnt erop gerekend te hebben, dat we terug zouden komen!" riep Joe opgetogen uit. „Hij heeft voor alles gezorgd!"

„Dat noem ik attent!" zei Chet waardierend. „We hoeven voor niets te zorgen. Als we eten en schone lakens meebrengen, zal het ons hier aan niets ontbreken. "

„Ik geloof, dat we het hier best naar onze zin zullen hebben, " zei Frank, terwijl hij uit het raam keek. „En nu we weten, dat we ons geen zorgen hoeven te maken, kunnen we meteen wel weer vertrekken. Kom! De bui kan elk ogenblik losbarsten. " Toen de jongens de bungalow weer verlieten, zagen ze, dat Frank gelijk had gehad, zo op spoed aan te dringen. De onweerswolken met hun dreigende, witte koppen hingen reeds boven de baai. Toen ze naar het botenhuis renden, zagen ze de eerste, verblindende bliksemflits en hoorden ze al een oorverdovende donderslag. Toen begon het te regenen, terwijl een wind opstak, die de grootste bomen deed buigen.

„Het heeft geen zin nu nog te proberen naar Bayport terug te gaan, " schreeuwde Frank. „We halen het nooit!"

„Wat moeten we dan doen?" vroeg Chet.

„We kunnen het best naar de bungalow teruggaan, denk ik. "

„We hebben geen eten bij ons, geen lakens en geen petroleum om licht of vuur te maken, " zei Chet. „Het ziet ernaar uit, dat we hier de hele nacht zullen moeten blijven. "

„Mooi vooruitzicht!" zei Biff grommend. „Ik wou, dat we thuis

gebleven waren. "

De jongens staarden naar de wolken, de wind en de regen en beseften, dat Frank gelijk had. Het zou onzinnig zijn nu te proberen naar Bayport terug te keren. Aan de andere kant was het vooruitzicht, de nacht op het eiland door te brengen ook niet erg prettig. De regen stroomde neer, alsof al het water uit de hemel ineens naar beneden wilde. Bliksemflitsen zigzagden door de lucht en zetten de hele omgeving in vuur en vlam. De donderslagen waren niet meer van de lucht.

„Denk je, dat we het dorp kunnen bereiken?" vroeg Joe met verheffing van stem om zich verstaanbaar te maken.

Frank had niet aan het kleine dorpje gedacht, dat niet ver van het eiland op de vaste wal lag en waar ze de vorige winter verschillende keren waren geweest. Amos Grice, de enige winkelier van het dorp, was een goede vriend van hen en daar te logeren was verre te verkiezen boven een nacht in de bungalow zonder eten.

„We kunnen het in ieder geval proberen, " zei Frank. „Als het ons lukt onder de kust te komen, zullen we het dorp wel kunnen bereiken. Kom, jongens!"

De anderen volgden Frank langs de steile helling, die naar het botenhuis leidde. Ze klommen aan boord van de Sleuth. Met brullende motor schoot het bootje uit het botenhuis; ditmaal stond Frank aan het roer.

Pats!

Een fantastische golf sloeg over de boot heen en in een ommezien waren de jongens tot op hun huid nat. De wind

viel wild op de kleine boot aan, zodra de neus om een hoek van het eiland kwam.

De Sleuth was omringd door een zee van wild, kokend, woedend water.

„We halen het nooit!" kreunde Chet.

Frank Hardy klemde zijn tanden grimmig op elkaar, toen hij zijn boot de storm in stuurde. Terugkeren kon niet meer.

Daarvoor was het te laat.

De storm was zo snel genaderd, dat Frank zich er volkomen door had laten verrassen. Hij had de kracht van het geweld onderschat. De wind was verschrikkelijk en de golven huizehoog. De ene golf na de andere sloeg over het scheepje van de jongens.

Frank stuurde de Sleuth in de richting van het vasteland, maar plotseling zag hij, dat er geen sprake van was in de bescherming van de kust te komen. De golven rolden recht op het strand aan. Als de boot door een van die golven gegrepen werd, zou ze tegen het strand te pletter lopen.

„Ik moet recht tegen de wind in varen," schreeuwde hij boven het geraas uit.

De andere jongens lagen onder in de boot om zo weinig mogelijk hinder te ondervinden van het water, dat over de Sleuth heen spatte. Af en toe ging een rilling door het scheepje heen, alsof het wilde protesteren tegen de woede van de losgebroken elementen.

Het regende zo ontzettend hard, dat Frank niet eens het dorpje kon zien, waar zij heen wilden. Hij wou dat hij op het

eiland gebleven was.

Hoewel klein van afmetingen was de Sleuth bijzonder stevig gebouwd. De motor draaide met een vertrouwenwekkende regelmaat. De jongens waagden het niet aan de gevolgen te denken, als de motor het op zou geven. De boeg van het scheepje sneed als een mes door de golven.

De ene donderslag volgde na de andere. De lucht was inktzwart. De jongens konden de kust bijna niet meer onderscheiden. Tegen de wind in was er geen sprake van snel varen en af en toe kregen ze het gevoel, dat ze op dezelfde plaats bleven liggen.

Toch naderde de Sleuth langzaam maar zeker het dorpje. Frank tuurde strak voor zich uit, in de hoop dat hij de paarkleine huisjes zou ontdekken, die vlak bij het water heel dicht bij elkaar stonden.

Bliksemflitsen verscheurden de donkere hemel. Frank hield de boot kranig met de neus in de wind. Ze waren allemaal doornat. Hoewel ze niets zeiden, voelde Frank, dat de anderen in hun rikketik zaten. Eerlijk gezegd had hij ook niet veel vertrouwen in de gunstige afloop van dit avontuur.

„Alles hangt van de motor af, " mompelde hij. „Als die het opgeeft, staan we er lelijk voor. "

Maar de motor was juist de vorige week goed nagekeken. Frank was er nu dankbaar voor, dat Joe en hij die voorzorgsmaatregel hadden genomen.

Joe kroop over de bodem van de boot in de richting van zijn broer.

„Denk je, dat we het halen, Frank?“ schreeuwde hij.
Frank knikte.

„'t Is vuil weer, maar we halen het wel, " antwoordde hij.
Net op dat ogenblik zag hij een kleine inham in de kust en hij wist, dat het dorpje zich daar vlak bij bevond. Ze waren nog een heel eind van de kust verwijderd en om het dorp te bereiken zouden ze schuin tegen de golven in moeten varen. Dat zou een hachelijke onderneming worden.

De Sleuth had al heel wat slecht weer gehad, maar dat was nog niets vergeleken bij het geweld van de golven en de wind, die nu op het vaartuigje aanbeukten. Elk ogenblik hielden de jongens hun adem in, in de overtuiging dat de boot zou kapseizen. Telkens als een golf over het bootje heen sloeg, ging dit helemaal schuin hangen. Doch elke keer kwam de Sleuth weer recht en dan schudde ze zich als een natte poedel. De jongens klemden zich krampachtig vast uit vrees overboord gespoeld te worden.

Opeens schreeuwde Joe: „Kijk uit!"

Een fantastische golf rolde dreigend op hen aan.

De jongens bukten zich en wachtten.

Pats!

Een zee van groenachtig water spoelde over hen heen. De boot ging zo schuin hangen, dat Frank het gevoel kreeg, dat zijn benen onder hem uit werden gespoeld. Hij klemde zich met beide handen aan het roer vast en wachtte met op elkaar geklemde tanden op de reactie van de boot.

De Sleuth dook uit de golf en trachtte weer in horizontale

ligging te komen. Het water spoelde uit de boot weg. Een grote plas bleef onder in de boot staan, maar de jongens waren veilig. Chet was met geweld tegen een bank geslingerd en had een wond aan zijn voorhoofd. Biff hield zijn rechterpols met zijn linkerhand omklemd; hij had zijn pols verstuikt bij zijn poging zich vast te klemmen. Joe hijgde naar adem; hij had onder in de boot gelegen en had het meest last gehad van het overspoelende water. Frank voelde een doffe pijn in zijn zij, waarmee hij tegen het roer was gesmeten. De jongens waren er alle vier erg aan toe, maar ze beten op hun tanden en gaven geen kik. Ze konden het dorpje nu duidelijk zien. Het ergste was voorbij, want nu werden ze door de golven in de richting van de kleine inham gedreven. Frank stuurde de boot naar de kleine steiger. Hij zag wel, dat de golven wild tegen de steiger beukten, maar hij wist niet, waar hij anders heen moest sturen. Toen zag hij een man op de kust. Hij had een lange regenjas aan en een zuidwester op het hoofd; hij zwaaide in de richting van een klein botenhuis. Toen rende hij er zelf heen, steeds met zijn armen tekens gevend.

Daar zou de Sleuth in ieder geval veilig liggen. Als Frank aan de steiger aanlegde, bestond de kans, dat zijn boot tegen de balken te pletter geslagen zou worden. Hij zag, dat de deur van het botenhuis geopend werd, en stuurde er recht naar toe. Een grote golf trof het scheepje en joeg het vooruit. Eten ruk aan het roer en de Sleuth gleed het veilige botenhuis binnen. Frank zette de motor af en even later lag de boot stil.

De onbekende stond hen op te wachten. Hij greep het touw, dat Frank hem toe wierp en legde de Sleuth vast. Doodmoe, nat tot op de huid en nog rillend van angst verlieten de jongens de boot.

„Nou, nou! Dat was op 't kantje af! Zo heb ik 't zelden meegemaakt, " zei een heel vertrouwde stem. „Dit is de ergste storm sinds tien jaar hier in de baai. Jullie hebben geluk, jongens, dat jullie er het leven af hebben gebracht. "

Frank keek de man aan en riep: „Amos Grice!"

De redder in nood draaide zijn hoofd om en nu herkende hij de jongens ook.

„Wel, wel!" riep hij uit. „Als dat de Hardy's niet zijn! En Chet en Biff!"

„U hebt ons een geweldige dienst bewezen, meneer Grice!" riep Joe dankbaar uit.

Amos Grice stak zijn beide handen naar de jongens uit en overstelpte hen met een stroom van vragen. Hoe kwam het, dat ze zich door de storm hadden laten verrassen? Waren ze naar Cabin-eiland geweest? Hoe was het mogelijk, dat de Sleuth het gehouden had, met zoveel water erin? Waren ze bang geweest? En nog veel meer vragen!

Amos Grice was een vriendelijke oude man.

„Ga mee, " zei hij, „en trek eerst een paar droge dingen aan. Jullie zijn allemaal kletsnat. Kom mee en vertel me dan, wat er gebeurd is. "

„Er is niet veel te vertellen, meneer Grice, " zei Frank. „We waren vanmiddag op het eiland, toen we de bui zagen

aankomen. We begrepen, dat we geen schijn van kans hadden om Bayport te bereiken en wilden toen hierheen om de nacht door te brengen. Maar de storm was ons toch nog te vlug af. "

„Ja, hij stak ongewoon snel op, " gaf de winkelier toe. „Ik heb de laatste tien jaar geen storm meer meegemaakt, zo onverwachts en zo hevig. "

Hij nam de jongens mee naar de warme keuken van zijn huis. Hij nodigde hen uit dicht bij het vuur te blijven zitten, terwijl hij droge kleren voor hen ging zoeken. Amos Grice was een verstokt vrijgezel. Dat was de reden, waarom zijn huis erg eenvoudig ingericht was; op de netheid was echter niets aan te merken. Amos was blij met het onverwachte bezoek van de jongens en beloofde hun een heerlijk maal, als ze een beetje geduld wilden hebben.

Na de overvloedige en smakelijke maaltijd voelden de jongens zich stukken beter. Hun avontuur scheen nu opeens niet meer zo geweldig en ze begrepen zelf niet meer, waarom ze zo bang waren geweest.

„We zullen vandaag niet meer naar de stad terug kunnen, denkt u wel?" vroeg Frank.

Amos Grice snoof verontwaardigd.

„Zelfs als het mogelijk was, zou ik jullie niet laten gaan, " zei hij. „Geen denken aan! Jullie blijven hier. Ik ben blij dat jullie er zijn. Het gebeurt niet vaak, dat ik een paar gasten kan verwennen. "

„Als u plaats voor ons heeft.....?"

„Plaats genoeg. Er staan twee tweepersoonsbedden op de logeerkamer. Wat willen jullie nog meer?“

Af en toe rinkelde de winkelbel en dan moest Amos Grice naar voren om een klant te helpen. Talrijk waren de bezoekers echter niet. Er woonden niet veel mensen in het dorp en bovendien was het geen weer om een hond door te jagen.

De jongens praatten heel gezellig met de oude winkelier tot deze het tijd vond om naar bed te gaan; hij bracht de jongens naar de logeerkamer.

„Slaap zo lang als je wilt, " zei hij. „Het komt er helemaal niet op aan, wanneer jullie opstaan. Je ouders zullen zich natuurlijk zorgen maken, maar daar is niets aan te doen. De telefoon is door de storm defect geraakt. Het zal wel een paar uur duren voor de verbinding hersteld is. "

„Vader en Moeder zullen niet weten, wat er met ons gebeurd is, " zei Joe.

„Wel, dan valt het des te meer mee als ze morgen horen, dat jullie veilig zijn, " zei Amos Grice filosofisch.

De jongens waren doodmoe en vielen bijna onmiddellijk in slaap.

Toen ze de volgende morgen ontwaakten, straalde de zon vrolijk naar binnen. De storm behoorde tot het verleden. Amos Grice was in de keuken bezig met het ontbijt. Een heerlijke geur van eieren, spek en koffie hing in het hele huis. „Meneer Grice is een bovenstebeste, " zei Chet, terwijl ze zich aankleedden.

„De beste van allemaal!" beweerde Biff.

Toen de jongens gewassen en gekleed waren, gingen ze naar de keuken.

„Lekker geslapen?" vroeg Amos.

„En of, meneer Grice. "

„Fijn. Het ontbijt is bijna klaar. Ga zitten en val aan. Ik heb meer dan genoeg, dus jullie hoeven elkaar niet aan te zitten kijken. "

„Is de telefoon alweer in orde, meneer Grice?" vroeg Frank.

„Ik zou wel graag even naar huis bellen. "

„Ja, de telefoon doet 't weer, " zei de winkelier. „Ik heb de centrale van Bayport al opgebeld vanmorgen. Er is daar heel wat gebeurd. "

„Hoe bedoelt u?" vroeg Joe.

„Geweldige diefstal op het vliegveld. Een van de vliegtuigen van de post werd leeggeroofd en de dieven zijn ontsnapt met een buit van meer dan twintigduizend dollar. "

De Hardy's keken elkaar stomverbaasd aan. Een tweede diefstal op het vliegveld! Impulsief zei Frank: „Natuurlijk weer Ducroy!"

Gearresteerd

„Wat zei je?" vroeg Amos Grice verbaasd, toen hij Franks ondoordachte uitroep gehoord had.

„Niets, " antwoordde Frank snel. „Ik was verbaasd, meer niet. Twee dagen geleden is er ook al een diefstal gepleegd op het vliegveld. "

„O ja? Dan wordt het hoog tijd, dat ze het vliegveld een beetje beter gaan bewaken. De mensen zullen hun vertrouwen in de luchtpost verliezen, als er elk ogenblik zendingen gestolen worden. "

„Dat is een zaakje voor jullie, jongens, " zei Biff tegen de Hardy's. Noch Chet noch Biff had een idee van de grote belangstelling die de broers voor dit speciale geval hadden, „Vertelde die man van Bayport nog bijzonderheden, meneer Grice?" vroeg Frank na een poosje.

„Nee, ik weet alleen maar, dat de diefstal in de loop van de avond is ontdekt en dat de schade meer dan twintigduizend dollar bedraagt. "

Joe ging naar de telefoon en vroeg het nummer van thuis aan. Het duurde niet lang voor zijn moeder aan de telefoon kwam.

„Bent u het, Moeder? Hier is Joe. "

De stem van mevrouw Hardy klonk opgelucht: „Joe? O, wat ben ik blij, dat ik je stem weer hoor. Je vader en ik maakten ons vreselijk bezorgd, toen jullie niet naar huis kwamen gisteren. Wat is er gebeurd? Waarom zijn jullie niet

thuisgekomen, gisteravond? Waar zijn jullie nu?"

„Maak u geen zorgen, Moeder. We werden op Cabin-eiland door de storm verrast en konden niet meer terugkomen. We zijn nu bij meneer Grice, waar we vannacht hebben geslapen.

"

„O, dan is alles in orde. Wanneer komen jullie thuis?"

„In ieder geval in de loop van de dag. Wilt u de ouders van Biff en Chet even opbellen, Moeder? Zij zullen zich ook wel zorgen gemaakt hebben. "

„Goed, Joe. Wacht even. Vader wil nog iets zeggen. "

Joe wachtte een ogenblik en hoorde toen: „Hallo, Joe. Jullie hebben ons in angst laten zitten, weet je dat?"

„Het spijt ons, Vader, maar we zijn door de storm verrast. "

„Laat mij even, Joe, " smeekte Frank en toen hij de hoorn van zijn broer overgenomen had, zei hij: „Hallo, Vader? Hebben Moeder en u zich erg bezorgd gemaakt? Het spijt ons, maar we konden u gisteren niet bereiken. We zijn ongedeerd en we zullen u alles vertellen, als we weer thuis zijn. "

„Frank, luister eens, jij en Joe moeten onmiddellijk thuiskomen. "

„Natuurlijk, Vader. "

„Kom direct; er is iets ernstigs gebeurd. "

„Wat is er aan de hand, Vader?"

„Dat zal ik je wel vertellen, als jullie weer hier zijn. Verlies geen tijd. "

„Is het iets in verband met de tweede diefstal op het vliegveld?"

„Hoe weet jij, dat er een tweede diefstal plaatshad?" vroeg meneer Hardy bezorgd.

„Meneer Grice vertelde het ons vanmorgen. "

„Ja, het staat in verband met die diefstal, maar het is heel, heel ernstig. Kom direct naar huis. "

„Goed, Vader. We vertrekken meteen. "

Frank verbrak de verbinding.

„We kunnen hier niet langer blijven, jongens. Vader wil, dat Joe en ik direct naar huis komen. Zijn stem klonk erg bezorgd. "

„Is er iets aan de hand thuis?" vroeg Joe. „Moeder zei er toch niets van?"

„Ik weet niet, wat er aan de hand is en Vader wilde het liever niet door de telefoon zeggen. Hij zal het ons wel vertellen, als we thuis zijn. "

„Pech!" mopperde Amos Grice. „En ik had vanmorgen nog wel met jullie willen gaan vissen!"

„Het spijt ons ontzettend, meneer Grice, " zei Frank. „Een andere keer, misschien. "

Chet Morton zuchtte en bediende zich nogmaals van de eieren met spek.

„We zullen wel een uitbrander krijgen, als we thuiskomen, " zei hij. „Was je vader erg boos, Frank?"

„Nee, alleen maar bezorgd. Ik begrijp niet, wat er aan de hand is. Na het ontbijt varen we meteen maar naar huis. "

Na de maaltijd gingen Amos Grice en de jongens de Sleuth uit het botenhuis halen. Het scheepje was niet beschadigd.

De oude winkelier was teleurgesteld, omdat zijn jongegasten niet konden blijven, maar hij troostte zich met hun belofte, dat ze gauw terug zouden komen. Naar hun woorden van dank wilde hij niet luisteren.

„Het was me een genoegen, " zei hij. „Ik ben altijd blij, als ik logés krijg. Kom gauw terug, hè?"

„We zullen zorgen, dat het beter weer is, als we terugkomen, meneer Grice, " zei Biff Hooper.

„Goed of slecht weer, jullie zijn hier altijd welkom, " antwoordde de oude man.

De jongens klommen aan boord en vertrokken meteen. Amos Grice bleef achter, maar wuifde hen nog een hele tijd na, voor hij langzaam naar zijn winkel terugkeerde.

Joe voegde zich bij Frank, die aan het roer stond.

„Wat denk je, dat er gebeurd kan zijn, Frank?" vroeg hij.

„Ik heb er geen idee van, behalve dan, dat het in verband moet staan met de diefstallen. "

„Waarom stond Vader erop, dat we direct terug zouden komen?" drong Joe aan.

„Dat weet ik ook niet, " bekende Frank. „Vermoedelijk heeft hij ons nodig, misschien wel om hem te helpen de dieven te vinden. "

„Ik hoop het, " zei Joe.

Frank zweeg een hele poos en zei toen: „Ik vraag me af of Giles Ducroy en zijn vrienden nu ook voor een alibi gezorgd zullen hebben. "

„Dan zal het een waterdicht alibi moeten zijn! Stel je voor,

twee diefstallen in achtenveertig uur tijd. De daders moeten goed op de hoogte zijn van de gang van zaken op het vliegveld. "

„Die lui die de eerste diefstal gepleegd hebben, wisten er anders ook alles van. Als we de daders van de tweede diefstal hebben, hoeven we niet meer naar die van de eerste te zoeken, denk ik. "

„We?" herhaalde Joe. „Ik geloof niet, dat wij veel zullen mogen doen. Vader heeft de zaak in handen genomen en ik twijfel er niet aan, dat hij de daders binnen de drie dagen te pakken zal hebben. "

In werkelijkheid hadden de Hardy's er geen flauw vermoeden van, waarom hun terugkeer naar Bayport zo dringend was. Als ze geweten hadden, waarom de stem van hun vader zo bezorgd geklonken had, zouden ze sprakeloos geweest zijn van ontzetting. Ze hadden die dag nog een verbijsterende verrassing te goed!

Ze passeerden Cabin-eiland en stoomden recht naar Bayport. Het water was nog ruw, na de hevige storm, maar er was niet veel wind meer. Hoe meer ze de stad naderden, hoe duidelijker ze de huizen en fabrieken en rokende schoorstenen konden zien.

Even voor twaalfen legden de jongens te Bayport aan. Frank stuurde de Sleuth het botenhuis in. Tot hun verbazing zagen ze, dat een man in de poort van het botenhuis stond te wachten. Het was een grote man met een rood, dom gezicht. Hij kauwde op een sigaar, die niet brandde, zijn duimen in

zijn vestzakken. „Goedemorgen, jongens, " gromde hij. Ze herkenden rechercheur Smuff van de politie van Bayport. Hoe deze man ooit rechercheur geworden was, was iedereen een raadsel, want hij was even dom als dik. Frank begreep niet, wat de aanwezigheid van de rechercheur in het botenhuis te betekenen had, maar begroette de man vriendelijk. „Goedemorgen, meneer Smuff. Wat een verrassing u hier te zien. "

Smuff snoof. „O ja?" vroeg hij.

„U bent wel de laatste persoon van de wereld om lid te zijn van een ontvangstcomité, " lachte Chet. „Maar we stellen het zeer op prijs, weet u? Het gebeurt niet vaak, dat we officieel begroet worden, als we van een tochtje terugkeren!"

„Ik ben hier in verband met mijn werk, " verklaarde Smuff gewichtig. Hij wendde zich tot de Hardy's en vervolgde: „Ik heb een boodschap voor jullie. "

„Een boodschap?" echode Frank. „Van wie?"

„Van de chef. Ik moet jullie direct naar hem toe brengen. "

„De chef? Wil hij ons spreken?" vroeg Joe. • „Ja. "

„Waarover?"

Smuff kneep zijn ogen half dicht.

„Dat zullen jullie op 't bureau wel horen, " antwoordde hij.

„Jullie gaan de nor in, omdat jullie vannacht niet naar huis zijn geweest, " lachte Chet. „Dat is ook wat moois, meneer Smuff, onze vrienden te arresteren, zodra ze voet aan wal zetten. "

„Wie praat er hier over een arrestatie?" vroeg Smuff.

„Wel, wel, " zei Frank, „dat is een verrassing. Kunt u ons niet

zeggen, waar het over gaat?" Smuff schudde zijn hoofd.

„Ik heb mijn bevelen, " zei hij. „Ik moet mijn mond houden en jullie zonder uitstel naar de chef brengen. "

„We mogen toch wel even naar huis gaan om te eten en schone kleren aan te trekken?" protesteerde Joe.

„Nee, de chef zei „onmiddellijk" en dat is nu. "

„Goed, goed, " zei Frank, „maar ik wou dat ik wist wat er aan de hand is. "

„Ik ook, " zei Joe.

Biff, die de boot vastgelegd had, kwam naderbij.

„De chef wil meneer Smuff ontslaan en jullie zijn baan bij de politie aanbieden, " zei hij grijnzend.

Smuff keek Biff met een verpletterende blik aan. „Ik ben nog jaren goed voor de dienst, " verklaarde hij gewichtig.

„Kom, " zei Frank, „we hebben wel iets anders te doen dan hier te staan kletsen. We gaan mee, meneer Smuff. "

„Ik ben hier met de wagen, " zei de rechercheur. „Kom maar mee. "

„Dat noem ik service!" zei Chet. „Met de wagen afgehaald! Nou, Biff en ik gaan maar naar huis om onze ouders gerust te stellen. Tot ziens, jongens. Als Smuff jullie in de nor stopt, zullen we een collecte houden om de borgstelling te betalen. "

Chet en Biff gingen te voet, terwijl de Hardy's in de politiewagen stapten. De rechercheur schoof zelf achter het stuur en nam de kortste weg naar het politiebureau.

De jongens werden naar de werkkamer gebracht van commissaris Collig, het hoofd van de politie; een gezette man

met een rood gezicht, zich overdreven bewust van zijn waardigheid. Meneer Collig zat een stapel foto's van misdadigers te bekijken, maar legde deze meteen opzij, toen Smuff met de jongens binnenkwam.

„Goedemiddag, meneer Collig, " zei Frank vlot.

„Rechercheur Smuff vertelde ons, dat u ons wilt spreken. "

„Dat is zo, " antwoordde Collig snauwerig.

„Wel, hier zijn we, " zei Frank.

„Jullie zijn onder arrest, " zei de commissaris.

„Onder arrest?" echode Frank. „Wat heeft dat te betekenen

?" „Het bestuur van de Posterijen verzocht me jullie te arresteren. "

De jongens waren zo verbaasd, dat ze niet eens konden antwoorden. Onder arrest? Dat was wel het allerlaatste, dat ze verwacht hadden.

„Waarvoor?" hijgde Joe. „Wat wordt ons te laste gelegd?

Weten jullie, dat er een tweede diefstal is gepleegd op het vliegveld?"

„Ja, natuurlijk, maar....."

„Nou, daar worden jullie van beschuldigd. En daarom worden jullie gearresteerd. "

Bezwarende bewijzen

De Hardy's konden hun oren niet geloven. De beschuldiging leek hun zo onzinnig toe, dat ze in de verleiding kwamen in lachen uit te barsten. Maar de commissaris was doodernstig en keek hen met strenge blikken aan.

„Er is een zak met post ter waarde van twintigduizend dollar gestolen, " zei hij. „Er zijn bewijzen gevonden tegen jullie en de Posterijen verzochten me jullie te arresteren. De verdenking is op jullie gevallen. "

„Dat is het gekste staaltje, dat ik ooit heb gehoord!" zei Frank heftig. „Hoe komen ze erbij ons te beschuldigen? We waren niet eens in Bayport, toen de diefstal werd gepleegd!"

„Hoe weten jullie zo precies, wanneer het gebeurde?" vroeg Collig vlug.

„We hebben vannacht bij meneer Grice geslapen, aan de andere kant van de Barmet-baai en die hoorde het verhaal vanmorgen per telefoon. "

„Goed alibi, " zei Collig goedkeurend. „En wanneer werd de diefstal volgens jullie gepleegd?"

„Gisteravond. "

„Dat is niet juist! Het gebeurde gistermiddag, vroeg in de middag zelfs. En jullie vertrokken pas laat op de middag met je boot. Waar waren jullie in het begin van de middag?"

„We gingen met onze wagen naar, " begon Joe, maar Frank trapte tegen zijn schenen en Joe zweeg plotseling. Het was niet

nodig, de commissaris te vertellen dat ze naar de hut in het bos gegaan waren om bewijzen te zoeken tegen Ducroy en zijn handlangers.

„Waar zijn jullie geweest?“ drong Collig aan.

„Rijden, " bekende Joe aarzelend.

„Waarheen?“

„Nou, we reden een eindje, de kustweg langs. "

„Naar het vliegveld natuurlijk. "

„Nee. "

De commissaris spitste zijn lippen.

„Jullie parkeerden de wagen achter in het bos. Hij werd daar opgemerkt. Vandaar gingen jullie dwars door het bos naar het vliegveld. "

„Nee, " zei Frank.

„Waar gingen jullie dan heen?“

„We hebben alleen een wandeling door het bos gemaakt. "

„Kun je dat bewijzen?“

„Nee, u zult ons op ons woord moeten geloven, meneer Collig. "

De commissaris schudde het hoofd.

„Dat mag ik niet doen; de bewijzen tegen jullie zijn te sterk. "

„Wat gebeurt er dan? Wilt u ons opsluiten?“

„Dat is mijn plicht. "

„We kunnen toch wel even naar huis gaan om er met Vader over te spreken?“ vroeg Frank.

„Hij is op de hoogte, " antwoordde Collig.

„Maar we moeten even met hem spreken. Ga met ons mee,

meneer Collig; we zullen niet proberen weg te lopen. "

De commissaris dacht even na.

„Wel, dat kan geen kwaad, " zei hij ten slotte.

Hij stond op, haalde zijn pet van een kapstok achter de deur en verzocht de jongens hem te volgen.

Een politiewagen stond voor het bureau te wachten. Ze stapten alle drie in en de commissaris gaf de chauffeur bevel naar het huis van de Hardy's te rijden.

„Hoe komt u op het idee, dat wij iets met deze zaak te maken zouden hebben?" vroeg Joe onderweg. „Is het alleen maar, omdat we gisteren op de kustweg waren?"

Collig schudde zijn hoofd.

„Dat hoorden we pas later, " zei hij. „Pas nadat we een onderzoek naar jullie hadden ingesteld gistermiddag, hoorden we, dat jullie op de kustweg waren geweest. " Frank keek verrast op.

„Waarom werd er een onderzoek naar ons ingesteld? Waarom werden wij verdacht? We hebben toch nog nooit kwaad gedaan?"

„Dat weet ik, " zei de commissaris, „en niemand zou jullie verdacht hebben, als er niet zoveel aanwijzingen waren. "

„Aanwijzingen?"

„Ja, aanwijzingen, die jullie héél moeilijk zullen kunnen ontzenuwen. "

De jongens drongen aan op nadere verklaringen, maar de politieofficier wilde niets meer zeggen. Frank en Joe keken elkaar met bezorgde blikken aan. De zaak scheen

veelernstiger te zijn dan ze gedacht hadden, als de politie over aanwijzingen beschikte. Dat ze geen alibi hadden was natuurlijk het ergst van allemaal. Ze hadden niemand ontmoet tijdens hun bezoek aan de hut in het bos, zodat niemand hoefde te geloven, dat ze daar inderdaad geweest waren. Het zag er niet zo best voor hen uit.

Fenton Hardy stond hen op te wachten. Mevrouw Hardy scheen bang te worden, toen ze de politieman zag, maar haar man stelde haar gerust.

„Het is allemaal een vergissing, Laura, " zei hij. „De jongens hebben niets misdaan. De schijn is tegen hen, maar een nader onderzoek zal de zaak snel in orde brengen. "

Hij bracht de commissaris en zijn zoons naar zijn werkkamer en sloot de deur.

„Wel, commissaris, " zei de detective gemoedelijk, „er zijn heel wat misverstanden bij elkaar, geloof ik, hè? Ik ben niet naar het botenhuis gegaan om op de jongens te wachten, omdat ik wist, dat u hen wilde ondervragen en ik niet in de weg wilde lopen. Vertel eens: hoe staan de zaken nu?"

„De jongens zijn onder arrest, " antwoordde Collig. „Ze wilden u graag spreken en dat heb ik goedgevonden. "

„Onder arrest? Dat is niet zo mooi. Ik dacht, dat ze wel een alibi zouden hebben. "

„Dat is niet het geval, meneer Hardy, " zei Collig. „U moet me niet kwalijk nemen, dat ik de jongens heb gearresteerd. Dat was mijn opdracht. "

„En het was uw plicht te gehoorzamen, dat is duidelijk, " zei

Fenton Hardy. „Nou, jongens, " vervolgde hij tegen zijn zoons, „dat ziet er niet zo mooi uit. Wat hebben jullie te vertellen?"

„Alleen maar, dat we niets van de zaak begrijpen, Vader, " zei Frank. „Wat we van de tweede diefstal weten, hoorden we vanmorgen van meneer Grice, die met de centrale van Bayport telefoneerde om te zien of de telefoonleiding, die door de storm defect was geraakt, al hersteld was. Meer weten we werkelijk niet en u kent ons goed genoeg om te weten, dat we onschuldig zijn. "

Meneer Hardy knikte.

„Daar heb ik geen seconde aan getwijfeld, maar het is een feit, dat er bezwarende aanwijzingen tegen jullie zijn. Die zullen verklaard of ontzenuwd moeten worden. Wanneer zijn jullie voor het laatst op het vliegveld geweest?"

„Daar zijn we nog nooit geweest, Vader!"

„Nog nooit?"

„Nee Vader. We waren op weg naar het vliegveld, toen het ongeluk met Giles Ducroy gebeurde. Toen hadden we geen zin door te rijden. We zijn weer naar huis gegaan. "

„Waar waren jullie gistermiddag?"

„We zijn met de wagen langs de kustweg naar het bos gereden, " antwoordde Joe.

„Bekenden ontmoet?" vroeg de detective snel.

Frank schudde zijn hoofd.

„We hebben niemand gezien, maar ik hoop, dat u ons op ons woord zult geloven. "

„Ik wel, " zei meneer Hardy, „maar ik twijfel eraan of dat ook voor de politie voldoende zal zijn. "

„Wat is dat met die aanwijzingen?" vroeg Joe. „Meneer Collig beweerde, dat er bewijzen tegen ons waren gevonden. Wat voor bewijzen?"

„In de eerste plaats een trui, " zei de commissaris. „Een donkerblauwe trui met witte strepen. "

„Ik had een donkerblauwe trui met witte strepen, " zei Frank meteen.

„Waar is die nu?"

„Ik heb hem verloren. "

De commissaris knikte grimmig.

„Op het vliegveld. Daar werd hij trouwens ook teruggevonden. "

„Mijn trui? Op het vliegveld?" vroeg Frank ongelovig.

„Er zijn massa's truien zoals die van Frank, " zei Joe. „Hoe weet u dat het de zijne is?"

„Omdat zijn naam erin staat, " zei Collig. „Op een strookje aan de binnenkant van de kraag. "

Frank beet op zijn lip. Hij begreep maar al te goed, wat dit betekende.

„In mijn trui zit inderdaad een strookje met mijn naam erop, " gaf hij toe, „en ik zal niet ontkennen, dat de gevonden trui de mijne is, maar ik heb hem niet op het vliegveld verloren. Ik ben hem al meer dan een week kwijt. Toen we in de turnzaal aan het oefenen waren, heb ik hem uitgetrokken. Ik vergat hem mee naar binnen te nemen en toen ik hem de volgende

dag wilde gaan halen, was hij er niet meer. "

„Nou, " zei Collig, „de trui is teruggevonden op het vliegveld, op de plaats, waar jullie, eh, waar de dieven lagen te wachten op het geschiktste ogenblik om de postzakken te stelen. "

„Iedereen kan die trui daar achtergelaten hebben, " zei meneer Hardy. „De man, die de trui heeft gestolen, kan hem daar verloren hebben. "

„Er zijn nog meer aanwijzingen, " zei Collig. „Joe, laat me de zolen van je schoenen eens kijken. "

Verrast stak Joe zijn voeten naar voren. De commissaris keek naar de zolen, haalde een papier uit zijn zak en legde dit voor Fenton Hardy op de schrijftafel.

„Geef daar dan maar eens een verklaring voor, " zei hij.

Joe's schoenen waren pas een paar dagen oud. -Hij had ze gekocht in een exclusieve sportwinkel. Ze hadden rubberzolen met een heel aparte tekening. Er konden nog niet veel dergelijke schoenen verkocht zijn, daar de zending pas binnengekomen was.

De tekening op het papier kwam precies overeen met de tekening van Joe's schoenzolen.

„Deze tekening is gemaakt naar een zeer duidelijk spoor, dat op de plaats van de diefstal werd gevonden, " verklaarde Collig. „Welke maat schoenen draag je, Joe?"

„Maat zes. "

„Alsjeblieft, maat zes, net zoals de sporen. Ik ben naar de sportwinkel gegaan, waar deze schoenen zijn gekocht en de handelaar verklaarde, dat hij nog maar één paar van dit

nieuwe soort had verkocht in maat zes. Dat paar heeft hij aan jou verkocht, Joe. Hoe verklaar je dat?"

„Ik ben niet op het vliegveld geweest, " zei Joe. „Dus de enige verklaring is, dat iemand anders die sporen daar heeft achtergelaten. "

„Jij bent de enige in Bayport, die dergelijke schoenen draagt, " herinnerde de officier hem, „en deze sporen werden in de modder op het vliegveld gevonden. Dan is er nog iets. " Hij haalde iets uit zijn zak en liet het aan de Hardy's zien.

„Herkennen jullie dit?"

„Mijn mes!" riep Frank uit.

„Dat is een bekentenis, " zei de commissaris triomfantelijk.

„Trouwens, de initialen zijn erg verraderlijk: Aan F. H. van J. H. "

„Dat mes heb ik van Joe voor mijn verjaardag gekregen en ik heb onze initialen erin laten graveren. "

„Ik veronderstel, dat je je mes op hetzelfde ogenblik hebt verloren als je trui?" vroeg Collig honend.

„Inderdaad!" gaf Frank miserabel toe.

Fenton Hardy was erg bleek geworden.

„Dat ziet er niet zo mooi uit, jongens, " zei hij. „Heb je er een idee van, Frank, hoe je trui en je mes op het vliegveld terechtgekomen kunnen zijn?"

„Nee, Vader. Ik kan alleen maar vermoeden, dat ze zijn gestolen en dat de dief ze op het vliegveld heeft achtergelaten. "

„En jij, Joe? Hoe verklaar je die voetafdrukken?"

„Ik kan alleen maar zeggen, dat iemand anders dezelfde schoenen moet hebben als ik. Frank en ik zijn nooit op het vliegveld geweest. "

„Dan zullen we allemaal samen eens een kijkje gaan nemen op het vliegveld, " zei Fenton Hardy. „Misschien vinden we een verklaring. "

Voorlopige hechtenis

Meneer Collig ging met Fenton Hardy en diens beide zoons in de politiewagen mee. De weg naar het vliegveld werd door de politie bewaakt en ook op het vliegveld zelf en in de hangars zagen ze hier en daar patrouilles. Klaarblijkelijk wilde men niet het risico lopen van een derde diefstal. Natuurlijk kreeg commissaris Collig vergunning, met de Hardy's naar het vliegveld te gaan. Ze begaven zich in de richting van een hangar, waar een reporter van de krant een paar foto's aan het maken was.

„Mag ik die voetafdrukken eens bekijken, Collig?“ vroeg meneer Hardy.

„Natuurlijk, “ antwoordde de commissaris. „Ik heb bevel gegeven, dat niemand iets aan die afdrukken mag veranderen. “

Dicht bij de loods lagen een paar planken op de grond. De commissaris schoof ze opzij. Nu zagen ze allen de meer dan duidelijke voetafdruk, die precies overeenkwam met de tekening, die Collig in zijn bezit had gehad.

„Laat eens kijken hoe je voet erin past?“ vroeg de commissaris.

Zonder aarzelen trad Joe naar voren. Voorzichtig plaatste hij zijn rechtervoet in de afdruk. Hij paste precies. Toen hij zijn voet weer oplichtte, was er niets aan de voetafdruk veranderd. „En je houdt vol, dat je nog nooit hier bent geweest!“ riep

Collig uit.

„Dat houd ik nog steeds vol, " zei Joe vastberaden.

„Hoe verklaar je dan deze voetafdruk? Zelfde maat, zelfde tekening, alles. "

„Er moet nog iemand anders zijn met dezelfde schoenen als ik, " zei Joe.

De commissaris snoof ongelovig, maar Fenton Hardy, die de voetafdruk aandachtig bestudeerd had, zei: „Joe, luister eens goed. Loop eens op die voetafdruk toe, gewoon, zoals je altijd loopt. Als je met je rechtervoet naast die voetafdruk bent, blijf dan even staan en wandel dan rustig verder. "

Zonder te begrijpen wat zijn vader bedoelde, gehoorzaamde Joe. Even later waren er verschillende duidelijke voetafdrukken te zien in de modderige grond.

„Wat denkt u ervan, Collig?" vroeg Fenton Hardy, toen hij de nieuwe voetafdrukken met de oorspronkelijke vergeleken had.

De politieman boog zich over de afdrukken.

„Niet veel verschil, " bromde hij.

„Niet veel, maar toch wel iets, nietwaar?"

„De voetafdrukken, die Joe nu heeft gemaakt, zijn niet zo diep als de eerste, " gaf de officier toe.

„Heel juist! Het verschil is zelfs opmerkelijk. De eerste voetafdruk staat ongewoon diep in de grond en ik geloof, dat dat opzettelijk zo is gebeurd. Joe's voetafdrukken zijn nauwelijks zichtbaar, als hij gewoon loopt. "

„En wat leidt u daaruit af?" vroeg de commissaris.

„Dat die eerste voetafdruk niet door Joe is gezet, " verklaarde de detective. „Ik geef toe, dat de tekening van de zool en de maat van de schoen dezelfde zijn, maar er zijn nog meer argumenten, die een rol spelen. Die eerste voetafdruk werd gemaakt door een zeer zware persoon, niet door Joe. " Fenton wendde zich tot zijn jongste zoon. „Hoeveel weeg je, Joe?"

„Honderdvijfentwintig pond, " antwoordde Joe prompt. „Dat is niet zo zwaar en die eerste afdruk werd door een zeer zware persoon gemaakt. De grond kan nu niet harder zijn dan gisteren, want er hebben planken overheen gelegen. De proef is overtuigend. Tussen haakjes, Collig, ik geloof niet, dat de dief maar één been had. Zijn er helemaal geen andere afdrukken?"

„Er is nog een betrekkelijk duidelijke afdruk, hier, " gaf de commissaris toe, terwijl hij naar een tweede voetafdruk wees. Fenton haalde een opvouwbare centimeter uit zijn zak. Hij mat de afstand tussen de twee oorspronkelijke voetafdrukken en dan de afstand tussen de twee door Joe gemaakt.

„Duidelijk, Collig?" vroeg Fenton Hardy. „De afstand tussen de twee oorspronkelijke voetafdrukken is ongeveer twintig centimeter groter dan de afstand van Joe's normale pas. Dat betekent, dat deze voetafdrukken zijn gemaakt door een man, die niet alleen veel zwaarder was dan Joe, maar ook veel groter. Om die twee voetafdrukken te kunnen maken had Joe moeten springen, maar dan zouden die voetafdrukken er wel een beetje anders uitgezien hebben, nietwaar? Nee, deze

voetafdrukken zijn van een grote, zwaargebouwde man, die normaal liep. "

De commissaris stond beteuterd te kijken. De conclusies van Fenton Hardy betekenden een schok voor hem, want hij was het er reeds met zichzelf over eens geweest, dat de aanwijzingen de schuld van de Hardy's duidelijk bewezen. Hij was een koppig man. Het duurde meestal een hele tijd voor hij een vergissing wilde toegeven en ook nu klemde hij zich aan zijn oorspronkelijke opvatting vast.

„'t Kan me niet schelen, hoe u het uitrekent, " gromde hij.

„De jongens kunnen niet verklaren, hoe die trui en dat mes hier komen. En ze hebben geen alibi. Ik kan ze niet loslaten, omdat één voetafdruk een beetje dieper is dan een andere. "

„Bedoelt u, dat we opgesloten zullen worden?" vroeg Frank angstig.

De commissaris knikte.

„Ja, en nu gaan we maar naar de stad terug. "

Fenton Hardy klopte Frank op de schouder.

„Maak je geen zorgen, jongen, " zei hij. „Ik heb de commissaris niet kunnen overtuigen, maar ik weet zeker, dat jullie onschuldig zijn. En ik zal het bewijzen. "

Fenton Hardy kon op dat moment niets meer voor zijn zoons doen. Ze keerden met zijn vieren in de politiewagen naar de stad terug, de Hardy's met bedrukte gezichten.

Diezelfde dag verschenen Frank en Joe Hardy voor de rechter, die beval hen in voorlopige hechtenis te nemen wegens diefstal van de post.

„Diefstal!" riep Joe uit. „Beschuldigd van diefstal!"

„Het is de meest krankzinnige beslissing, waar ik ooit van heb gehoord, " zei Frank verontwaardigd. „Waar zouden wij post voor stelen?"

„Dat is een vlek op onze goede naam, Frank. "

„Nou, ik denk niet, dat er buiten Collig en de rechter veel mensen zo dwaas zijn om er een woord van te geloven. "

„Wacht maar tot de dagbladen verschijnen. Die zetten het natuurlijk in grote letters op de frontpagina!"

„Het is vreselijk voor Moeder; zij zal het zich het meest van allen aantrekken. "

„Ja en als tante Gertrude het te weten komt, zal ze meteen roepen van: „Heb ik het niet gezegd?"

„Het is een schande en ik hoop, dat we nog eens de kans zullen krijgen, het Collig betaald te zetten. "

„Ik ook!"

De gebeurtenis baarde groot opzien in Bayport. Toen de dagbladen die middag uitkwamen met grote koppen,

ZOONS VAN BEROEMDE DETECTIVE

AANGEHOUDEN IN VERBAND MET DIEFSTAL

VAN LUCHTPOST, konden de vrienden en kennissen van de Hardy's hun ogen niet geloven. De meesten zeiden: „Dat moet een vergissing zijn. Dat zouden de Hardy's nooit doen!" Er was bijna niemand die in de schuld van de jongens geloofde.

De algemene sympathie maakte het echter niet veel gemakkelijker voor de Hardy's. Ze zaten in het gevang en

zouden er vermoedelijk blijven zitten tot ze voor de rechter zouden moeten verschijnen, want voor hun voorlopige invrijheidstelling was de ongewoon hoge borgsom van vijftigduizend dollar geëist.

Fenton Hardy was geen rijk man. Natuurlijk was hij bereid al zijn bezittingen te gelde te maken om zijn zoons te helpen, maar zelfs dan zou hij nooit vijftigduizend dollar bij elkaar krijgen en wie zou hem onder de gegeven omstandigheden zo'n belangrijke som willen lenen? Hij bracht de jongens een bezoek om hun te vertellen, dat het hem nog niet gelukt was het geld bij elkaar te krijgen.

„Het spijt me ontzettend, jongens, " zei hij. „Ik vind het vreselijk, jullie hier achter de tralies te zien zitten, vooral, omdat jullie onschuldig zijn, maar ik zal mijn best doen, het geld te lenen. "

„Maak u geen zorgen over ons, Vader, " zei Frank. „Het is niet hun bedoeling, dat we vrij komen; anders hadden ze niet zo'n ongewoon hoge borgsom geëist. "

„En die bewijzen zijn bewijzen van de koude grond!" zei Joe. „Als de rechtszitting vandaag werd gehouden, zouden ze ons direct los moeten laten. "

Op dat ogenblik hoorden ze luide stemmen in de gang. Twee mannen waren aan het ruziemaken met de bewaker.

„Ik zeg je, dat we ze nu onmiddellijk willen zien en spreken!" zei een bekende stem. „Het is een schande!"

„U moet een vergunning hebben van de commissaris, " verklaarde de bewaker.

„Vergunning?" bromde een andere stem. „Laat me niet lachen. Hier is onze vergunning!"

De man duwde de bewaker met geweld opzij.

„Hurd Applegate!" riep Frank verbaasd uit.

Twee oude mannen kwamen snel op de cel van de Hardy's toe met de bewaker op hun hielen. De ene was

Hurd Applegate, een excentrieke oude man, wiens kostbare verzameling kunstvoorwerpen gestolen en door de Hardy's teruggevonden was, zoals beschreven werd in het eerste deel van deze serie: „De schat in de toren". De andere was niemand minder dan Elroy Jefferson, de eigenaar van Cabin-eiland.

„Dit, " schreeuwde Elroy Jefferson, toen hij voor de cel stond en met een krant zwaaide, „is een schande! Niets meer of minder dan een schande!"

„Een schandaal!" zei Hurd Applegate verontwaardigd.

„Een schandaal en een schande!" riep Jefferson.

„Een schandaal en een schande, " herhaalde Hurd Applegate.

„Ik heb nog nooit zo'n onzinnige dwaasheid meegemaakt! De Hardy's in de cel! Nonsens! En een borgsom van vijftigduizend dollar voor hun invrijheidstelling! Een belediging!"

„Idioot tot en met!" raasde meneer Jefferson. Hij boog voor Fenton Hardy. „Hoe gaat het met u, meneer Hardy?"

Applegate en ik waren net bij elkaar om over onze postzegels te praten, toen de krant kwam vanmiddag. We zagen deze kop: „DE HARDY'S IN DE GEVANGENIS!" en ik zei

meteen: „Dat is een schande!" "

„Juist, Elroy, " zei Hurd Applegate, „en ik zei: „Dit is een schandaal!" "

„Ja, Hurd, jij zei, dat het een schandaal is en dat is het inderdaad. We hebben onze hoeden opgezet en zijn meteen hierheen gekomen. "

„Het is heel vriendelijk van u, heren, ons een bezoek te komen brengen....." begon Frank, maar hij werd onmiddellijk onderbroken door meneer Jefferson, die riep:„Vriendelijk van ons jullie te komen bezoeken? Denken jullie, dat we hier alleen maar op bezoek komen? Denken jullie, dat wij de Hardy's in de cel zullen laten zuchten? Zeg eens, Hurd, is deze cel een geschikte plaats voor de Hardy's?"

„Natuurlijk niet!" zei meneer Applegate verontwaardigd. Elroy Jefferson haalde twee gekleurde papiertjes uit zijn zak. „Toen we lazen, dat de geëiste borgsom vijftigduizend dollar bedroeg, reageerden we onmiddellijk. Wat deed ik, Hurd?" „Je schreef een cheque, " antwoordde meneer Applegate. „Ik schreef een cheque voor vijftigduizend dollar. En wat deed jij, Hurd?"

„Ik schreef er ook een voor hetzelfde bedrag. Ik drong er sterk op aan. "

„Juist. Je drong er sterk op aan, omdat je niet wilde, dat ik de volledige borgsom voor de jongens zou storten. Je bent een man van eer, Hurd, en daarom wilde ik je niet krenken door zelf een cheque voor vijftigduizend dollar te schrijven. " Frank en Joe geloofden hun oren niet.

„Dat kunnen we niet aannemen, heren!" riep Frank. „Het is verschrikkelijk vriendelijk van u, dat u,"

„Vriendelijk?" onderbrak meneer Jefferson weer.

„Vriendelijk? Hoor je dat, Hurd? Hij vindt het verschrikkelijk vriendelijk, dat we dadelijk gebruik hebben gemaakt van de gelegenheid om hem en zijn broer eindelijk een wederdienst te bewijzen. "

„Het is ons een genoegen, " verklaarde Hurd Applegate.

„Als jullie nu meteen maar mee willen gaan, " zei meneer Jefferson, „dan zullen we deze cheques af gaan geven aan de een of ander, die hier iets te vertellen heeft. Wat een schande! De Hardy's in het gevang. Het onzinnigste, dat ik ooit meegemaakt heb. Waarom hebben jullie me niet opgebeld? Vijf minuten later zou ik al hier geweest zijn!"

„En ik zou er in drie minuten geweest zijn, als ze mij opgebeld hadden, " zei Hurd Applegate. „Ik woon veel dichterbij. "

„Kom, " zei Elroy Jefferson. „We zijn hier al lang genoeg geweest. "

De twee nog steeds verontwaardigde oude mannen stormden naar het kantoor; Elroy Jefferson zwaaide met de cheques, die de Hardy's voorlopig in vrijheid zouden stellen.

Op het spoor van Ollie Jacobs

Dank zij de edelmoedigheid van Elroy Jefferson en Hurd Applegate werden de Hardy's op staande voet vrijgelaten. De twee oude postzegelverzamelaars wilden niet van dank horen. „We hebben die vijftigduizend dollar niet weggegeven, " verklaarden ze. „We weten, dat jullie niet weg zullen lopen. En we weten, dat jullie erin zullen slagen jullie onschuld te bewijzen. Waarom zouden we jullie in de gevangenis laten zuchten, terwijl we weten, dat jullie onschuldig zijn?" „Vergeet niet, " zei Elroy Jefferson, „dat we al veel te lang hebben moeten wachten op een kans, jullie een wederdienst te bewijzen. "

Die avond namen de jongens de hele zaak nog eens met hun vader door. Daar zijn zoons persoonlijk bij de zaak betrokken waren, had het bestuur van de Posterijen Fenton Hardy verzocht zich niet verder met het onderzoek in te laten. Dat was een slag voor hem, hoewel hij niemand iets kwalijk kon nemen. Niettemin had hij besloten het onderzoek op eigen houtje voort te zetten om zijn zoons van elke blaam te zuiveren.

„Dat is het voornaamste en daar zal ik me op concentreren, " beloofde hij. „En jullie moeten ook alles doen, wat jullie kunnen om jullie onschuld te bewijzen. Ik geloof niet, dat jullie ooit veroordeeld kunnen worden, maar het blijft een smet op jullie reputatie. De enige mogelijkheid om iedereen

tevreden te stellen is de echte dieven te vangen. "

„Ik weet zeker, dat die zogenaamde bewijzen tegen ons opzettelijk door Giles Ducroy op het vliegveld zijn achtergelaten, " zei Frank.

„Wacht tot ik die bandiet in mijn handen krijg!" zei Joe dreigend.

„Ik vrees, dat het een hele tijd zal duren voor je hem in handen zult krijgen, " zei Fenton Hardy. „Ik had hem zelf al eens aan de tand willen voelen, maar hij schijnt verdwenen te zijn. "

„Verdwenen?" vroeg Frank verrast.

Meneer Hardy knikte.

„Hij is de laatste dagen niet meer in de buurt van Bayport geweest. "

„Weet u iets van Ollie Jacobs en Newt Pipp's?" vroeg Frank.

„Zijn zij ook verdwenen?"

Fenton Hardy scheen verbaasd te zijn, toen hij die beide namen hoorde.

„Zo! Zijn dat de lui, waarmee Ducroy sam-sam doet?" vroeg hij. „Een fraai stel! Nu je het zegt, Jacobs en Pipp's zijn ook verdwenen. "

„Dat is erg verdacht, " zei Joe. „Als ze zich niets te verwijten hebben, hadden ze niet moeten verdwijnen. "

„Als jullie op zoek willen gaan naar die bandieten, kan ik jullie misschien een tip geven, " zei Fenton Hardy. „Kennen jullie het Raven-hotel op de weg naar Claymore?"

„Ik heb er wel eens over horen praten, " zei Frank. „Het is

zo'n soort plaats van samenkomst voor allerlei gespuis, nietwaar?"

„Zo zou je het kunnen noemen. In ieder geval zul je daar wel iets te weten kunnen komen over Ollie Jacobs en Newt Pipp's. Het is daar een soort hoofdkwartier van die lui. "

„Dan gaan we er in ieder geval op af, " zei Frank kordaat. „Die drie kerels weten meer van de diefstallen. Wat denk je, Joe? Gaan we er meteen op uit?"

„Natuurlijk!"

„Wees voorzichtig, jongens, " waarschuwde Fenton Hardy.

„Het is waarschijnlijk, dat Jacobs en Pipp's daar vrienden hebben. Zorg er dus voor, dat jullie je niet blootgeven. "

„We zullen wel uitkijken, " beloofde Frank. „Maak u geen zorgen, Vader. We moeten de dieven vangen om onze reputatie te herstellen en we zullen niets aan het toeval overlaten. Ik geloof, dat we het moeilijkste opgeknapt hebben, als we het spoor van Ducroy en zijn vrienden terug kunnen vinden. "

De jongens verspilden geen tijd. Ze gingen zich voorbereiden op de tocht en een half uurtje later waren ze reeds op weg naar het Raven-hotel, dat een kilometer of acht van het centrum van Bayport was gelegen.

Frank zat aan het stuur en reed de sportwagen de Hoofdstraat langs, de zakenwijk door, naar de weg die naar Claymore leidde.

„Wat een verrassing, hè, " zei Frank, „dat meneer Jefferson en Applegate de borgsom voor ons zijn komen storten. "

„Het zijn echt vrienden, waar men huizen op kan bouwen, " zei Joe. „En we zijn het aan hen verplicht deze zaak tot een goed einde te brengen, al was het maar om te bewijzen, dat hun vertrouwen in ons niet misplaatst was. "

„We zullen doen, wat we kunnen, hoewel het er niet best uitziet. Die bewijzen, die tegen ons spreken, bestaan nog en zullen ontzenuwd moeten worden. "

„Dat kunnen we alleen door die kerels te pakken te krijgen, en stevig, " zei Joe. „En ik weet zeker, dat Ducroy en zijn bende meer over de diefstallen weten!"

„We zullen heel voorzichtig te werk moeten gaan, " zei Frank. „Als we een beetje geluk hebben, krijgen we misschien een houvast om verder te werken. "

Ze dachten, dat ze het afgelegen hotel zonder moeite zouden bereiken, maar een halve mijl verder was de weg opgebroken en moesten ze een omweg maken.

„Als er iets verkeerd gaat, gaat alles verkeerd, " gromde Frank. „Eergisteren was de weg nog vrij. "

„Als we helemaal tot aan de boerderij van de ouwe Rundie moeten rijden, duurt het meer dan een uur voor we aan het Raven-hotel zijn, want die weg is niets meer dan een karrespoor. "

„Ik hoop maar, dat de weg niet te modderig is, " zei Frank. „Dan is er geen beginnen aan. "

Gelukkig bleek de weg betrekkelijk droog te zijn. De meeste putten waren met kiezel opgevuld, zodat de weg niet al te moeilijk te berijden was.

Daar kwam het Raven-hotel in zicht. Het was een lang, onregelmatig gebouw, dat aan het eind van een kronkelige weg lag.

„De beste methode in dit geval is de directe methode, " zei Frank. „We gaan naar binnen en vragen gewoon naar ze. " Hij reed recht op het hotel toe, zonder ook maar de minste voorzorg te nemen. Er waren geen gasten aanwezig in de kleine gelagkamer. Een dikke man hing half te slapen over de bar.

„Nog niets te doen, " gromde de man. „De lol begint hier pas als 't donker is. "

„We komen niet om lol te maken, " antwoordde Frank. „We zijn op zoek naar iemand. "

Er verscheen een wantrouwige blik in de kleine ogen van de dikke man.

„Wie?" vroeg hij op de man af.

Frank keek naar Joe en zei: „Ik weet niet of we het wel aan derden mogen zeggen. "

Joe, die de bedoeling onmiddellijk begreep, trok een twijfelend gezicht.

„Er is een verschil tussen derden en derden. Ik geloof, dat de baas safe is. "

Frank keek om zich heen, alsof hij onraad vermoedde, boog zich voorover en fluisterde: „Heb je Ollie of Newt de laatste dagen nog gezien?"

De dikke man keek hem strak aan.

„Waarom moet je ze hebben?"

„We hebben een boodschap voor ze. "

„Van wie?"

Frank haalde zijn schouders op. „Dat kom je van mij niet te weten. "

De dikke man aarzelde en vroeg: „Komen jullie van Sam?"

„Misschien; ik zeg niets meer. "

De dikke man scheen onder de indruk te zijn.

„Wel, jullie kunnen in ieder geval zwijgen, " zei hij, „en dat is meer dan je van de meesten kan zeggen, 't Zit wel goed met jullie, denk ik zo. Ik kan je wel in contact brengen met Ollie. "

„En met Newt?"

„Hij is niet in de buurt. Ik weet niet, waar hij is. "

„Waar zit Ollie?"

„Kennen jullie Greenfield?"

„Ja, " zei Frank, „dat ligt een kilometer of twee naar het zuiden, niet?"

„Juist. Daar is één hotel en daar logeert Ollie. De portier van het hotel kan jullie vertellen, waar hij zit. "

„Bedankt. Dan gaan we maar even door naar Greenfield. "

„Jullie kunnen hier ook op Ollie wachten, " zei de dikke man.

„Hij komt vandaag in ieder geval hier. "

„We hebben geen tijd te verspillen, " zei Frank gewichtig.

In werkelijkheid hadden de Hardy's helemaal geen zin om op Ollie te wachten. Ze wilden zijn spoor volgen, maar waren helemaal niet gesteld op een ontmoeting met de gemene Ollie. Frank bedankte de dikke barman en de jongens verlieten het hotelletje.

Een paar minuten later bereikten ze Greenfield; een armzalig dorpje, bestaande uit een dozijn wankele huisjes, een winkel en een hotel.

„Hier moeten we uitkijken!" waarschuwde Frank. „Ollie mag ons in geen geval zien. "

„Wat zullen we doen? Hem voor het hotel opwachten?"

„Nee, dat is te gevaarlijk. Hij zou ons eerder zien dan wijhem. We gaan naar binnen, poolshoogte nemen. Als hij er is, glippen we weg en volgen hem later. "

Ze lieten hun wagen een eindje voor het hotel achter en gingen naar binnen. De portier van het hotel zag er niet erg betrouwbaar uit met zijn te bleke en te dicht bij elkaar staande ogen. Hij bekeek hen met wantrouwige blikken. Om hun aanwezigheid in de hal van het hotel te rechtvaardigen, kochten de Hardy's een paar kranten en een paar repen chocolade en installeerden zich daarmee op een stoel in de hal.

„We blijven hier voorlopig zitten, " zei Frank. „De kans bestaat, dat Ollie uit zijn kamer te voorschijn komt en dan kunnen we hem volgen. "

Deze woorden waren nog niet uit zijn mond, toen Joe zijn broer een scherpe por gaf met zijn elleboog en snel een van de kranten openvouwde. Ollie Jacobs kwam de trappen af. De man zag de jongens niet, of liever, hij herkende ze niet, want Frank had zich diep voorover gebogen en richtte zich pas op, toen hij een open krant voor zijn gezicht kon houden. De man, die van de trap kwam, zag niets anders dan twee

jongemannen, die aandachtig de krant zaten te lezen. Even later kwam nog een andere man naar beneden. Ollie Jacobs wachtte op hem onder aan de trap. In plaats van het hotel te verlaten kwamen de mannen in de hal zitten, op een paar stappen afstand van de Hardy's.

Frank en Joe voelden hun handen trillen van opwindning, hoewel ze zich achter hun kranten betrekkelijk veilig voelden. „Ik geef geen cent meer dan achtduizend, " verklaarde Ollie Jacobs op de man af.

„Laten we het verschil delen, " zei de andere man op klagelijke toon. „Negenduizend dollar contant. " „Geen sprake van. Achtduizend en geen cent meer. Je kunt kiezen of delen. "

„Achtduizend dollar voor een vliegtuig?" vroeg de man verontwaardigd. „Dat kan ik niet doen. Dan zou ik er geld bij moeten leggen. "

Ollie Jacobs lachte.

„Zelfs als ik achtduizend betaal, verdien je er nog een bonk aan!"

„Achtduizendvijfhonderd, " probeerde de ander nogmaals.

„Luister eens even, ik heb een bod gedaan en daarmee uit. Je neemt het aan of je gaat naar huis. Je krijgt achtduizend dollar op het ogenblik, dat we het vliegtuig overnemen. Het staat op vijf mijl van hier, zeg je. Nou, ik kan het geld binnen een half uur bij elkaar hebben, maar ik wil niet meer over zeuren. Als jij je kist niet af wilt staan voor de prijs, die ik ervoor geef, zoek ik een andere. "

Ollie Jacobs stond onverschillig op, maar de man volgde snel zijn voorbeeld en greep hem bij de arm.

„Goed, goed, " zei hij. „Ik noem het oplichterij, maar ik heb het geld nodig en je kunt de kist voor achtduizend dollar krijgen. Hoewel ik erop toelag. "

„Dat zal wel, " zei Ollie. „Verkoop 'm dan niet, man!" Hij lachte schamper en de onbekende ging snel op een ander onderwerp over.

„Ik zal de machine klaar gaan maken. Zodra ik het geld heb, kunnen jullie vertrekken. "

„Binnen een half uur heb ik het geld, " zei Ollie. „Ga je nu naar de boerderij?"

„Ja, direct. "

„Gooi 'm vol benzine. Mijn piloot zal de machine vluchtig bekijken en als er iets aan mankeert, gaat de koop niet door. "

„De kist zal tiptop in orde zijn, " beloofde de man, „en je hebt er een koopje aan. Een betere is er niet. De catalogusprijs van dergelijke machines varieert van vijftien- tot twintigduizend dollar. "

„In nieuwe staat misschien, maar jouw machine is meer dan vijf jaar oud. Het is niks meer dan een rammelende kist, maar we hebben een vliegtuig nodig. Maak nu maar, dat je wegkomt. Binnen een half uur volg ik je, met het geld. "

De twee mannen verlieten het hotel. Ollie Jacobs had de sportwagen van de Hardy's, die in de straat geparkeerd stond, niet in de gaten. Met grote stappen beende hij weg.

Frank liet zijn krant zakken en keek Joe gespannen aan.

„Wat maak jij daaruit op?" vroeg hij.

„Ollie Jacobs koopt een vliegtuig voor achtduizend dollar en in de hut vertelt hij, dat hij er financieel slecht voorstaat!"

„Hij heeft ondertussen dus geld te pakken gekregen!" zei Frank. „Daar zit een luchtje aan. "

„Zullen we hem volgen?"

„En gauw!" zei Frank. De jongens sprongen op. „Ik wil wel eens weten, wat Ollie met dat vliegtuig gaat uitvoeren!"

Geheimzinnige plannen

Toen de jongens het hotel verlieten zagen ze Ollie Jacobs al bij het volgende blok. Hij haastte zich het dorpje uit. Ze begonnen hem te volgen, zo ongemerkt mogelijk, maar weldra ontdekten ze, dat dit niet nodig was, daar Ollie er geen idee van scheen te hebben, dat hij gevolgd werd. Hij keek niet eenmaal achterom.

Ollie Jacobs verliet het dorp en begaf zich in de richting van een alleenstaand huis, dat omringd was door een hoge haag. In plaats van verder door te lopen, sprong Ollie over de haag heen, liep door een verwaarloosde tuin en trad de woning binnen.

„We moeten voorzichtig zijn, " zei Frank. „Ik wed, dat hij daar die andere kerels ontmoet. "

„Die hem de achtduizend dollar moeten bezorgen, " zei Joe.
„Misschien staat er wel iemand op wacht. Laten we 't langs de achterkant van het huis proberen. "

De jongens beschreven een grote boog, zodat ze de alleenstaande woning van de achterzijde konden naderen. Ze waren tot het uiterste gespannen en op hun hoede, omdat ze zich wel bewust waren van het gevaar, ontdekt te worden. Er was echter geen andere oplossing; ze moesten het risico nemen. Het geluk was met hen, want ze slaagden erin de woning te bereiken, zonder door iemand opgemerkt te zijn. Gebukt bleven ze onder een raam zitten en spitsten hun

oren. Ze hoorden het geluid van menselijke stemmen, maar het drong slechts uit de verte tot hen door. Frank kwam voorzichtig overeind en gluurde naar binnen. De kamer was leeg. De stemmen kwamen dus uit een van de voorkamers van het huis.

Frank gaf Joe een wenk en geluidloos kropen de jongens naar het volgende raam. Daar hadden ze meer geluk. Het raam stond op een kier en ze konden het gesprek duidelijk volgen, ook al bevonden de mannen zich niet in die kamer.

De eerste stem die ze herkenden, was die van Ollie Jacobs. „Nou, " zei hij, „als we elk een deel bijdragen, krijgen we dat geld gemakkelijk bij elkaar. "

Een heel bekende stem antwoordde: „Achtduizend dollar is een hele bonk geld, maar het lijkt me een goede belegging. " Frank en Joe keken elkaar aan. Ze hadden beiden de stem van Giles Ducroy herkend!

„Weet je zeker, dat die machine in orde is?" vroeg de derde man, Newt Pippis.

„Het is een ouwe kist, maar goed genoeg voor ons doel, " antwoordde Jacobs. „Er is plaats voor vier of vijf man. "

„Ik ben niet van plan mijn leven te wagen in een ouwe, wrakke kist, die elk ogenblik uit elkaar kan vallen, " gromde Pippis.

„Maak je geen zorgen, " zei Ducroy. „Ik weet meer van vliegtuigen af dan je denkt. Ik kan met een kinderwagen de lucht ingaan, als hij vleugels heeft. Je kostbare leven is volkomen veilig. "

„Nou, " zei Jacobs, „hier is mijn deel, vijftentwintighonderd dollar. "

„En dat 's mijn deel, " zei Newt.

„Ik leg er drieduizend bij, " zei Ducroy, „en ik weet zeker, dat dit geld zal renderen. Als alles goed gaat, verdienen we minstens vijftigduizend dollar met deze stunt!"

„'t Is de acht- of de negentwintigste, niet?" vroeg Ollie Jacobs.

„Ja, " antwoordde Ducroy. „De eerste van de maand is 't betaaldag, maar het geld komt meestal een dag of twee vroeger binnen. "

„Het zal een goeie slag zijn, als we succes hebben, " verklaarde Newt Pipp, „maar 't is riskant, jongens, 't is riskant. "

„Je moet nu eenmaal risico's nemen om grote resultaten te bereiken, " zei Ducroy. „Vijftigduizend dollar is toch geen bedrag, dat je zomaar wilt laten liggen?"

„Ik kan m'n portie goed gebruiken, " zei Ollie Jacobs. „En 't zal wel lukken. Laten we nu meteen maar naar de boerderij gaan, die machine kopen en vertrekken. "

„Waar gaan we heen?" vroeg Pipp.

„Er is een vliegveldje op een goede dertig mijl hiervandaan, " antwoordde Ducroy. „Het heet het Riverside-vliegveld. Er is niet veel verkeer, maar de installatie is in orde. Daar kunnen we heen gaan en wachten tot alles klaar is. "

„Veronderstel, dat we opgepikt worden?" drong Newt aan.

„Jullie weten toch net zo goed als ik, dat de politie van Bayport ons zoekt. Als ze ons spoor vinden, kunnen we wel inpakken.

"

„We beschikken over een vliegtuig, niet? Als ze ons vinden, stappen we in de machine en vliegen we een eindje verder. Ik heb de plannen van alle kanten bekeken en ik weet zeker, dat er niets verkeerd kan gaan. "

„Vooruit dan maar, " zei Ollie Jacobs ongeduldig, „we hebben al tijd genoeg verspild. "

De mannen stonden op en even later hoorden de Hardy's een deur slaan. Toen ze heel voorzichtig om de hoek van het huis gluurden, zagen ze, dat de drie mannen zich in de richting van het dorp verwijderden.

„Het ziet er naar uit, dat we iets ontdekt hebben, " merkte Joe op.

„Wat zouden ze met dat vliegtuig van plan zijn?" zei Frank.

„Eén ding is zeker: de acht- of negenentwintigste willen ze hun slag slaan. "

„De hoeveelste is het vandaag?"

„De zesentwintigste. " Frank keek de drie mannen na. „Ik veronderstel, dat we hen op het spoor moeten blijven. "

Joe was het niet met hem eens.

„Waarom?" vroeg hij. „We zullen ze toch terug kunnen vinden? Ze gaan naar het Riverside-vliegveld. Wij kunnen daar ook heengaan met de wagen en daar op ze wachten. "

„Goed. Maar allereerst moeten we Vader opbellen om hem te vertellen wat we ontdekt hebben. "

Dat kon Joe goedkeuren. De jongens wachtten tot het trio uit het gezicht was verdwenen en keerden toen eveneens naar het

dorp terug. Ze wilden niet in de hal van het hotel gaan telefoneren, omdat de bandieten er vermoedelijk vrienden hadden en gingen op zoek naar de publieke telefoon van het dorp. Het duurde een hele tijd voor ze ontdekt hadden, dat deze zich in een achterkamer van het postkantoorje bevond. Ze verzochten de bediende het nummer van hun huis in Bayport op te bellen. Na een paar minuten vroeg de bediende: „Meneer Hardy zelf is niet thuis. Kunnen jullie het met iemand anders af?”

„Iedereen op dat nummer is goed, " zei Frank.

De jongens begaven zich naar de cel, kregen verbinding en hoorden even later de stem van hun moeder.

„Hallo, Moeder? Ik ben het, Frank. "

„Waar ben je nu, Frank?"

„In Greenfield, dat kleine dorpje, u weet wel. Waar is Vader?"

„Die is een uur geleden naar New York vertrokken, " antwoordde mevrouw Hardy. „Hij kreeg een telegram en moest direct weg. "

Frank was erg teleurgesteld.

„Dat is pech. We hadden nieuws voor hem. Nou, dan zullen we het alleen moeten opknappen. Maak u geen zorgen, als we vanavond niet thuiskomen, Moeder. We hebben wat ontdekt, dat misschien een eind maakt aan onze moeilijkheden. "

„Blijf niet te lang weg, Frank, " zei mevrouw Hardy bezorgd.

„De politie is al naar jullie komen informeren. "

„De politie? Waarom?"

„Zolang als jullie nog maar in voorlopige vrijheid zijn, mogen jullie de stad niet uit zonder toestemming van de politie. Ze denken, dat jullie op de vlucht zijn gegaan. "

Dat was een verpletterende klap voor Frank.

„Wat een onzin!" riep hij kwaad. „We komen zo gauw mogelijk terug, Moeder. Zeg dat maar tegen die idioten, als ze nog eens terugkomen. En zeg dan ook maar, dat we, als we terugkeren, de echte dieven zullen meebrengen; dan kunnen ze ons niet meer inpikken. "

„Ik hoop het, hoor! Ik zal Vader zeggen, dat je hebt opgebeld, zodra hij thuiskomt. "

„Goed, Moeder, en maak u geen zorgen, hoor. We komen zo gauw als we hier weg kunnen. "

Frank hing de telefoon op de haak en betaalde het gesprek. Toen hij zich bij zijn broer voegde, stond die voor het raam de lucht in te turen.

„Ze zijn al weg, " riep Joe opgewonden. „Kijk!"

De jongens gingen naar de deur. Hoog boven hen zagen ze een vliegtuig, dat langzaam naar het zuiden vloog.

„Ik zag hem vlak bij het dorp opstijgen, " zei Joe. „Dat zijn ze, wat ik je brom. "

„Nou, dan zullen wij ook maar gaan, " zei Frank.

Ze renden naar de hoofdstraat, waar ze hun sportwagen hadden achtergelaten. Onderweg vertelde Frank, wat hij met Moeder besproken had. Joe vond het ook niet erg prettig, dat Vader zo onverwachts was weggeroepen.

„Dat betekent, dat we dit varkentje alleen moeten wassen, " zei

hij. „Wat doen we nu eerst?“

„Ik weet het niet, " zei Frank, „maar ik heb zo'n gevoel, dat we de politie moeten waarschuwen. "

„Goed, we zullen zeggen, dat ze de bewaking van de vliegvelden op de acht- en negenentwintigste moeten versterken, maar ondertussen mogen wij dat geboefte niet uit het oog verliezen. "

Ze keken naar de lucht. Het vliegtuig was niet meer dan een stip in de verte. De jongens begrepen, dat ze, geen tijd te verliezen hadden. Ze sprongen in de wagen en Frank startte snel. Enkele minuten later waren ze op de hoofdweg; Frank had de gaspedaal tot op de plank ingetrapt!

Gevaarlijk karwei

Bij hun aankomst op het Riverside-vliegveld keken de jongens tevergeefs uit naar Giles Ducroy en zijn handlangers. Er stond slechts één vliegtuig op het vliegveld. Het was een klein sportmodel met niet meer dan twee zitplaatsen.

„Dat is hun machine niet, " zei Frank. „Ollie Jacobs beweerde, dat er plaats was voor vier of vijf man. "

„Misschien zijn ze er nog niet, " opperde Joe.

„Ze hadden maar dertig mijl af te leggen. Ze hadden er al lang kunnen zijn. "

„We kunnen eens gaan vragen of er de laatste paar minuten vliegtuigen geland zijn. "

Frank aarzelde.

„Als Ducroy of een van de anderen nog in de buurt rondhangt en ons in de gaten krijgt, kunnen we wel opdoeken. Ze mogen ons in geen geval zien. "

Ze slenterden naar het sportvliegtuigje, dat eenzaam en alleen op het vliegveld stond. Een werkmans in een smerige overall was aan de motor aan het prutsen.

„Is dit het enige vliegtuig hier?" vroeg Frank beleefd.

De werkmans keek op.

„Het enige, dat buiten is, " antwoordde hij. Hij wees naar een van de hangars en vervolgde: „Daar staat nog een oude kist, die een paar minuten geleden is geland. "

„Waar is het vandaan gekomen?"

„Dat weet ik niet, jongeman. Vliegtuigen zijn geen treinen, weet je? Ik geloof, dat het een privé-vliegtuig is. "

De jongens keken elkaar veelbetekenend aan. Ze twijfelden er niet aan: het was de machine van Ducroy.

„Is de piloot nog in de hangar?"

„Ja, met twee andere mannen. "

Frank en Joe bedankten de werkmans en slenterden over het vliegveld met de bedoeling de hangar van de achterzijde te naderen. Het zou te roekeloos zijn zich op die eenzame plaats door de boeven te laten verrassen. Onopgemerkt bereikten ze de achterkant van de loods en Joe ontdekte een kleine deur in de achterwand.

Hij drukte op de klink. De deur was niet gesloten. Joe zette de deur voorzichtig op een kier en loerde naar binnen.

Daar stond het vliegtuig en ernaast stonden Giles Ducroy, Ollie Jacobs en Newt Pippas te praten. Ze spraken zo zacht, dat hun stemmen niet te horen waren. Terwijl de jongens stonden te kijken, verwijderde Ollie zich van de anderen en riep over zijn schouder: „Ik blijf niet lang weg. Een paar telefoontjes zijn genoeg om alles te weten te komen, wat we willen weten. "

„Laat de datum twee keer herhalen om elk misverstand uit te sluiten, " waarschuwde Ducroy.

Ollie Jacobs verliet de loods. Even wisten de Hardy's zich geen raad. Ze hadden er geen idee van, waar Ollie heen ging. Als hij toevallig om de loods heen zou lopen, zouden ze zich nergens kunnen verbergen. Maar Ollie Jacobs liep regelrecht

naar de ingang van het vliegveld, zonder ook maar één keer over zijn schouder te kijken.

„Ik wou, dat we eens wat meer zékerheid konden krijgen, " fluisterde Joe. „Dit achtervolgingsspelletje is heel leuk, maar het begint op m'n zenuwen te werken. Dadelijk ontdekken ze ons, dat 's logisch, en dan is de vlam in de pan. "

„Het heeft ook niet veel zin hen zomaar te blijven volgen, " zei Frank, „want als ze het in hun hoofd halen binnen een uur verder te vliegen, verliezen we hun spoor toch. Het vervelende is, dat we nog steeds niet ontdekt hebben, wat ze nu eigenlijk van plan zijn. "

Ze keken weer door de kier van de deur naar binnen. Ducroy en Newt Pipp's hadden zich een paar stappen van het vliegtuig verwijderd en stonden te praten, maar nog steeds zo zacht, dat de jongens ze niet konden verstaan.

Een minuut of tien later kwam Ollie Jacobs terug. Ducroy keek hem vol verwachting aan.

„En? Ben je iets te weten gekomen?" hoorden de jongens hem vragen.

„En of!" zei Ollie Jacobs met een tevreden klank in zijn stem.

„Alles is in orde en we hoeven niet eens zo lang te wachten als we dachten. "

„Fijn, " zei Giles Ducroy, terwijl hij in zijn handen begon te wrijven. „Wat zei hij?"

„Dat het geld de achtentwintigste 's avonds zal worden overgebracht. "

„De achtentwintigste al?" vroeg Pipp's.

„We zullen hem warm ontvangen, " zei Ducroy. „We dwingen hem hier in de buurt te landen. "

„In 't donker?" vroeg Pipp's.

„Allicht! Ik zou me wel tweemaal bedenken voor ik zo'n stunt met daglicht zou uithalen!"

„Ja, natuurlijk, " zei Pipp's aarzelend, „hoewel het geval me nog helemaal niet aanstaat, of het donker is of licht. Weet je heel zeker, dat we maar met één man af te rekenen krijgen?"

„Heel zeker, " antwoordde Ducroy. „En wij zijn met zijn drieën. Ik zie niet in, wat er dan mis zou kunnen gaan. "

„Hoe kunnen we hem dwingen hier te landen?" vroeg Ollie Jacobs.

„Laat dat maar aan mij over, " zei Ducroy. „Daar is meer dan één manier voor. "

„Laten we ergens iets gaan eten, " stelde Newt voor. „Het is al lang geleden, sinds ik voor het laatst gegeten heb. "

„Goed idee, " viel Ollie Jacobs hem bij. „Er is een restaurantje vlak bij het vliegveld. Wat denk je, Giles? Kunnen we hier blijven tot de achtentwintigste?"

„In geen geval, " antwoordde Ducroy onmiddellijk. „We moeten voortdurend in beweging blijven; anders lopen we gevaar, dat de politie ons spoor vindt en ons komt oppikken. " De drie kerels verlieten de loods en begaven zich in de richting van het restaurant. Daarnaast was ook nog een snackbar, maar de mannen bleken geld genoeg te hebben om in het restaurant te gaan eten.

Frank en Joe glipten door de zijdeur de loods binnen. In

plaats van iets te verduidelijken, had het afgeluisterde laatste gesprek hen nog meer in de war gebracht. Het was duidelijk, dat de drie mannen de achtentwintigste een slag wilden slaan en dat dit iets met vliegtuigen te maken had, maar wat ze precies van plan waren en waar, was nog steeds een geheim. „Snappen doe ik het niet, " zei Frank, terwijl hij naar het vliegtuig keek, „maar wat ik wel snap is, dat we in de buurt moeten blijven. "

„Hoe kunnen wij die kerels in de gaten houden, als het werkelijk hun bedoeling is van de ene plaats naar de andere te vliegen?" vroeg Joe.

„Dat moet op de een of andere manier kunnen, " zei Frank, terwijl hij om het vliegtuig heen liep. „Ik zou het liefst een plaatsje achter in deze machine bespreken voor de eerste achtenveertig uur. "

„Dat idee is zo gek nog niet, " zei Joe. „Weet je niet meer, dat we het geheim van de autodiefstallen op de kustweg (zie het boek „Autodieven" in deze serie.) hebben opgelost door ons in de achterbak van de auto te verbergen? Die stunt kunnen we weer uithalen. Het zal niet voor het eerst zijn, dat er verstekelingen aan boord van een vliegtuig zijn. "

„Het is een fantastisch idee, " zei Frank aarzelend. „Waar zouden we ons kunnen verbergen?" Hij liep om het vliegtuig heen, maar bleef opeens staan. „Dit moeten we hebben, Joe!" riep hij uit. „Een deurtje!"

Hij schoof het open en keek naar binnen. De staart van het vliegtuig had een holle ruimte en bood een uitstekende

schuilplaats. Vermoedelijk was de ruimte bestemd voor bagage. Daar het niet waarschijnlijk was, dat Ducroy en zijn helpers veel mee zouden nemen, was er plaats genoeg voor de twee jongens.

„Wat denk je ervan?" vroeg Joe.

„Ik waag het erop, " zei Frank. „Wat doen we met het eten? Achtenveertig uur is lang!"

„We kunnen boterhammen en water meenemen en misschien een paar dekens. We kunnen het ons hier zo gemakkelijk maken, als we zelf willen. Als er dan iets gebeurt, komen we als duveltjes uit een doosje te voorschijn. "

„Jawel, maar we zitten in het doosje, als het vliegtuig te pletter stort, " zei Frank droog. „Misschien kan die kist niet eens opstijgen met zo'n zware staart. "

„Ollie zei zelf, dat het ding vier of vijf man kon vervoeren en bovendien is deze ruimte gemaakt voor een aanzienlijke vracht. Ik geloof, dat we het met een beetje geluk wel zullen halen. Trouwens, het is de enige manier om die boeven op hun vingers te kijken. Als ze van de ene plaats naar de andere gaan vliegen, hebben we met onze wagen geen schijn van kans ze te volgen. "

„Dat is zo, " zei Frank, die opeens een beslissing genomen scheen te hebben. „Ik speel mee, Joe. Laten we eten en drinken gaan halen en erin kruipen, nu we de kans hebben. " Het scheen een dwaze onderneming, maar de broers konden geen ander middel ontdekken om met de bandieten in contact te blijven. In de loop van de nacht van de acht- op de

negenentwintigste zou er een misdaad worden gepleegd en die zouden ze niet kunnen vrijdelen, tenzij ze bij de schurken bleven. En er was geen sprake van een vliegtuig te volgen met een sportwagentje.

De Hardy's liepen naar de snackbar naast het restaurant en kochten de nodige voorraden: een hele zak met belegde broodjes, wat pakjes cake, een paar flessen melk en een grote fles water. Op een bank zagen ze twee goede autodekens liggen, die ze tot hun verrassing konden kopen. Ze hadden nl. geen tijd om hun eigen dekens uit hun wagen te gaan halen. Ze spraken met de eigenaar van de snackbar af, dat hij hun auto in zijn eigen garage zou zetten, tot ze hem weer zouden komen halen.

De man beloofde alles, wat ze hem vroegen. Kennelijk was hij erg nieuwsgierig naar de reden, waarom de jongens zoveel kochten, maar hij stelde geen vragen. Klaarblijkelijk ging hij uit van het standpunt, dat de zaken van zijn klanten hem niet aangingen.

Frank en Joe keerden naar de hangar terug. Ze gooiden de dekens in de bagageruimte van het vliegtuig en zochten een goed plaatsje voor het eten en drinken.

„Alles in orde?“ vroeg Frank.

„Alles in orde!“

Joe begon het vliegtuig in te kruipen.

„We zijn geen minuut te vroeg, “ merkte zijn broer op.

„Waarom?“ vroeg Joe onderdrukt, terwijl hij zich op een van de autodekens uitstreckte.

„Ze komen!"

Frank klom op zijn beurt de bagageruimte in en sloot de deur vlug. De jongens voelden, dat hun hart hoe langer hoe sneller begon te kloppen. Hadden ze zich soms verraden? Had de man van de snackbar zijn mond voorbij gepraat? Hadden Giles en zijn vrienden hen misschien gezien, toen ze de loods ingingen? Zouden ze in de bagageruimte kijken, voor ze opstegen?

Niets van dit alles, naar het scheen. De jongens hoorden de drie mannen de hangar binnenkomen. Ze liepen een poosje om het vliegtuig heen, kennelijk zich klaarmakend voor het vertrek.

Ten slotte vroeg Ducroy: „Zijn jullie klaar? Stap dan in. We gaan een eindje verder. "

Het vliegtuig taxiede naar het vliegveld. Een ogenblik later begon de motor op volle toeren te draaien. De machine hotste en botste over de niet erg gelijke startbaan. Dan hield het schokken op en de Hardy's wisten, dat ze de lucht in waren.

De waarschuwing

Hoewel hun vlucht als verstekelingen aan boord van een niet erg betrouwbaar vliegtuig de gevaarlijkste stunt was, die de Hardy's ooit hadden uitgehaald, was het ook de eentonigste. Het was zo donker in de bagageruimte, dat ze niets konden zien en ze hoorden ook niets, behalve het geronk van de motor. Ze lagen niet ongemakkelijk en ze hadden voldoende frisse lucht, maar het was geen prettig idee, dat ze honderden meters boven de aarde vlogen en volkomen in de macht waren van de drie schurken, die voor in de machine zaten. Het vliegtuig vloog niet erg regelmatig. Het dook en klom dan weer, het zwaaide voortdurend naar links en naar rechts. In de bagageruimte waren verschillende rekken; vermoedelijk om de bagage gemakkelijker te stouwen. Aan die rekken klemden de jongens zich vast om in geen geval hun evenwicht te verliezen.

„Als we hier heen en weer zouden gaan rollen, " zei Frank, „zou de piloot voelen, dat er iets aan de hand is. "

Ze hadden ervoor gezorgd zo te gaan liggen, dat het evenwicht van het vliegtuig niet verbroken werd. Het enige, wat de piloot kon opmerken was misschien, dat de staart een beetje zwaar woog. Maar dat zou hij waarschijnlijk niet zo vreemd vinden, daar hij de machine helemaal niet kende.

Ze waren ongeveer een uur in de lucht geweest, toen de machine opeens dook. De jongens moesten zich uit alle

macht aan de rekken vastklemmen om te voorkomen, dat ze naar voren zouden schuiven. Eindelijk voelden ze een schok: de machine rolde over een landingsbaan. De jongens hoorden verschillende stemmen; dan werd de motor afgezet. Geluiden verrieden, dat Ducroy en de zijnen uit de machine klommen.

„Ik geloof, dat ik het nu wel kan wagen zelf te gaan telefoneren, " zei Ducroy.

„Wie wil je opbellen?" vroeg Newt Pipp's.

„Ik moet contact opnemen met Jed, die op het vliegveld van Bayport werkt. Hij moet zich gereed houden voor de achtentwintigste; dan kan hij ons opbellen als het zover is. "

„Altijd verkeerd, zoveel buitenstaanders in een zaak te halen, " gromde Pipp's. „Dat betekent, dat we de buit in te veel delen zullen moeten splitsen. "

„Buitenstaander?" snauwde Ducroy. „Jed is geen buitenstaander. Zonder hem beginnen we niets. Als we succes hebben, zal dat voor een groot deel aan hem te danken zijn. "

„Zo denk ik er ook over, " zei Ollie Jacobs. „Houd jij je kop nou 's, Newt. Als je even goed was als Jed, zou het best gaan. Jij doet niks dan klagen en steunen. "

Dit verwijt scheen indruk te maken op Pipp's, want hij zweeg. De Hardy's hoorden, dat de drie mannen zich verwijderden. Toen hun stemmen en voetstappen niet langer te horen waren, waagde Frank het te spreken.

„Als ik wist, hoe lang ze weg zouden blijven, zou ik er geen bezwaar tegen hebben mijn benen even te strekken. Ik ben

zo stijf als een hout. "

„Ik ook, 't is hier maar nauw! Maar als ze alleen maar gaan telefoneren, kunnen we het risico beter niet nemen. "

Frank schoof de deur een beetje open en keek naar buiten.

„Ik zie ze nog. Ze lopen over het vliegveld naar een van de hangars. "

„Waar zijn we?"

Frank schudde zijn hoofd. „Geen idee. Er ligt een stadje met een paar fabrieken en kerken, maar ik kan niet zeggen, dat ik er een van herken. "

„Laten we een stukje eten, nu we de kans hebben. "

Joe opende de zak met boterhammen en een fles melk. Ze lieten het zich goed smaken, want ze hadden honger gekregen. Toen ze gegeten hadden, voelden ze zich meteen een stuk beter en niettegenstaande hun hachelijke toestand begonnen ze van het avontuur te genieten.

„Als Chet en de anderen ons nu zouden kunnen zien!" begon Joe.

„Zouden ze groen worden van nijd, " vervolgde Frank.

„Hoewel onze positie niet bepaald benijdenswaardig is, " lachte Joe.

„We moeten goed uitkijken en ons gedekt houden, " zei Frank. „Die lui kunnen ons elk ogenblik in de gaten krijgen. "

„Als we nu maar wisten, wat ze van plan zijn! Het moet iets met het vliegveld van Bayport te maken hebben, want ze hebben daar een handlanger, die hen op de hoogte houdt. "

„Ik ga toch even naar buiten, " zei Frank.

Hij deed de deur wat verder open en stond net op het punt zich op de grond te laten glijden, toen hij een kreet slaakte en de deur met een smak weer dichtdeed.

„Wat is er aan de hand?" fluisterde Joe.

„Ze komen terug!"

De jongens hielden zich muisstil. Ze hoorden stemmen, die dichterbij kwamen. Frank vroeg zich af of ze hem gezien konden hebben. Ducroy, Jacobs en PIPPS waren misschien een honderd meter van het vliegtuig vandaan geweest, toen hij de deur opendeed.

„Er is geen plaats in de hangars, maar we zullen toch hier maar overnachten, " zei Ducroy. „Er is een hotel, vlak bij het vliegveld. Morgenvroeg gaan we dan weer verder. "

„Om hoe laat?"

„Na het ontbijt, om een uur of acht. "

„Ik zie niet in, waarom we niet hier kunnen blijven, tot we moeten vertrekken om de zaak op te knappen, " gromde PIPPS weer. „Wat heb je eraan, van het ene vliegveld naar het andere te vliegen?"

„Als de politie ons zou komen inpikken, zou jij de eerste zijn om te zeggen, dat we in beweging hadden moeten blijven, " antwoordde Ducroy. „We kunnen ons nu niet meer veroorloven, ingerekend te worden. We moeten ons de binken van 't lijf houden. Na de achtentwintigste kun je doen en laten, wat je wilt. Dan zitten ze zeker achter ons aan. "

„En hoe!" grinnikte Ollie. „Kom, we gaan naar het hotel. Staat de kist hier goed?"

„Ja. Voor één nacht gaat dat wel. Ik heb ze gewaarschuwd, dat we pas morgen weer zullen opstijgen. "

De drie mannen verwijderden zich. Toen Frank een paar minuten later de deur weer op een kiertje opendeed, zag hij, dat de boeven het vliegveld langs een zij-ingang verlieten. Hij slaakte een zucht van verlichting.

„We hebben geluk, " zei hij tegen Joe. „We hoeven hier niet de hele nacht opgevouwen te blijven zitten. Als we er maar voor zorgen, dat we morgen eerder in de machine zitten dan zij, kunnen we nu doen wat we willen. "

„Waar wil je blijven? Naar het hotel kunnen we niet en ik geloof zelfs, dat het onverstandig zou zijn naar de stad te gaan. Als ze ons zien, is de hele zaak bedorven. "

Frank klom het vliegtuig uit. Hij liep heen en weer en genoot van het gevoel weer vaste grond onder de voeten te hebben. Joe volgde zijn voorbeeld en maakte dadelijk een handstandje, zo blij was hij eindelijk het donkere hok uit te zijn.

„Op de grond is toch nog anders dan in de lucht, hè?" vroeg Frank met een grijns.

„Nou, alsjeblieft! We zaten daar als sardientjes in een blikje!" Frank rekte zijn schouders.

„Wat een geluk, dat ze ons nog niet hebben ontdekt. "

„Nou! Ik wil er liever niet aan denken, wat ze dan gedaan zouden hebben!"

„Ze zouden ons misschien wel vermoord hebben!"

„Dat geloof ik niet. Misschien zouden ze ons stevig

vastgebonden in een bos achtergelaten hebben. "

„'t Is een luguber stelletje. "

„Zo is het!"

De jongens keken om zich heen.

„We kunnen niet in de buurt van het vliegtuig blijven, " zei Frank. „Als een of andere monteur ons ziet, zegt hij het misschien aan Ducroy! Ik geloof, dat we het best naar die boerderij daar kunnen gaan. "

„Als ze er telefoon hebben, kunnen we misschien telefoneren. "

In de vallende schemering liepen de jongens dwars over het vliegveld naar de boerderij. Ze klommen over de omheining en zetten hun weg voort. Toen ze de boerderij naderden, kwam een grote collie blaffend op hen af. De jongens ondervonden echter, dat blaffende honden niet bijten, want de collie sprong tegen hen op en trachtte hun gezicht te likken. Een grote, zwaargebouwde boer stond in de deuropening van de boerderij.

„Hallo, jongens, " riep hij. „Zoeken jullie iets?"

„Een telefoon, " antwoordde Frank. „Bent u aangesloten?"

De boer knikte.

„Jullie kunnen de telefoon gebruiken, " zei hij, „als jullie geld hebben om te betalen. "

„Dat komt dik in orde. "

De boer bracht hen naar de hal, waar de telefoon aan de muur hing.

„Ga je gang, " zei de boer. „Ik zag jullie van het vliegveld

komen. Waarom hebben jullie daar niet getelefoneerd?"

„Te gevaarlijk, " zei Frank.

De boer bleef bij de jongens staan, terwijl Frank het nummer aanvroeg van commissaris Collig.

„Meneer Collig?" vroeg Frank, toen hij verbinding kreeg.

De boer leunde voorover om geen woord van het gesprek te missen. Het scheen indruk op hem te maken, dat Frank met de politie praatte.

„U spreekt met Frank Hardy, meneer Collig. Nee, we zijn niet op de vlucht gegaan. Wat zei u? Natuurlijk, we komen terug. Ik bel u op om u te vragen het vliegveld in de nacht van acht- op negenentwintig bijzonder goed te laten bewaken. Ik kan u niet vertellen, wat er zal gebeuren, maar u moet zich op alles voorbereiden. Nee, meer kan ik u niet vertellen. Houd rekening met deze waarschuwing; dat is alles. Waar ik ben? Dat kan ik u niet zeggen. Luister, meneer Collig, doet u me een genoegen en belt u mijn moeder even op om haar te vertellen, dat Joe en ik het goed maken. Doet u dat? Fijn; dank u. "

Toen Frank de haak ophing en zich omdraaide, zag hij, dat de boer hem nieuwsgierig stond aan te kijken.

„Jullie zijn niet zo dom als je er uitziet, hè?" merkte hij op.

„Wat zijn jullie? Detectives?"

„Zo zou u het kunnen noemen, " antwoordde Frank, „maar we zouden het heel prettig vinden, als u voorlopig tegen niemand iets over ons zei. "

„Ik kan mijn mond houden, " zei de boer. „Waar logeren

jullie vannacht?"

„Dat weten we nog niet, " zei Joe.

„Waarom blijven jullie niet hier?" zei de boer gastvrij. „De logeerkamer is altijd in orde. "

„Dat zou heel prettig zijn, meneer, " zei Frank, „want we zaten er wel een beetje mee in, waar we een slaapgelegenheid zouden kunnen vinden. Maar we moeten om zeven uur de deur uit, weet u?"

„Ik sta zelf altijd om vijf uur op, " zei de boer lachend. „Kom mee naar de keuken; dan kan de vrouw iets voor jullie klaarmaken. Je bent welkom, hoor. Ik ben er wel bar nieuwsgierig naar, waar jullie achteraan zitten, maar ik denk dat ik beter niet te veel kan vragen. "

„U en uw vrouw zullen nog deze week in de krant kunnen lezen, waar het allemaal om gaat, " antwoordde Frank lachend.

„Tenminste, als alles loopt, zoals we hopen!"

De achtentwintigste

De volgende dag was het de zevenentwintigste en de jongens wisten, dat zij nog een dag hadden, voordat Ducroy en zijn vrienden klaar zouden zijn voor de stunt, die ze zo zorgvuldig voorbereidden.

Frank en Joe werden op tijd gewekt en genoten van een overvloedig en smakelijk ontbijt. Ze namen afscheid van de hartelijke boerin en de hulpvaardige boer en keerden naar het vliegveld terug. Er was nog niet veel te beleven. Voor een van de hangars waren een paar monteurs aan een machine aan het prutsen; niet veel verder stond een gloednieuw vliegtuig proef te draaien. De machine van Ducroy stond nog steeds op dezelfde plaats en de jongens hadden al de tijd om zich weer in de bagageruimte te verbergen.

Met hun nieuwe voorraad boterhammen en drinken, die ze op de boerderij gekregen hadden, slenterden ze onverschillig op de machine toe. Ze keken rond en toen ze zagen, dat niemand in hun richting keek, glipten ze snel hun schuilplaats in.

„Het zal wel een vervelend dagje worden, " zei Frank. „Ik wou, dat het vandaag de achtentwintigste was in plaats van de zevenentwintigste. "

„We komen er wel door, " zei Joe. „Ik hoop alleen maar, dat ze niet de hele dag rond gaan vliegen, want 't is bar en bar saai hier zo ingeblikt te moeten zitten. "

Frank strekte zich op zijn autodeken uit.

„Het zou slechter kunnen zijn, " zei hij. „We hebben voldoende eten en drinken en hoeven ons geen zorgen te maken over de machine. "

„Ik zie liever, waar ik heen ga, " zei Joe.

„Zolang Ducroy nuchter is, is 't geen slecht piloot, " zei Frank.

„En de anderen zullen er wel voor oppassen, dat hij niet te veel drinkt, want ze hebben hun leven even lief als wij het onze. "

„Zachter praten, " waarschuwde Joe. „Ze kunnen nu elk ogenblik komen opdagen. "

Het werd stil in de romp van het vliegtuig.

Een half uurtje later hoorden de jongens voetstappen en stemmen, die naar het vliegtuig kwamen.

„We gaan vandaag niet ver, " zei Ducroy. „Een klein tochtje en dan houden we ons gedekt tot morgenavond. "

„Waar gaan we heen?" vroeg Newt Pipp's.

„Dat zul je wel zien. "

„Ik zou liever hier gebleven zijn, " bromde Pipp's. „Ik ben niet half uitgeslagen. "

„Als we hier zouden blijven, zaten we wellicht voor we het wisten in een cel, " zei Ollie Jacobs. „Ik ben nog nooit zo bang geweest, als toen die agent naar ons toe kwam. "

„Ik dacht, dat we er gloeiend bij waren, " bekende Ducroy.

„Hij zat ons maar aan te kijken; ik werd er zenuwachtig van. Ik dacht dat hij ons had herkend. "

„Je stuurde hem aardig met een kluitje in het riet. Dat was niet

gek, dat verhaaltje, dat we stunt-piloten waren, op weg naar Hollywood om in een film op te treden. Hij luisterde met z'n mond wijd open en slikte het met huid en haar, de stommeling!"

„Niettemin, " zei Ducroy ernstig, „zie je nou maar, hè. Je bent zó het haasje. Als die bink een klein beetje slimmer was geweest, zouden we nu al achter de tralies hebben gezeten. Trouwens, als hij er een rapport van maakt en een persoonsbeschrijving van ons geeft, kunnen we nog herrie genoeg krijgen. Daarom moeten we maken, dat we weggkomen!"

De anderen schenen er net zo over te denken, want de drie mannen verloren geen tijd met de voorbereidingen om weer op te stijgen. De propeller begon te draaien, de motor loeide en de hele machine begon te trillen. De jongens hoorden een kreet van Ducroy en dan begon de machine over de startbaan te rollen.

Het veld was erg ongelijk en de Hardy's kregen het weer zwaar te verduren tot de machine meer vaart kreeg en de wielen ten slotte los kwamen van de grond. Ducroy liet het vliegtuig ongewoon snel stijgen. Ten slotte beschreef hij een grote cirkel en de machine kwam in een horizontale positie te liggen.

Het was ontzettend heet in de bagageruimte, maar de Hardy's troostten zichzelf met de gedachte, dat Ducroy gezegd had, dat ze maar een korte afstand zouden afleggen die dag. Het was immers de bedoeling van de bandieten zich schuil te

houden tot de avond van de achtentwintigste.

Het vliegtuig vloog enkele minuten met grote snelheid voort.

Toen dook de neus zo plotseling naar beneden, dat de jongens hun houvast verloren en naar voren rolden.

Daardoor werd de staart van het vliegtuig zoveel lichter, dat het met een vaart naar beneden schoot. De Hardy's hoorden een kreet van angst van één van de mannen, maar geen tien seconden later had Ducroy de kist weer in bedwang. Frank en Joe waren een ogenblik heel bang geweest, maar ze krabbelden weer overeind en hielden zich nu stevig aan de rekken vast.

Het vliegtuig begon rond te cirkelen. Eindelijk maakte de piloot er een glijvlucht van en niet veel later raakten de wielen de grond van een noodlandingsterrein. De machine sprong een paar keer hoog in de lucht, maar begon dan te rollen en kwam uiteindelijk tot staan. De motor werd afgezet.

„Wat was dat daarnet?" schreeuwde Newt Pipp's met een stem, die zijn angst nog duidelijk verried.

„Ik was even de controle over de kist kwijt, " bekende Ducroy.

„Ik wilde dalen, maar de neus dook verder naar beneden dan ik had voorzien. "

„Ik dacht, dat we te pletter zouden storten, " zei Newt hijgend.

„Niet met mij aan de stuurknuppel, " zei Ducroy gewichtig.

„Ik weet niet, wat eraan mankeerde, maar ik had de machine toch weer direct opgevangen. "

„Het was net of er iets in de bagageruimte lag, dat opeens naar voren rolde, " zei Ollie Jacobs.

Het hart van de jongens bleef even stilstaan. Zou Ducroy komen kijken?!

„Er ligt helemaal niks in die bagageruimte, " antwoordde Ducroy. „Elke machine heeft nu eenmaal z'n eigenaardigheden; daar moet een piloot aan wennen. "

„Ik zal blij zijn, als dit zaakje achter de rug is, " zei Pipp's. „Ik ben nooit dol geweest op vliegen. Geef mij maar vaste grond onder m'n voeten. Als ik mijn geld op zak heb, verdwijnt ik uit de circulatie, maar dan toch vast niet meer per vliegtuig!"

„Waar zijn we nu?" vroeg Ollie Jacobs. „Dit is toch geen vliegveld?"

„Dit is beter dan een vliegveld, " antwoordde Ducroy. „Een terrein, dat hoort bij een verlaten boerderij. We zitten hier heel goed. Als iemand ons vragen komt stellen, zeggen we gewoon, dat we door gebrek aan benzine een noodlandingmoesten maken en dat een kameraad onderweg is om benzine te halen. "

Blijven we hier tot morgenavond?" vroeg Newt.

"Er is een dorpje hier vlakbij. Daar kunnen we overnachten en wat blijven hangen. Hier zullen we minder last hebben dan op een vliegveld, waar toch altijd vervelende mensen zijn, die vragen stellen en zo. "

Ik vind het best, dat we aan de grond blijven, zei Ollie Jacobs. „Een vliegtuig, dat maar heen en weer koerst zonder vast plan, is tenslotte ook verdacht. Staat de kist hier veilig?"

O er zullen wel een paar nieuwsgierige boeren komen kijken " zei Ducroy, „maar die zijn doorgaans te bang om een vinger

naar een vliegtuig uit te steken. Gaan jullie mee naar het dorp?" In ieder geval, al was het maar om te eten, zei Newt. „Dat vliegen schijnt op mijn eetlust te werken. "

De Hardy's luisterden naar de stemmen, die zich verwijderden. Toen ze geen geluid meer hoorden opende Frank de deur op een kiertje en keek naar buiten. Hij zag Ducroy en de anderen, die aan de overkant van het veld over een omheining klommen. Daarna volgden de bandieten de weg, die vermoedelijk naar het dorpje leidde, waar Ducroy over gesproken had.

De jongens zuchtten van verlichting en klauterden naar buiten.

„Wat een geluk, dat er vandaag niet meer gevlogen zal worden!" riep Frank uit.

„Moeten we tot morgenavond in onze schuilplaats blijven zitten?" vroeg Joe.

„Dat denk ik niet. Je hoorde zelf ook, wat ze zeiden. Ze willen hier blijven tot morgenavond. Als we zorgen, dat we in de machine zitten voor ze terugkomen, is alles in orde. " Frank liep heen en weer om zijn stijve spieren beweging te geven.

„Laten we onze voorraden meenemen en naar die boerderij gaan. Die staat toch leeg. Daar kunnen we het ons gemakkelijk maken tot het tijd is om te vertrekken. "

„We zullen de weg in de gaten moeten houden, " waarschuwde Joe. „We mogen nu niet meer het risico lopen dat ze ons zien uitstappen, en zonder ons starten mogen ze ook niet. "

„We zijn nu al zo lang bij hen gebleven, nu blijven we tot 't laatst, " zei Frank. „Maar ik zou er een lief ding voor over hebben om te weten waar het op uit zal lopen. "

Ze haalden hun eten en drinken uit het vliegtuig en begaven zich naar de verlaten boerderij. Het woonhuis was ontzettend smerig en verwaarloosd, maar daar keken de jongens niet naar. Ze aten lekker en gingen daarop de verschillende gebouwen van de boerderij eens bekijken. In de loop van de middag stelde Frank voor, dat ze de nacht op de boerderij zouden doorbrengen. Ze keerden terug naar het vliegtuig om hun dekens te halen.

„We zullen op de grond moeten slapen, " zei Frank.

„Dat kan me niet schelen, " antwoordde Joe, „als we die boeven maar krijgen waar we ze hebben willen. "

Ze vonden een waterput in de boomgaard achter het woonhuis; het water was bijzonder lekker.

Tegen de avond gingen de jongens naar een kamer op de eerste verdieping. Ze stonden net voor een venster naar buiten te kijken, toen ze drie mannen op de machine af zagen lopen.

„Stel je voor, dat ze nu toch nog vertrekken!" zei Joe vol ontsteltenis.

„Dat geloof ik niet, " zei Frank. „Ze verveelden zich natuurlijk in het dorp en nu komen ze alleen maar eens kijken of de machine nog intact is "

De drie mannen waren Giles Ducroy, Ollie Jacobs en Newt Pippins en het werd weldra duidelijk, dat ze niet de bedoeling

hadden nog op te stijgen. Ducroy ging regelrecht op de deur van de bagageruimte af en rukte die open. De jongens zagen hem naar binnen kijken.

„Wat een geluk, dat we niet in het vliegtuig zijn blijven zitten!" riep Joe uit.

„Ik hoop, dat hij die grote fles niet ziet, die ik heb laten liggen. Weet je wel?" zei Frank.

Ducroy's onderzoek duurde echter niet lang. Hij sloot de deur en draaide zich meteen om. Hij zei iets tegen de anderen en haalde zijn schouders op. Vermoedelijk hadden de anderen erop gestaan een onderzoek in te stellen, terwijl hij ervan overtuigd was geweest, dat de bagageruimte leeg was. Ducroy scheen de waterfles niet gezien hebben.

De drie mannen bleven niet langer bij de machine staan. Ze keerden langs de kortste weg naar het dorp terug.

„Dat is dat!" zei Frank tevreden. „Nu zijn we gerust tot morgenavond. We gaan morgen in de loop van de middag onze schuilplaats weer in, en dan maar afwachten. "

De jongens overnachtten in de woonkamer van de boerderij en sliepen in één ruk door, niettegenstaande ze op de harde grond lagen. Het licht van de nieuwe dag was nog maar net in de lucht gekomen, toen Frank wakker schrok van een geluid. Hij ging ontsteld rechtop zitten, maar hoe had hij zich kunnen vergissen? Het geluid was het razen van een vliegtuigmotor! Hij sprong op en rende naar het raam. Hij zag nog net, dat een man de machine inklom. Even later begon het vliegtuig te taxiën. Het rolde met een steeds grotere snelheid over de

weide en steeg aan het einde op. Het vliegtuig vloog op lage hoogte over het dorp en begon dan een grote boog te beschrijven.

Joe, die ook wakker geworden was, keek moedeloos door het raam, zijn vuisten machteloos gebald. De jongens waren nog nooit meer ontgoocheld geweest dan op dat ogenblik.

„Nou zitten we in de puree, " zei Joe ten slotte met op elkaar geklemde tanden.

Die nacht

Het was voor de jongens, na al de inspanningen die ze zich getroost hadden, een bittere pil, machteloos te moeten toezien, dat het vliegtuig met de bandieten uit het gezicht verdween. Ze hadden Ducroy horen zeggen, dat het trio tot de avond van die dag in het dorp zou blijven en ze hadden helemaal geen rekening gehouden met een zo onverwachte verandering van de plannen.

„Nu zijn we ze kwijt, " zei Frank ontmoedigd. „We weten niet, waar ze naartoe zijn; we weten niet eens, wat er vanavond zal gebeuren of waar, we weten niet eens, waar we zelf zijn. "

„Pech, " zei Joe, „vooral na al onze moeite. "

„Het enige, wat we nu kunnen doen is teruggaan naar Bayport en nogmaals de politie waarschuwen, " zei Frank. „Ik denk wel, dat de kerels weer een of ander vliegtuig willen beroven, maar zeker weten is nog iets anders. "

„Het heeft geen zin hier te blijven, " zei Joe. „De bandieten zijn ons te slim af geweest. "

De jongens kleedden zich aan, aten een paar hapen en gingen op weg naar het dorp. Onderweg zeiden ze niet veel, want ze voelden zich hopeloos teleurgesteld. Al hun werk van de laatste achtenveertig uur was voor niets geweest. Ze beseften wel, dat hun geen schuld trof. Met de beste wil van de wereld hadden ze niet kunnen voorzien, dat de bende veel vroeger zou vertrekken. Dat was echter geen troost voor het

feit, dat de kerels nu ontsnapt waren.

„Misschien zijn ze wel gevlucht!" zei Joe. „Misschien zijn ze herkend door een politieagent. "

„Mogelijk, " zei Frank. „Anders begrijp ik het niet. "

Ze liepen langs de landweg die naar het dorp leidde. Het was hun bedoeling, daar te informeren waar ze zich bevonden en dan op de snelste manier naar Bayport terug te keren.

„Er is één kans op de honderd, dat de bandieten toch nog gevangen kunnen worden, als we de politie alles vertellen, " zei Frank, „maar dan komt het erop aan zo snel mogelijk naar Bayport te gaan. "

De lucht was somber en betrokken, volkomen in overeenstemming met de stemming van de Hardy's. Het kostte hun moeite zich bij hun nederlaag neer te leggen.

„Ik durf te wedden, dat hier niet eens een station is, " bromde Joe.

„En onze wagen staat wie-weet-hoever hier vandaan. "

„We hebben nog nooit zo met onze rug tegen de muur gestaan. "

„Misschien komen ze nog terug, " opperde Frank om zijn broer een hart onder de riem te steken.

„Nee. Die zijn weg en blijven weg. "

De Hardy's liepen over een rustieke brug over een klein stroompje en volgden een stoffige weg naar het dorp. Er waren niet veel mensen te zien. Toch stonden er verschillende auto's voor het hotelletje.

„Zullen we naar binnen gaan en nog wat eten?" stelde Joe

voor. „We hadden niet veel meer over en ik heb vanmorgen niet half genoeg gehad. "

De jongens gingen naar de eetzaal van het hotelletje. Ondanks hun tegenslag hadden ze nog honger en ze lieten zich het overvloedige ontbijt lekker smaken. Na het eten waren ze een beetje opgekikkerd. Ze betaalden de rekening en vroegen waar ze hier waren.

Het bleek dat ze ongeveer honderd mijl van Bayport zaten. Het dichtstbijgelegen station was op een afstand van zeven kilometer. Als ze geld hadden voor een taxi om naar het station te gaan, konden ze misschien nog net de trein halen, die hen voor het vallen van de avond naar Bayport zou brengen.

„Dat zullen we dan maar doen, " zei Frank, „hoewel het een ellendig slap einde is van ons veelbelovende avontuur. "

„Wie praat er over einde?" vroeg Joe plotseling opgewonden. Hij greep Frank bij de arm en schudde hem in zijn opwindning door elkaar. „Frank, zie je, wat ik zie?"

Franks mond viel open van verbazing en hij kon de eerste ogenblikken geen woord zeggen.

Aan de overkant van de straat, in de deur van de kruidenierswinkel, stond een man die hij op het eerste gezicht herkende.

„Newt Pipp's!"

„Wat doet die nog hier?"

Op dat ogenblik waren de Hardy's niet alleen de meestverbaasde, maar misschien ook de gelukkigste jongens

van de wereld.

„Pipps is nog hier!" zei Frank. „Dat betekent, dat de anderen nog terug zullen komen. "

„Tenzij ze Newt opzettelijk achtergelaten hebben!"

„Dat zullen ze niet zo gauw doen, " zei Frank. „Hij weet te veel. Nee, nee, Ducroy en Ollie Jacobs zouden wel gek zijn, Newt Pipps nu in de steek te laten. "

„Ja, dat is zo. We hebben de hoop te gauw opgegeven, Frank. De anderen komen nog wel terug om Pipps op te pikken. "

„Dan moeten we maken, dat we zo gauw mogelijk weer bij de boerderij komen. We laten ons nu niet meer voor de gek houden. "

Newt Pipps stond nog steeds in de deur en scheen voorlopig niet van plan er vandoor te gaan.

De Hardy's konden het hotel niet uit, zonder door Pipps opgemerkt te worden. Daarom gingen ze op zoek naar een achteruitgang en kwamen ongezien buiten. Een paar minuten later waren ze weer op de weg naar de boerderij.

Halverwege hun tocht hoorden ze het gedreun van een vliegtuig.

Frank keek op.

„Daar zijn ze!"

Ook Joe zag het vliegtuig, dat met grote snelheid naderde en dan in cirkels boven het dorp naar beneden kwam. De jongens namen geen risico. Ze verlieten de weg en gingen onder een paar bomen staan, hoewel ze niet geloofden, dat ze uit de lucht herkend zouden kunnen worden. Het vliegtuig

daalde nog steeds en het was duidelijk, dat het op dezelfde plaats zou landen, waar het die morgen was opgestegen.

„Dat noem ik geluk!" riep Joe uit.

„Vermoedelijk zijn ze alleen maar naar een vliegveld in de buurt geweest om te tanken. Newt heeft een hekel aan vliegen, daarom ging hij niet mee. Nou, als we nu een kans krijgen om er weer in te klimmen, kom ik er niet meer uit. " De jongens gingen heel voorzichtig verder. Net op het ogenblik, dat ze over de omheining van het weiland wilden klimmen, hoorden ze stemmen. Ze lieten zich plat op hun buik voor de omheining vallen en verborgen zich zo goed mogelijk.

Giles Ducroy en Ollie Jacobs klommen een paar meter verder over de haag.

Nu is alles in orde, zei Giles Ducroy. De tanks zitten, „Nu is alles in orde, " zei Giles Ducroy. „De tanks zittenvol en de machine is prima in orde. We zijn klaar om onze grote slag te slaan. "

„Ik ben benieuwd, wat Newt nu weer op te merken zal hebben, " zei Ollie Jacobs.

„Hij hangt me de keel uit, " gromde Ducroy. „Als hij niet van alles op de hoogte was, zou ik hem doodgewoon in de steek laten, maar hij weet te veel. "

„Hij is alleen maar bang om te vliegen, " verdedigde Ollie Jacobs zyn spitsbroeder.

„Ja, maar dan wel érg bang. Nou ja, als hij vanavond zijn rolletje goed speelt, kan het me verder niks schelen. "

„Zullen we direct teruggaan naar het vliegtuig?"

„Nee, we mogen geen argwaan wekken. We blijven in het dorp tot het donker wordt. Dan kunnen we vertrekken. Ik ken de plaats, waar we die andere snuiter moeten oppikken, precies. In twintig minuten kan alles achter de rug zijn. "

„Goed, " zei Jacobs.

De twee mannen zetten hun weg in de richting van het dorp voort. Ze hadden de Hardy's niet gezien. Pas toen de mannen uit het gezicht verdwenen waren, kwamen Frank en Joe uit hun schuilplaats te voorschijn.

„Nu maar weer met nieuwe moed vooruit!" zei Frank.

„Ik ben blij, dat we niet de hele dag in dat hok hoeven te gaan zitten, " zei Joe.

Ze liepen verder naar de verlaten boerderij, blij, dat ze dat laatste gesprek tussen Ducroy en Jacobs hadden opgevangen. Nu wisten ze tenminste, dat de bandieten pas laat zouden vertrekken en dat ze tijd en gelegenheid genoeg zouden krijgen om hun plaatsen in het vliegtuig weer in te nemen.

„Wat bewijst, " zei Frank, „dat je de hoop nooit moet opgeven!"

„Nee, maar we mogen ons ook niet meer laten verrassen, " zei Joe. „Ik verlies dat vliegtuig en de weg naar het dorp niet meer uit het oog, tot het tijd wordt om aan boord te gaan. "

De jongens bereikten de boerderij en gingen naar binnen. Ze zochten de beste plaats in het huis om het vliegtuig en de weg naar het dorp in de gaten te kunnen houden. Ze bleven in de boerderij en ononderbroken hielden ze de wacht voor het

raam om onmiddellijk te kunnen reageren, wanneer Ducroy of een van zijn helpers op de weg in zicht kwam. Maar de namiddag verstreek, zonder dat er iets gebeurde.

Klaarblijkelijk gebeurde er in het dorp niets, dat de bandieten dwong hun plannen nogmaals te veranderen.

Het was de hele dag somber weer geweest, maar om een uur of vijf begon het te regenen. Het regende niet lang, doch na de bui stak een hevige wind op.

„Slecht weer om te vliegen, " zei Frank.

„Als Ducroy het waagt, kunnen wij het ook, " antwoordde Joe.

„Juist. Ik hoop maar, dat alles door zal gaan. "

„Daarvoor hebben ze nu te lang gewacht, " zei Joe. „Ducroy heeft zijn zinnen op dit zaakje gezet. Om hem tegen te houden moet het wel mirakels hard gaan stormen!"

De minuten schenen stuk voor stuk een eeuw te duren. Het was nog geen zeven uur, toen Frank tegen zijn broer zei: „Het duurt nog een hele tijd voor het donker wordt, maar ik stel voor toch alvast maar naar het vliegtuig te gaan. "

„Goed. We kunnen beter een uur langer in de machine zitten dan de kans te lopen weer achter te moeten blijven. "

„Vooruit dan!"

De jongens verlieten de boerderij en gingen naar het vliegtuig toe. Het stond er nog net zo als Ducroy en Jacobs het achtergelaten hadden.

De Hardy's klommen in de bagageruimte en maakten het zich zo gemakkelijk mogelijk op hun dekens. Frank liet de deur openstaan om naar buiten te kunnen kijken. De minuten

verstreken langzaam. Het werd donker. Af en toe gutste een regenvlaag uit de sombere lucht naar beneden.

Ten slotte fluisterde Joe: „Daar komen ze. Ik heb een licht gezien op de weg. "

Hij schoof de deur dicht.

Ademloos wachtten de Hardy's. Ze wisten, dat het hoogtepunt van hun gevaarlijke avontuur nu gauw zou komen.

Ten westen van de Bacon-heuvel

De Hardy's hoorden de voetstappen van de drie mannen, toen ze vlak bij het vliegtuig waren.

„Ik wou, dat het weer maar een beetje opklaarde, " klaagde Pipp's. „Als het zo stormt kan er van alles gebeuren. "

„En ik wou, dat je nou eindelijk eens ophield met zeuren, " snauwde Ducroy. „Waarom ga je eigenlijk mee, als je zo bang bent?"

„Omdat ik het geld nodig heb. "

„Dan moet je er ook iets voor doen, " zei Ducroy bars. „Je moet toch al weinig genoeg doen. Het zware werk komt allemaal voor mijn rekening. Ollie en jij hoeven alleen de touwen maar overboord te gooien, als ik het sein geef en de piloot met je revolvers in bedwang te houden. "

„Als het zo donker blijft, vind je het andere vliegtuig niet eens, " kreunde Pipp's.

„Ik ken elke meter van zijn route, " zei Ducroy. „Hij zal over de dubbele kerktoren van Jasonville vliegen en dan ten westen van de vuurtoren op de Bacon-heuvel blijven. "

Deze namen waren nieuw voor de Hardy's, die nog nooit van Jasonville of van de Bacon-heuvel hadden gehoord. Ze lagen vol spanning te wachten, terwijl de anderen de machine startklaar maakten. Dat duurde niet lang, want enkele minuten later begon de propeller reeds te draaien. De motor brulde, Ducroy slaakte een kreet en dan begon de machine over de

weide te hotsen. Het vliegtuig kreeg meer en meer vaart en dan kwamen de wielen van de grond los. In tegenstelling met zijn gewoonte steeg Ducroy deze keer heel langzaam op; dat was vermoedelijk aan het slechte weer te wijten.

Een hele tijd bleef de machine rechtdoor vliegen. Dan beschreef Ducroy een wijde cirkel. De Hardy's wisten nu, dat het de bedoeling van de bandieten was, een ander vliegtuig aan te vallen, maar hoe dat zou gebeuren, daarvan hadden ze geen flauw idee. Het was ontzettend heet in de bagageruimte van het vliegtuig, ook al hoorden ze af en toe regen op de romp kletteren.

Plotseling dook het vliegtuig. Joe was er niet op verdacht en rolde naar voren. Het vliegtuig raakte uit zijn evenwicht en dook snel naar beneden. Ducroy trok het weer op en Joe trachtte naar achteren te kruipen om weer bij zijn broer te komen.

Hij ontdekte echter, dat zijn arm op de een of andere manier vastzat. Met een gevoel van paniek liet hij zijn linkerhand los om te voelen, wat er met zijn rechterarm aan de hand was. Hij voelde geen pijn en toch kon hij zijn arm niet terugtrekken. Hij voelde, dat zijn mouw tussen de kabels terechtgekomen was, die van de stuurknuppel naar de staart van het vliegtuig liepen.

Terwijl Joe trachtte zijn arm los te rukken begon het vliegtuig hulpeloos heen en weer te zwaaien.

Frank voelde, dat er iets aan de hand was. Hij haalde zijn zaklantarentje te voorschijn, knipte het aan en kroop op zijn

broer af. De lichtstraal viel op Joe's voorarm. Samen trachtten de jongens de mouw van Joe's hemd los te maken, maar de stof zat vast rond de kabels.

Opeens werd het doodstil. Ducroy had de motor afgezet. Het vliegtuig dook met een angstwekkende snelheid naar beneden. De wind gierde langs romp en vleugels.

„Wat is er aan de hand?“ schreeuwde Newt Pippes schrill.

„Stuurinrichting luistert niet meer!“ brulde Ducroy.

„Dan storten we te pletter!“

„Houd je kop dicht, dwaas!“ siste Ollie Jacobs. „Wat denk je, Giles? Is het ernstig?“

Ducroy werkte met de stuurinrichting.

„Er is iets mis. De staart van die ouwe kist schijnt schuin te liggen en ik kan geen beweging in het roer krijgen. “

Frank greep de mouw van Joe's hemd beet en scheurde het met een korte ruk kapot.

Op hetzelfde ogenblik slaakte Ducroy een kreet van opluchting.

„Het roer luistert weer! Maar er is iets in de staart, dat niet klopt! Voor we de volgende keer opstijgen, moet ik nakijken of er soms ballast in het staartstuk zit. “

„We zullen hierna geen vliegtuig meer nodig hebben, “ mompelde Ollie Jacobs. „Als we slagen, zijn we voor de rest van ons leven safe. “

De Hardy's kropen verder naar achteren. De neus van demachine ging de hoogte in en de motor begon weer te brullen. Ducroy had het vliegtuig nu weer goed in bedwang en

ze vlogen voort, alsof er niets gebeurd was.

Frank en Joe lagen naar adem te snakken. Beter dan Ducroy en de andere inzittenden van het vliegtuig hadden ze begrepen hoe dicht ze bij de dood waren geweest. De machine was inderdaad onbestuurbaar geweest en zou te pletter zijn gestort, als Frank Joe's hemd niet stuk had gescheurd.

De jongens lieten hun rekken nu geen seconde meer los. Ze reageerden onmiddellijk op elke beweging van de machine.

Eén les was voor hen meer dan genoeg geweest!

Opeens hoorden de jongens een kreet van een van de bandieten, die het geraas van de motor overstemde. Dan werden ze zich bewust van een ander geluid: een geronk in de verte.

„Het andere vliegtuig!" schoot hun door de geest.

Het vliegtuig zwenkte en beschreef een wijde boog. Het grote ogenblik was aangebroken. Het razen van de andere motor werd duidelijker.

„Pas op!" gilde Ducroy.

Het vliegtuig kreeg een schok van een hevige windstoot; het dook even en steeg dan weer. Het geluid van de andere machine was nu duidelijk te horen. Hij scheen zich onder en een beetje voor hen te bevinden.

Ducroy zocht kennelijk de beste positie om de aanval te wagen, want herhaaldelijk zwenkte hij naar links en naar rechts. Een paar keer dook hij om de machine dan weer in de hoogte te trekken.

„Klaar?“

Ollie Jacobs antwoordde: „Klaar!“

„Vooruit dan maar!“

De jongens hoorden een ratelend geluid bij de neus van de machine, maar hadden er geen idee van wat het te betekenen had.

Geen drie seconden later hield het ronken van de motor van de andere machine opeens op.

Ducroy trok het vliegtuig naar links, beschreef een boog, zette zijn motor af en ging in glijvlucht naar beneden.

„We hebben hem!“ schreeuwde Ollie Jacobs. „Daar gaat hij! Kijk! Hij duikt!“

„Verlies hem niet uit het oog!“ brulde Ducroy.

„Hij duikt naar een veld. Lager, Giles, lager. Je zit boven op hem. “

Het vliegtuig dook scherp naar beneden.

De jongens hoorden een gekraak, dat van ver onder hen scheen te komen.

„Hij is al aan de grond, Giles! Kijk uit! Tracht er zo dicht mogelijk bij te komen!“

Het vliegtuig zwenkte zo heftig naar links, dat de Hardy's tegen de zijwand van de romp geslingerd werden. Ducroy scheen weer last te hebben om de kist in de juiste koers te houden.

„Zijn jullie klaar?“ schreeuwde Ducroy. „Laat hem niet ontsnappen. Zie je de piloot, Ollie?“

„Nee, maar de machine wel. Hij zit er nog in, denk ik. Pak je revolver, Newt. “

„Ik ben klaar, " piepte Pippas.

Het vliegtuig zakte steeds lager en een eerste bots verried, dat een noodlanding gemaakt zou worden. De machine sprong hoog in de lucht, omdat Ducroy nog te veel vaart had, maar even later voerde hij een voortreffelijke landing uit. Zodra het vliegtuig stilstond, hoorden de Hardy's lawaai voor in de machine.

„Eruit!" schreeuwde Ducroy. „Nu komt het op snelheid aan, jongens. Verlies geen seconde. Grijp de zakken en kom terug. Klim aan boord en wacht op me. Binnen drie minuten moeten we weer in de lucht zijn!"

De Hardy's hoorden de mannen wegrennen. Frank schoof de deur open en sprong samen met zijn broer op de begane grond.

Een bleke maan verlichtte de omgeving en in het vage licht zagen de jongens het vliegtuig, dat een eindje verder neergestort was. Een piloot, blijkbaar ongedeerd, trachtte onder de wrakstukken uit te kruipen. Ducroy en de anderen renden met getrokken revolvers op hem af.

De Hardy's waren eveneens gewapend. Ze hadden er rekening mee gehouden, dat hun tegenstanders tot alles in staat waren. Daarom hadden ze hun revolvers meegenomen. De jongens grepen nu naar hun vuurwapens.

„Een gewapende overval!" riep Frank. „Vooruit, Joe! Ertussen!"

„Wacht eens even!" zei Joe. „Ze willen er met dit vliegtuig van tussen! Als we hen niet de baas kunnen, ontsnappen ze toch

nog. Dat moet voorkomen worden. "

Hij klom in de cockpit van de machine, zocht de draad van het elektrische contact en trok die los. Hij rukte er flink aan, zodat hij ook aan de andere kant los kwam en stopte het lange stuk draad met een tevreden glimlach in zijn zak.

„Het zal een hele tijd duren voor ze hiermee van de grond komen, " zei hij hijgend tegen Frank, toen hij zich weer bij zijn broer gevoegd had. „Nu kunnen we meespelen!"

Ze renden op de neergestorte machine af en hoorden nog net hoe Ducroy tegen de piloot brulde: „Handen op of we schieten!"

Gevangen

Uit voorzichtigheid gingen de Hardy's niet te dicht op het neergestorte vliegtuig toe.

Ze beseften, dat het dwaas zou zijn op het laatste ogenblik nog te riskeren in de handen van Ducroy en zijn handlangers te vallen. De bandieten waren in ieder geval met zijn drieën tegen twee en zouden niet aarzelen van hun wapens gebruik te maken. Frank bleef staan en greep Joe bij de arm.

„We zijn gek ons hier op dit open terrein te wagen. Dadelijk schieten ze ons neer, " hijgde hij.

„Ja, maar wat kunnen we anders doen?" hijgde Joe.

„Ze moeten in ieder geval terug naar het vliegtuig. We moeten ook teruggaan en ze opwachten. Vermoedelijk zullen ze hun vuurwapens wegstoppen, als ze met die zakken van de luchtpost moeten slepen en dan zijn ze als was in onze handen. "

De jongens draaiden zich om en renden terug. In de schemer hadden de bandieten hen nog niet opgemerkt. Ze verborgen zich in de buurt van het vliegtuig, dat toch niet meer bruikbaar was, en wachtten op wat komen zou.

Van de eerste schok van verrassing bekomen had de piloot van het neergestorte vliegtuig snel zijn handen in de lucht gestoken. Ducroy en de anderen traden op hem toe.

„Wat willen jullie?" riep de piloot.

„We hebben geen tijd om het allemaal uit te leggen, "

snauwde Ducroy, die zijn revolver tegen de borst van de piloot drukte. „We willen je zakken hebben. "

„Rovers, hè?" snauwde de piloot. „Jullie vermoordden me bijna. Daar zullen jullie voor boeten. "

„Je leeft toch nog!" zei Ollie Jacobs opgewekt.

„Jullie gooiden een touw tegen mijn propeller; hij brak. Het is niet meer dan stom geluk, dat ik niet gedood werd, toen mijn kist neerstortte. Wacht maar! Hier zullen jullie voor boeten. "

„Dan zullen we de boete eerst innen, " grijnsde Ducroy.

„Duik in het wrak, Newt, en zoek die zakken op. "

De piloot was totaal machteloos en moest toezien, dat Newt Pipp's tussen de wrakstukken rommelde, de postzakken vond en die een voor een naar buiten wierp.

„Ik zal deze knaap in bedwang houden, " zei Ducroy. „Ollie, grijp zoveel zakken als je dragen kunt en breng ze naar onze machine. Schiet op! Misschien hebben boeren uit de buurt dat vliegtuig horen vallen en komen ze kijken. "

Ollie Jacobs liet zijn revolver in zijn zak glijden, greep vier van de zakken, slingerde ze over zijn schouders en rende naar de machine, waar de Hardy's hem opwachttten.

Hij kwam steeds nader. Frank en Joe waren paraat.

Jacobs was nu bij het vliegtuig. Hij had de jongens nog niet gezien. Hij stak net zijn hand uit naar de deur van de bagageruimte, toen Frank en Joe hem besprongen en elk hun revolver tegen zijn rug drukten.

„Geen kik, Jacobs!" siste Frank. „Handen op!"

Ollie Jacobs kreunde even, liet de zakken vallen en stak zijn

handen hoog in de lucht.

„Wie, wie zijn jullie?" stamelde hij.

„Kop dicht! Nog één woord en.....!" Frank gaf Ollie eenpor met zijn revolver om zijn bevel kracht bij te zetten.

Ollie gehoorzaamde en bleef als een standbeeld staan.

Ducroy kon hen niet zien van de plaats, waar hij stond.

Een ogenblik later schreeuwde Ducroy: „Ollie, waar blijf je?

Kom terug, ezel! Er zijn nog meer zakken!"

Jacobs bewoog zich even, maar weer gaf Frank hem een por met zijn revolver. Ollie begreep, dat hij niets meer in te brengen had.

„Ollie!" Ducroy's stem verried, dat hij zich begon op te winden. „Er is iets met hem gebeurd! Hier, Newt, hou de piloot in bedwang, dan ga ik kijken wat er aan de hand is. "

Een ogenblik later hoorden de Hardy's Ducroy naderbij komen. Hij mompelde voortdurend in zichzelf.

Frank hield Jacobs in bedwang, terwijl Joe zich klaarmaakte om Ducroy te bespringen.

Zodra hij voor het vliegtuig opdook, duwde Joe zijn revolver tegen Ducroy's borst.

„Handen op, Ducroy!"

Ducroy slaakte een kreet, wilde zich omdraaien, maar een por met de revolver bracht hem tot betere gedachten en snel stak hij zijn handen op.

„Ga naar Jacobs toe, maar voorzichtig. Geen verkeerde bewegingen of je krijgt een kogel in je body!" beval Joe.

Ducroy kon niets anders doen dan gehoorzamen. Frank

doorzocht de zakken van Ducroy en ontwapende hem, zoals hij ook Jacobs had ontwapend.

Joe, zei hij hou deze kerels in bedwang, dan ga ik naar vriend newt. Joe, een revolver in iedere hand, hield de twee gevangenen scherp in het oog. Maar Ducroy en Jacobs hadden veel te veel respect voor de revolvers om ook maar een verkeerde beweging te maken.

Frank, met zijn revolver in de vuist, rende op de andere machine toe waar de piloot nog steeds in bedwang gehouden werd door Newt Pipp's. Zodra Pipp's voetstappen hoorde, riep hij: „Wat is er gebeurd, Ducroy? Hoorde ik je roepen" „Alles in orde, " gromde Frank, die zijn stem' zoveel mogelijk vervormde.

Newt liet zich misleiden, want hij deed niet eens de moeite om over zijn schouder te kijken. Vermoedelijk kreeg hij de grootste schok van zijn leven, toen hij opeens de loop van een revolver in zijn rug voelde en een harde stem hoorde zeggen „Laat die revolver vallen, Newt! Handen op! Vlug" Met een kreet van verrassing draaide Newt Pipp's zich om met zijn revolver in de hand. De piloot, die al lang had gewacht op een kans om in actie te komen, sprong op Pipp's toe, greep zijn arm en draaide die met zo'n kracht om, dat de bandiet zijn wapen moest laten vallen. Toen werd Newt opeens zo mak als een lam.

„De anderen zijn bij het vliegtuig, " zei Frank tegen de piloot.
„Mijn broer houdt ze in bedwang. "
„Mooi!" zei de piloot. „Vooruit, jij!" snauwde hij tegen Pipp's

en gaf deze een flinke trap.

Ze joegen Newt Pipp's voor zich uit in de richting van het vliegtuig, waar Joe de anderen nog steeds onder schot hield.

„Jullie wilden de post gappen, hè?" riep de piloot, toen Newt naast Ducroy en Ollie Jacobs in het gelid stond. „Nou, het was bijna gelukt ook! Maar vandaag niet!"

Ducroy boog zich wat voorover en tuurde in de schemering strak naar de Hardy's. Opeens herkende hij ze.

„De Hardy's!" mompelde hij bitter. „De Hardy's! Ik had het moeten weten, hoewel het mijn petje te boven gaat, hoe jullie hier terechtgekomen zijn. "

„Nou gaan we de nor in, " jankte Newt Pipp's. „O, wat een dwaas was ik om me te laten overhalen. Ik was er van het begin af al huiverig voor. Ik wist, dat het allemaal op niks zou uitdraaien. "

„Hou je kop!" snauwde Ollie Jacobs. „Kop dicht en je drankje slikken als een man. We zijn erbij, maar zonder die Hardy's zouden we nu al op weg zijn naar de vrijheid, met de poet. "

„Jullie waren wèl net op tijd, jongens, " zei de piloot dankbaar. „In een van de zakken zit een bedrag van vijftigduizend dollar. Dat wisten deze heren natuurlijk. Daar zaten ze achteraan. Ze vlogen over me heen en lieten een touw op mijn propeller vallen. Het ding brak als een lucifertje en ik moest een noodlanding maken. Die kostte me bijna het leven. "

„We wisten van de plannen af, " zei Frank rustig, „en we zijn ze drie dagen en nachten gevolgd om op het juiste moment te kunnen ingrijpen. "

„Zijn jullie ons gevolgd?" riep Ducroy. „Dat is niet mogelijk! We waren de drie laatste dagen meer in de lucht dan op de grond. "

„Wij ook, in dezelfde machine, " zei Frank grijnzend. „We zaten niet zo goed in de bagageruimte als jullie voorin, maar we kwamen er toch ook. "

Ducroy slaakte een kreet.

„Dus dat was het, wat er aan de machine mankeerde. Ik wist, dat er iets niet in orde was, maar ik weet het aan deconstructie van het vliegtuig zelf. En heel die tijd zaten jullie in de staart!

Dat is sterk!"

Ollie Jacobs en Newt Pippas waren al even verbaasd en nijdig, maar de piloot stak zijn bewondering voor de Hardy's niet onder stoelen of banken.

„Zaten jullie in dezelfde kist als die bandieten?" riep hij.

„Lieve hemel, dat is de beste mop, die ik ooit gehoord heb! En zij dachten, dat ze alles netjes uitgekiend hadden! Jongens, dat zal ik persoonlijk aan het bestuur van de Posterijen gaan vertellen. Jullie hebben niet voor niets gewerkt, daar kun je zeker van zijn. "

Joe ging in het vliegtuig zoeken en vond een lang stuk touw.

Hij sneed dit in drie stukken en samen met de hardhandige piloot begon hij de gevangenen één voor één te binden, terwijl Frank hen met zijn revolver in bedwang hield.

Het trio was net keurig netjes vastgesnoerd, toen ze het geratel hoorden van een oude auto, die het vliegtuig zo dicht mogelijk trachtte te naderen. Het geratel hield op en even

later schreeuwde een barse stem: „Wat gebeurt daar allemaal?"

„Wie ben je?" antwoordde de piloot.

„Ik ben de sheriff hier en ik wil weten, wat er hier allemaal gebeurt. Ik heb een jachtgeweer bij me, dat met schroot geladen is. Mijn vinger jeukt om te schieten, dus kom maar gauw over de brug met je antwoord. "

„Je bent welkom als een regenbuitje voor het stof, sheriff, " riep de piloot. „Kom maar hier met je jachtgeweer; we hebben een paar gevangenen voor je. "

Terug in Bayport

Afgezien van de diefstal van een kip of een konijn had de sheriff in zijn streek nog niet veel misdaden meegemaakt, niettegenstaande hij al jarenlang dienst deed. Toen de piloot hem dan ook vertelde, wat er gebeurd was en wie de gevangenen waren, was de sheriff niet alleen hoogst verbaasd, maar ook erg bang.

„Wilden ze de luchtpost stelen?" stamelde hij. „Dan moeten het de grootste misdadigers zijn die hier ooit zijn geweest!"

„Ze zien er nu nogal tam uit, sheriff, " suste de piloot.

„Wat moet ik met ze beginnen?" vroeg de vertegenwoordiger van de wet aarzelend.

„Ze opsluiten, natuurlijk!"

„Ik weet niet of ik dat wel verplicht ben, " zei de sheriff, die helemaal geen ambitie scheen te hebben, zich met de gevangenen te bemoeien.

„Natuurlijk ben je dat verplicht, " zei de piloot bars, „tenminste tot de gevangenen worden afgehaald. Neem deze mannen mee, stop ze in 't cachot en zorg ervoor, dat ze niet kunnen ontsnappen. De misdaad heeft hier plaatsgehad; het is je plicht, ervoor te zorgen, dat er niets op je werk aan te merken is. "

De sheriff scheen de eer, die hem te beurt gevallen was, niet op prijs te stellen. Hij hield de gevangenen met zijn jachtgeweer in bedwang, alsof hij vreesde dat ze hem elk

ogenblik aan zouden vallen.

Weldra kwam er hulp opdagen: talrijke dorpelingen, die de klap hadden gehoord en nu in massa op de plaats van het ongeluk kwamen kijken. Ze kwamen van alle kanten en in een paar minuten tijd was een grote menigte bij elkaar gestroomd. Iedereen praatte tegelijk; iedereen stelde vragen en de opwindning was enorm.

„Wat is er gebeurd?“

„Is dat vliegtuig neergestort?“

„Zijn er doden?“

„Hé, kijk eens naar de sheriff, Jed? Wat is hij van plan?“

„Willy, kom niet zo dicht bij dat wrak. Zo meteen ontploft het nog. “

„Zeg, heb jij die machine naar beneden zien komen? Ik dacht, dat ze op mijn huis te pletter zou storten. “

„Ik ook. Ik ben nog nooit zo bang geweest. Stel je voor, ik heb nog nooit in een vliegtuig gezeten en ik zou er toch bijna nog door verongelukt zijn!“

De sheriff, die zich zekerder begon te voelen, naarmate hij meer bekende gezichten zag, verklaarde op luide toon, dat hij zijn leven had gewaagd om drie gevreesde luchtpost-dieven te arresteren. Hij vroeg vrijwilligers om hem te helpen de bandieten naar de gevangenis over te brengen.

Ducroy, Ollie Jacobs en Newt Pippys werden door vrijwilligers omringd en naar de auto van de sheriff gebracht. Wel tien dorpelingen klommen in en op de wagen om de sheriff te helpen met zijn gevaarlijke werk. De sheriff bleef de

gevangenen met zijn jachtgeweer bedreigen, terwijl een ander achter het stuur van zijn auto ging zitten. Zo hobbelden ze weg.

De piloot wendde zich tot de Hardy's. Een aantal mensen stond over het wrak gebogen. Ze bombardeerden elkaar met vragen. De meeste dorpingen volgden echter de auto van de sheriff, die kreunend en krakend naar het dorp reed.

„Waar wonen jullie, jongens?“ vroeg de piloot.

„In Bayport, “ antwoordde Frank.

Dat was een verrassing voor de piloot.

„Daar moest ik heen, “ zei hij.

„Nou, daar kom je vandaag niet meer, “ zei Joe pessimistisch.

„Ik móét er zijn, “ verklaarde de piloot. „Ik ben verantwoordelijk voor de luchtpost en die moet op tijd binnen zijn. “ Hij keek naar de machine van Ducroy. „Ik vraag me af of die ouwe kist me niet naar Bayport kan brengen. “

„Het vliegtuig was tiptop in orde, toen het landde, “ zei Frank gretig. „Denkt u, dat u ermee zult kunnen vliegen?“

„Ik kan met alles vliegen, “ antwoordde de piloot. „Help me even met de zakken, ja? Dan zullen we het eens proberen. “ Terwijl Frank voor de zakken met post zorgde, haalde Joe de elektrische draad te voorschijn, die hij uit het vliegtuig had gehaald. Hij vertelde, hoe hij het vliegtuig onklaar had gemaakt om te voorkomen, dat de bandieten met hun buit zouden kunnen vluchten.

De piloot lachte.

„Niet slecht gevonden, “ zei hij prijzend. „Zelfs als ze jullie de

baas gebleven waren, zou hun plannetje niet doorgedaan zijn.
"

Na enige tijd had hij de draad weer aangekoppeld.

„Nou, " zei hij, „als jullie mee willen, moeten jullie het maar zeggen. Ik ben van plan met deze kist naar Bayport te vliegen en een deel van mijn vertraging in te lopen. Zal mijn chef ogen opzetten, als ik met een vreemde machine land!"

Hij klom in de cockpit, de motor begon te loeien en de piloot wuifde met zijn arm.

„Aan boord!" riep hij. „We starten!"

De Hardy's klommen het vliegtuig in, voorin ditmaal!, en terwijl de dorpelingen in alle richtingen uit elkaar stoven, liet de piloot het vliegtuig langzaam voorwaarts rollen. Het ging goed en de machine kreeg meer vaart. Hoewel het te donker was om iets te zien, scheen de piloot het juiste moment om op te stijgen aan te voelen, want de wielen waren net van de grond, toen ze het einde van de weide bereikt hadden. Het vliegtuig miste op het nippertje de omheining, scheerde rakelings over een telefoondraad en raakte de toppen van een paar bomen voor het voldoende hoogte kreeg om buiten gevaar te zijn.

De Hardy's genoten van deze onverwachte tocht, die niet te vergelijken was met de luchtreizen, die ze in de bagageruimte hadden gemaakt. Het was ontzettend koud in de machine, maar ze vonden een paar leren jassen en zelfs een paar helmen. Daarmee uitgerust, voelden ze zich stukken beter. De lichten van het dorp flitsten onder hen weg, toen de piloot

hoger steeg. Heel in de verte zagen ze een zee van licht; dat was vermoedelijk een grote stad. Links onder zich zagen ze een lichtstraaltje, gevolgd door een heel aantal schitterende sterretjes. Het duurde een hele poos voor het tot hen doordrong, dat dit een snelrijdende trein moest zijn. Het vliegtuig kliefde de lucht met grote snelheid en die nachtelijke vliegtocht was de mooiste beloning, die de Hardy's hadden kunnen wensen. Ze voelden zich los van de wereld. Er was trouwens van die wereld niet veel te zien, behalve de kleine, bewegende lichtjes op de wegen en de lichtvlekken van dorpen.

De piloot wees naar voren.

De jongens zagen een felle straal, die tot een geweldige hoogte scheen op te stijgen. Ze vermoedden, dat het het zoeklicht van het vliegveld van Bayport was. Dan zagen ze de flitsende straal van de vuurtoren, bij de monding van de Barmet-baai.

Niet veel later kwamen de lichten van Bayport in zicht. De Hardy's stootten elkaar opgewonden aan en wezen naar bekende punten van de stad. Toen zagen ze het vliegveld van Bayport, een grote rechthoek, door scherpe lichten afgetekend.

De piloot begon te manoeuvreren. Het vliegtuig dook en de aarde scheen met een fantastische snelheid naar omhoog te komen. Toen ving de piloot de machine op. Hij begon om het vliegveld te cirkelen en daalde steeds meer, alsof hij over een spiraalvormige glijbaan naar beneden reed.

De hangars van het vliegveld kwamen in zicht, het grote kantoorgebouw, de andere vliegtuigen en dan de mensen, die heen en weer liepen. Het was ongelooflijk, zoveel mensen als er op het vliegveld aanwezig waren. De piloot schreeuwde iets tegen de Hardy's, maar ze verstonden hem niet door het geraas van de motor.

Eindelijk begon het vliegtuig te glijden en weldra raakten de wielen de grond. De machine taxiede over de landingsbaan. Alle bewoners van Bayport schenen naar het vliegveld gekomen te zijn. Tientallen mensen renden het rollende vliegtuig tegemoet. Toen de piloot de motor afzette en de machine tot staan bracht, was deze in een ommezien door een grote menigte omringd.

Frank en Joe keken elkaar verrast aan.

„Het ontvangstcomité staat klaar!" grijnsde de piloot. „De sheriff heeft de autoriteiten waarschijnlijk telefonisch op de hoogte gesteld. "

De Hardy's luisterden naar de kreten.

„Ze zijn erbij!"

„Daar zijn ze!"

„Neem een foto, vlug!"

De piloot en de Hardy's werden onder vuur genomen door een half dozijn met flitslicht uitgeruste camera's. Een ondernemende reporter klom aan boord van het vliegtuig.

„Vertellen!" schreeuwde hij. „Geef me de hoofdpunten van jullie verhaal, jongens. Wat is er gebeurd?"

De piloot duwde hem opzij.

„Ga naar het kantoor, man, " zei hij, „dan hoor je het verhaal tegelijk met de anderen. "

Commissaris Collig baande zich met een paar dozijn agenten een weg door de menigte. Ze hielden een pad open, waarlangs de piloot en de Hardy's naar het kantoor gingen.

Een paar hoge heren van het vliegveld kwamen hen tegemoet. De piloot salueerde.

„Was gedwongen een noodlanding uit te voeren bij Jasonville, " rapporteerde hij, „maar de post is veilig. "

„Goed werk, Benton, " antwoordde een oudere heer. „Ga mee naar het kantoor en vertel ons, wat er is gebeurd. We zijn misselijk geworden van spanning, toen we hoorden, dat je in de lucht was aangevallen. "

Nooit vergaten de Hardy's de korte wandeling van het vliegtuig naar het kantoor van het vliegveld. Het was niets minder dan een triomftocht. Niettegenstaande commissaris Collig nog versterkingen had laten aanrukken, was het onbegonnen werk, de uitgelaten menigte in bedwang te houden. Iedereen scheen al op de hoogte te zijn van het avontuur en iedereen schreeuwde om meer bijzonderheden.

In het kantoor, omringd door zijn chefs, afgevaardigden van de politie, reporters en fotografen, vertelde Benton, de piloot, zijn verhaal.

„Zoals iedereen nu vermoedelijk reeds weet, " zei hij, „was de luchtpost van vanavond bijzonder kostbaar. Voor het uitbetalen van de salarissen op de eerste van de volgende maand, had ik een aanzienlijk bedrag aan boord om van een

New Yorkse Bank naar het bijkantoor in Bayport te brengen. Op de een of andere manier zijn de bandieten dat te weten gekomen. Ze achtervolgden me met een vliegtuig, vlogen over me heen en gooiden een touw in mijn propeller; die brak af als een lucifertje. Ik moest een noodlanding maken en toen ik onder de wrakstukken te voorschijn kwam, stonden drie schurken me met hun revolvers op te wachten. Ze waren al aan het overbrengen van de zakken post naar hun machine begonnen, toen deze jongens op het toneel verschenen en de rollen omdraaiden. Als zij er niet geweest waren! Maar ik laat het woord nu aan hen, want hun avontuur is heel wat interessanter dan het mijne. "

Frank en Joe Hardy werden uitgenodigd verder te vertellen, wat er gebeurd was. Terwijl de reporters schreven tot ze kramp in hun vingers kregen en anderen naar de telefoon renden om hun redactie reeds een paar bijzonderheden mede te delen, vertelden de Hardy's bedaard waarom ze het besluit hadden genomen, Ducroy en zijn bende op te sporen. Ze vertelden, hoe ze de bandieten hadden ontdekt en hoe ze zich in hun vliegtuig hadden verborgen om hen niet meer uit het oog te verliezen.

Toen ze klaar waren trad een van de hoogste ambtenaren van de Posterijen op hen toe en drukte hun krachtig de hand. „Ik hoef natuurlijk niet te zeggen, " zei hij, „dat jullie prestatie door het bestuur van de Posterijen op passende wijze zal worden beloond. Jullie dapperheid en scherpzinnigheid hebben een misdaad vrijdeld, die heel veel mensen in

moeilijkheden gebracht zou hebben. "

„De enige beloning die we verlangen, " zei Frank waardig, „is eerherstel. We gaan nog steeds gebukt onder een zware beschuldiging en bevinden ons slechts in voorlopige vrijheid. " „Hoezo?" vroeg de man verbaasd. „Weten jullie dan nog niet, dat die beschuldiging al is ingetrokken? Vanavond, kort voor het nieuws van de gewapende overval werd doorgegeven, kwam jullie vader, Fenton Hardy, naar het vliegveld om twee leden van het bodempersoneel te arresteren. Het waren handlangers van Ducroy, die hem een tip hadden gegeven over het vertrek van de machine, die het geld naar Bayport over zou brengen. Ze vielen meteen door de mand en verrieden onder meer, dat Ducroy opzettelijk sporen nagelaten had, opdat jullie, jongens, in beschuldiging gesteld zouden worden. "

„De beschuldiging tegen de jongens is al ingetrokken, " bevestigde commissaris Collig. „Trouwens, ik heb nooit een seconde geloofd, dat ze iets met die diefstallen te maken hadden. "

In eer hersteld

De Hardy's hadden het grote geheim van het vliegveld, dat de bevolking van Bayport negen dagen lang in spanning had gehouden, opgelost.

De dagbladen brachten uitvoerig verslag uit over de avonturen van de jongens, die de bandieten op hun eigen terrein hadden verslagen en van alle kanten werden Frank en Joe gefeliciteerd. Doch de lof van de mensen betekende voor de Hardy's niet zoveel als de wetenschap, dat ze niet langer van oneerlijkheid werden verdacht.

„Ik wist het zo zeker als wat, dat de jongens onschuldig waren, " verklaarde Hurd Applegate, toen hij de volgende morgen samen met zijn vriend, Elroy Jefferson, in het kantoor van Fenton Hardy zat. „Ik zei meteen, dat het een schande was, nietwaar, Elroy?"

Elroy Jefferson knikte bevestigend.

„Het was gewoon belachelijk, " verklaarde hij, „en ik ben blij, dat de zaak nu is opgelost. De hele toestand is nu zo klaar als een klontje, de Hardy's in eer hersteld en de dieven achter slot en grendel. Precies, zoals het zijn moet. "

„Toen ik die twee handlangers van het vliegveld aan de tand voelde, " zei Fenton Hardy, „duurde het niet lang of het hele verhaal kwam eruit. Ze vertelden, dat Ducroy de hele zaak had georganiseerd. Hij was het ook, die Newt Pipp's heeft opgedragen een paar dingen van de jongens te stelen om op

de plaats van de tweede diefstal achter te laten. Newt heeft Franks trui en mes weggenomen, met het gevolg dat we allen kennen. "

„Hoe kwamen mijn voetafdrukken toch op die plaats terecht, Vader?" vroeg Joe.

„Ducroy had ontdekt, dat je nieuwe schoenen droeg. Hij is naar een andere stad gegaan en heeft daar precies dezelfde schoenen gekocht. Alles bij elkaar genomen was de vergissing van de politie begrijpelijk, nietwaar? Vooral omdat jullie geen alibi hadden. "

„We hadden geen alibi, " antwoordde Frank, „omdat wetoen de bende al op het spoor waren. We waren naar de hut in het bos gegaan, waar die boeven samen waren gekomen, in de hoop, dat we er wat meer zouden ontdekken. "

„Jullie hebben te veel gewaagd, " zei meneer Hardy ernstig. „Als ik geweten had, dat jullie in de staart van een vliegtuig van drie gevreesde misdadigers rondtoerden, zou ik me niet erg op mijn gemak hebben gevoeld. "

„Nou, Fenton, " zei Elroy Jefferson sussend, „ik vind het wel wat laat, daar nu nog over te gaan piekeren. De jongens hebben zich schitterend van een zeer moeilijke opdracht gekweten en ze zijn ongedeerd uit het avontuur te voorschijn gekomen. Dat lijkt me het voornaamste. "

„Dat alles is in de eerste plaats aan u en aan meneer Applegate te danken, " zei Frank Hardy. „Als u de borgsom niet had gestort, hadden we niets kunnen beginnen en hadden de bandieten hun slag misschien nog thuis gehaald

ook. "

„Wij vragen geen dank, " zei meneer Applegate. „We riskeerden niets, want we wisten, dat jullie onschuldig waren. Ik geloof, dat ik voldoende mensenkennis heb om te weten, wanneer ik een schurk voor me heb of een eerlijk man. "

„We hebben vanmorgen onze borgsom al teruggekregen, " zei meneer Jefferson. „En de politie was zo beleefd zich te verontschuldigen voor de vergissing. "

„Het bestuur van de Posterijen schijnt ook alles te willen doen, wat mogelijk is om de vergissing goed te maken, " zei Fenton Hardy. „Zoals u weet werd me na de arrestatie van de jongens verzocht, me niet meer met de zaak te bemoeien. Ik handelde dan ook eigenlijk wederrechtelijk, toen ik naar het vliegveld ging om die handlangers van Ducroy te arresteren. Het bestuur van de Posterijen heeft nu ingezien, dat ze zich door de schijn hebben laten misleiden en ik heb de verzekering gekregen, dat ze bij een volgende gelegenheid weer gaarne van mijn diensten gebruik zullen maken. "

„Uitstekend!" zei meneer Applegate opgewekt. „Dat betekent, dat het avontuur voor iedereen goed is afgelopen. "

„Behalve voor Ducroy en zijn bende, " merkte Frank op.

„Zij zitten nu, waar ze moeten zitten, in de gevangenis, " zei meneer Applegate. „Dat is een goede les voor ze, nietwaar, Elroy?"

„Absoluut, " antwoordde meneer Jefferson. „Het is een goede oplossing van het grote geheim van het vliegveld!"